

НОРА РОБЪРТС

ПРОСЛАВА В СМЪРТТА

Част 2 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 1996

chitanka.info

„Във времената минали
славата
тъй евтина беше...
И те са все тъй прославени,
защото мъртви са вече.“
Драйдън

„Задушаван от амбиция най-недостойна.“
Шекспир

ПЪРВА ГЛАВА

Мъртъвците бяха нейният занаят. Живееше и работеше с тях, изследваше ги. Дори ги сънуваше. И сякаш това не бе достатъчно, ами дълбоко в душата си тайно скърбеше за тях.

Десетте години служба в полицията я бяха накарали да свикне с престъпленията и тя гледаше на смъртта и многобройните ѝ причини равнодушно и дори цинично като изследовател. Почти всеки ден се сблъскваше с гледки като тази, разкриваща се пред очите ѝ на мръсната, тъмна улица, обгърната от мрака на дъждовната нощ. Но все пак не беше напълно лишена от чувство, не можеше да остане безразлична.

Убийството вече не я шокираше, но продължаваше да я отвращава.

Помисли си, че навярно мъртвата е била красива. Дългата ѝ, златиста коса беше разпиляна върху мръсния тротоар, блестящите кичури напомняха слънчеви лъчи. Очите ѝ, широко отворени и безжизнени, запечатали ужаса от смъртта, бяха тъмновиолетови и се открояваха върху мъртвешки бледото лице, окъпано от дъжда.

Беше облечена с елегантен костюм. Материята имаше същия цвят като очите ѝ. Закопчаното сако странно контрастираше със запретнатата ѝ пола, разкриваща стройните ѝ бедра. Носеше пръстен и обеци със скъпоценни камъни, на ревера ѝ проблясваше скъпа брошка. Протегнатата ѝ ръка сякаш се опитваше да достигне захвърлената встрани кожена чанта със златна закопчалка.

Гърлото ѝ беше прерязано.

Лейтенант Ив Далас приклекна до тялото и внимателно го огледа. Гледката и миризмата ѝ бяха добре познати, но всеки път имаше и по нещо ново. Жертвата и убиецът сякаш оставяха свой отпечатък и всяко убийство се различаваше от другите.

Сцената на престъплението вече беше заснета на видеокасета. Сега я обграждаха полицейски сензори и специален, почти невидим параван, с цел любопитните да се държат на разстояние и да не

унищожат възможните улики. Уличното движение, макар и слабо във въпросния район на града, беше отклонено. В този час на нощта почти не се мяркаха летателни апарати, поради което не представляваха проблем за полицията. От сексклуба, намиращ се на отсрещната страна на улицата, долиташе ритмична музика, от време на време заглушавана от провикванията на посетителите. Разноцветните светлини на въртящата се реклама пулсираха върху екрана и хвърляха ярки отблясъци върху тялото на жертвата.

Ив можеше да нареди да затворят временно клуба, но й се стори излишно. Макар че бе 2058 година, употребата на огнестрелни оръжия отдавна бе забранена, а генетичните тестове изтръгваха в зародиш наследствената склонност към насилие, убийствата продължаваха да се извършват. И все още бяха толкова често срещано явление, че любителите на забавления, изпълнили клуба, положително щяха да се вбесят, задето им развалят удоволствието само заради някаква си заклана жена.

Униформен полицаи стоеше до работещата видеокамера. Встрани от монитора двама служители от лабораторията по съдебна медицина се опитваха да се предпазят от проливния дъжд и говореха по служба, не пропускайки да коментират резултатите от спортните състезания. Все още не бяха направили оглед на тялото и не бяха разпознали жертвата.

„Питам се дали не е по-страшно — каза си Ив, — когато познаваш убийтия.“ Погледът ѝ стана суров, докато наблюдаваше как дъждът измива кръвта.

Познаваше прокурорката Сисли Тауърс само от съдебната зала, но това ѝ беше достатъчно да я причисли към жените със силен характер.

Помисли си: „Жена с успешна кариера, която не се страхува от битките и упорито се стреми към възтържествуване на правосъдието. Нима го е търсела тук, в този долнопробен квартал?“

Ив въздъхна, пресегна се и отвори елегантната и скъпа кожена чанта, за да извади паспорта на жертвата и да потвърди самоличността ѝ.

— Сисли Тауърс — продиктува тя на записващото устройство. — Жертвата е от женски пол, четирийсет и петгодишна, разведена. Живее на Ийст Ейти, номер 61-Б. Очевидно целта на убиеца не е обир.

Бижутата на жертвата не са докоснати. В портфейла ѝ са открити... — Тя прегледа съдържанието му и продължи: — Няколко едри банкноти, петдесет кредитни жетона, шест кредитни карти. На пръв поглед няма следи от борба или сексуално насилие.

Отново погледна жената, просната на тротоара, и се запита: „Какво, по дяволите, си търсила тук, Тауърс? В този мръсен квартал, толкова далеч от коридорите на властта, от луксозната сграда на собствения си дом?“

Направи ѝ впечатление, че убитата е облечена като за делова среща. Ив добре познаваше гардероба на прокурорката, беше се възхищавала на вкуса ѝ, наблюдавайки я в съда и в общинската палата. Дрехите ѝ в наситени цветове, отличаващи се с женствеността си, стояха добре по телевизията и неизменно бяха придружени от подходящи аксесоари.

Ив се изправи и разсеяно се опита да почисти калта от мокрите си джинси. Сетне рязко се обърна към двамата от съдебна медицина:

— Убита е. Отнесете я.

За Ив не беше изненада, че репортерите от всички медии са научили за убийството и вече се домогват до подробностите, свързани с него. Когато пристигна пред великолепната сграда, където беше живяла Сисли Тауърс, пред входа ѝ вече се бяха скупчили неколцина репортери и оператори. Очевидно не ги притесняваше фактът, че е три през нощта и че дъждът се лее като из ведро. Очите им блестяха като на хищници. Репортажът беше тяхната плячка, високият рейтинг — наградата им.

Младата жена се престори, че не забелязва насочените към нея камери, въпросите, с които я обсипваха като със стрели. Беше привикнала с факта, че вече не е прост полицейски служител. Случаят, който беше разследвала и разкрила миналата зима, ѝ донесе бърза популярност. „Това — помисли си тя и стрелна с леден поглед един репортер, осмелил се да ѝ препречи пътя, — и връзката ми с Рурк.“

Беше разследвала убийство. Насилствената смърт, колкото и да са любопитни подробностите около нея, бързо престава да интересува обществеността.

Ала всичко, свързано с Рурк, представляваше интересна новина.

— Научихте ли нещо повече, лейтенант? Подозирате ли някого? Съществува ли мотив? Ще потвърдите ли, че прокуратурата Тауърс е била обезглавена?

Ив забави тежките си стъпки и огледа подгизналите от дъжда репортери с хищни очи. Беше мокра до кости, уморена и отвратена, но трябваше да бъде нащрек. Беше открила, че издадеш ли се пред медиите, те ще те сграбчат и ще те изстискат като лимон.

— Единственото, което мога да ви кажа засега, е, че се извършва разследване на смъртта на прокурор Тауърс.

— Вие ли го ръководите?

— Бях първа на местопрестъплението — лаконично отвърна тя и се промуши между двамата униформени полицаи, охраняващи входа на сградата.

Фоайето беше пълно с цветя: ароматни, пъстри букети, които ѝ напомниха за пролет на екзотичен остров — онзи, на който беше прекарала три вълшебни дни с Рурк, докато се възстановяваше от тежкото нараняване и физическото изтощение.

Този път прекрасният спомен не предизвика обичайната ѝ усмивка; тя показва значката си, прекоси залата с теракотени плочки и се запъти към първия асансьор.

Фоайето беше пълно с униформени полицаи. Двама се занимаваха с компютъризираната система за охрана на сградата, други наблюдаваха входа, трети охраняваха асансьорите. Бяха повече от необходимото, но в качеството си на прокурор, Тауърс беше тяхна колежка.

— Апартаментът ѝ заключен ли е? — попита тя стоящия наблизо полицай.

— Да. Никой не е влизал, нито излизал след обаждането ви в два и десет.

— Искam копия от охранителните дискове. — Ив се качи в асансьора. — Като начало — за последните двайсет и четири часа. — Тя погледна табелката с името му, прикрепена към униформата. — В 7:00 искам всички подробности, Бигс. Шейсет и първи етаж — нареди и прозрачните врати на асансьора безшумно се затвориха.

Когато се озова на етажa, краката ѝ потънаха в дебелия килим. Наоколо беше тихо като в музей. Коридорите бяха тесни както в повечето небостъргачи, издигнати през последните петдесет години.

Върху боядисаните в кремаво стени на равни интервали бяха закачени огледала, за да създават илюзия за по-голямо пространство.

Ив си каза, че подобна илюзия едва ли е необходима, тъй като апартаментите бяха огромни, разположени по три на всеки етаж. Тя декодира ключалката на 61-Б, използвайки полицейската си карташперц, и влезе в жилището, обзаведено с отличен вкус.

Моментално ѝ хрумна, че Сисли Тауърс е печелела добре. И че е обичала да живее в лукс. Ив извади джобната видеокамера от чантата си и я прикрепи към якето си, след което огледа помещението. Видя две картини от известен съвременен художник, окачени на бледорозовата стена над канапето, разположено във формата на U, тапицирано с материя в убити розови и зелени тонове на дискретни райета. Наученото от Рурк ѝ помогна да разпознае художника и ѝ подсказа, че семплото, но елегантно обзавеждане, допълнено с изящни предмети, е постигнато с много пари.

„Колко ли е годишната заплата на един прокурор?“ — запита се тя, докато заснемаше жилището.

Навсякъде цареше педантичен ред. Пък и доколкото Ив я познаваше, Сисли Тауърс беше педантична във всичко. В облеклото си, в работата си, в личния си живот.

И така, какво е дирила една елегантна, умна и педантична жена в онзи долнопробен квартал и то посред нощ, когато се е изливал порой?

Ив обиколи помещението. Дървеният под блестеше като огледало под прекрасните килими, подбрани в тон с преобладаващите цветове в стаята. На една масичка стояха поставени в рамки холограми на момче и момиче, отразяващи всички етапи на израстването им. И двете деца бяха красиви, с ослепителни усмивки.

„Странно“ — помисли си Ив. Години наред беше работила с Тауърс по различни дела, но не знаеше, че прокурорката има деца. Поклати глава и се приближи до малкия компютър, вграден в стилиен работен център в ъгъла на стаята. Отново използва картата си, за да го включи, и нареди:

— Искам списък за срещите на Сисли Тауърс на 2-ри май.

Замислено склочи вежди, докато изчиташе данните. Един час, прекаран в луксозен фитнес салон, пълен работен ден в съда, последван от делова среща в шест вечерта с известен адвокат, сетне — вечеря в ресторант. Ив повдигна вежди. Вечеря с Джордж Хамет.

Изведнъж си спомни, че Рурк имаше делови отношения с Хамет. Беше я запознал с него, ала след втората им среща Ив знаеше за Хамет само това, че е очарователен и умен мъж, който печели огромни суми от бизнеса с транспортиране на стоки и товари.

Същият този човек може би е бил последният, видял Сисли Тауърс жива.

— Искам разпечатка — промърмори тя. След миг пхна копието в чантата си.

След това се зае с телевизионната връзка и поиска сведения за всички разговори през последните четирийсет и осем часа. Навярно ще ѝ се наложи по-обстойно разследване, ала засега поиска запис на обажданията, прибра дискетата и се зае да претърси апартамента.

В пет сутринта изпита чувството, че очите ѝ са пълни с песъчинки, а главата — с олово. Жадуваше за сън, тъй като след като се люби с Рурк, беше спала само един час, преди да я повикат на местопрестъплението.

— Според досега известната информация — уморено продиктува тя на записващото устройство, — жертвата е живеела сама. Първоначалният оглед не потвърди обратното. Няма признаци жертвата да е напуснала апартамента принудително; списъкът на служебните ѝ ангажименти и на хората, с които се е срещала, не изяснява причината, накарала я да се озове на мястото, където е била убита. Взех данни от компютъра ѝ и от телевизионната ѝ връзка за по-подробно проучване. Разпитът на съседите ще започне в седем сутринта и дисковете за сигурност ще бъдат иззети. Напускам жилището на жертвата и тръгвам към кантората ѝ в общинската палата. Лейтенант Ив Далас. Пет часа и осем минути.

Изключи камерата и магнетофона, затвори голямата си чанта и излезе.

Минаваше десет, когато се върна в централното полицейско управление. За да залъже празния си стомах, мина на бегот през закусвалнята и с разочарование, но не и с изненада установи, че сваятната храна отдавна е свършила. Взе си препечена кифла с масло и чаша мътна течност, която тук минаваше за кафе. Макар вкусът им да беше отвратителен, тя изгълта всичко, преди да влезе в канцеларията си.

И добре, че го стори, защото едва влязла, и видеотелефонът иззвъня.

— Лейтенант!

Младата жена сподави въздишката си и впери поглед в облото, мрачно лице на Уитни.

— Шефе?

— В моя кабинет, веднага!

Екранът потъмня, преди Ив да затвори зяпналата си от учудване уста.

„По дяволите!“ — изруга наум и прокара длани по лицето си и през късо подстриганата коса. Ето, че не ще има възможност да провери съобщенията си, нито да се обади на Рурк и да му обясни с какво се занимава, камо ли да подремне десетина минутки, както тайно се надяваше.

Отново се изправи и се опита да разкърши скованото си тяло, сетне свали якето си. Кожената дреха беше запазила ризата ѝ от дъжда, но джинсите ѝ все още бяха влажни. Тя философски се примири с неудобствата и взе малкото сведения, с които разполагаше. Каза си, че ако има късмет, може да изпие още една чаша кафе при командира.

Необходими ѝ бяха десетина секунди да осъзнае, че кафето ще трябва да почака.

Уитни не седеше както обикновено зад бюрото си. Стоеше прав, обърнат с лице към прозореца, заемащ цяла стена, откъдето можеше да наблюдава града, на който беше служил вярно повече от трийсет години. Ръцете му бяха склучени зад гърба, ала побелелите кокалчета на пръстите му издаваха, че небрежната му поза е само привидна.

В продължение на няколко секунди Ив остана загледана в широките плещи и в прошарената тъмна коса на човека, който само преди няколко месеца беше отказал по-висок пост, за да остане тук.

— Шефе?

— Дъждът спря.

Тя присви очи изненадано, сетне го изгледа безизразно.

— Да, сър.

— Все пак нашият град е прекрасен, Далас. Стойки в този кабинет човек лесно може да забрави този факт, но повтарям, че градът ни е прекрасен. В момента се опитвам да си го напомня.

Младата жена остана безмълвна в очакване на следващата му реплика.

— Поверих на теб разследването на този случай, макар по право да принадлежеше на Деблински. Длъжен съм да те уведомя, в случай, че тя възроптае.

— Деблински е добра полицайка.

— Вярно е. Ала ти си по-добра.

Ив неволно повдигна вежди. Слава богу, че шефът ѝ продължаваше да стои с гръб към нея и не забеляза реакцията ѝ.

— Оценявам доверието ви, командире.

— Заслужила си го. Пренебрегнах установения ред и те натоварих с разследването по лични причини. Необходим ми е човек, който не би се спрял пред нищо.

— Повечето от нас познаваха Сисли Тауърс. Мисля, че всеки полицай в Ню Йорк не би се спрял пред нищо, за да залови убиеца ѝ.

Командирът въздъхна тежко и се обърна. За миг остана безмълвен, взирайки се в жената, на която беше поверил случая. Изглеждаше нежна и крехка, но това беше само привидно. Той отлично знаеше, че уязвимостта ѝ е измамна, че тази слабичка жена е необикновено издръжлива и енергична.

Ала тази сутрин изглеждаше уморена — под очите ѝ с цвят на уиски имаше сенки, лицето ѝ беше бледо. Уитни си каза, че това не бива да го тревожи, не и в момента.

— Сисли Тауърс беше моя приятелка, не, нещо повече от приятелка — бяхме много близки.

— Ясно. — Ив се питаше дали го е разбрала правилно. — Моите съболезнования, шефе.

— Познавахме се от години. Започнахме заедно, аз — като обикновено ченге, тя — като адвокатка. Със съпругата ми сме кръстници на сина ѝ. — Замълча за миг, очевидно опитвайки да се овладее. — Уведомих децата ѝ за случилото се. Жена ми ще ги посрещне и ще ги отведе у дома. Ще ни гостуват, докато мине погребението.

Той се изкашля и стисна устни.

— Повтарям, че със Сисли бяхме дългогодишни приятели и освен, че изпитвах към нея дълбоко уважение и възхищение от професионалните ѝ качества, я обичах искрено. Съпругата ми е

съкрушена, децата на Сисли не са на себе си. Единственото, което можах да им обеща, е, че ще направя всичко възможно, за да открия убиеца, за да възтържествува онова, за което тя се бореше през целия си живот: правосъдието.

Най-сетне той седна зад бюрото, но не за да си придаде началнически авторитет, а поради очевидна умора.

— Оценявам откровеността ви, шефе. — Ив се поколеба само за секунда. — В ролята ви на близък приятел на жертвата ще се наложи да ви разпитам колкото е възможно по-скоро. — Забеляза как командирът присви очи и погледът му стана леден. — Също и съпругата ви. За по-голямо удобство мога да проведа разпитите в дома ви.

— Разбирам. — Той отново въздъхна. — Ето защо възложих случая на теб, Далас. Малцина твои колеги биха се осмелили да поставят въпроса така директно. Единствената ми молба е да изчакаш до утре и дори вдругиден, за да разпиташ жена ми. Ако си съгласна да я посетиш вкъщи, ще уредя всичко.

— Да, сър.

— С какви данни разполагаш до този момент?

— Направих оглед на дома и на кабинета на жертвата. Притежавам файлове за предстоящите й дела, както и за случаите й през последните пет години. Ще направя повторна съпоставка на имената, за да проверя дали наскоро не е освободен някой от престъпниците, които е изпратила в затвора, техните семейства и приятели. Ще обърна особено внимание на случаите с извършено убийство. Много рядко виновникът успяваше да избегне заслуженото наказание, благодарение на способностите на прокурор Тауърс.

— Сисли беше истинска тигрица в съдебната зала и никога не пропускаше дори най-малката подробност. Досега.

— Защо е била там, шефе, и то посред нощ? Предварителните данни от аутопсията сочат, че смъртта е настъпила в един часа и шестнайсет минути. Кварталът е долнопробен — там непрекъснато стават сбивания и престрелки, ограбват се минувачи, изобилстват публичните домове. На няколко пресечки от мястото, където е била открита, се намира известен център за търговия с наркотици.

— Нямам представа. Сисли беше предпазлива, но и... арогантна. — Той леко се усмихна. — Възхищавах се от това нейно качество. Не

се страхуваше да се изпречи и на най-страшните главорези в този град. Но съзнателно да изложи живота си на опасност... Едва ли.

— Беше прокурор по делото на Флуенитес — за втори път обвинен в убийство. Удушил гаджето си. Адвокатът му се опитваше да го изкара престъпление, извършено от любов, но усилено се говореше, че Тауърс ще го вкара зад решетките. Проверявам подробностите.

— Този Флуенитес на свобода ли е?

— Да. След извършване на първото убийство бил освободен под смехотворна гаранция. Бил задължен да носи специална гривна с маяк, определящ местоположението му, ала това едва ли е проблем за човек, дори бегло запознат с електрониката. Смятате ли, че прокурор Тауърс е имала среща с него?

— В никакъв случай. Среща с обвиняем извън съдебната зала би провалила репутацията ѝ. — Представяйки си реакцията на Сисли, командирът поклати глава. — Никога не би си позволила подобен риск. Все пак не изключвам възможността да е използвала други средства, за да го подмами в онзи квартал.

— Както вече споменах, проучвам всички възможности. Снощи е трябвало да вечеря с Джордж Хамет. Познавате ли го?

— Бегло. Дватама със Сисли се срещаха от време на време. Според съпругата ми между тях не е имало нищо сериозно. Тя непрекъснато се опитваше да намери идеалния мъж за Сисли.

— Шефе, налага се да ви задам важен въпрос, неофициално, разбира се. Имали ли сте сексуална връзка с жертвата?

Едно мускулче на бузата му потрепна, но той не извърна очи.

— Не. Бяхме само приятели и дружбата ни беше искрена и чиста. С една дума Сисли беше част от семейството ми. Когато говоря за семейство, си давам сметка, че ти едва ли би ме разбрала, Далас.

— Предполагам, че сте прав — отвърна с престорено равнодушие младата жена.

— Съжалявам. — Уитни затвори очи и потърка с длани лицето си. — Беше удар под пояса, не биваше да го казвам. А въпросът ти беше напълно уместен. — Той отпусна ръце. — Никога не си загубвала близък, нали?

— Не, доколкото си спомням.

— Разбива сърцето ти — промърмори той.

Ив си помисли, че сигурно е така. Познаваше го от десет години, беше се сблъсквала с неговата ярост, нетърпение, дори безцеремонна жестокост. Ала никога не го бе виждала съкрушен.

Щом загубата на близък човек беше в състояние да сломи един силен мъж, тогава липсата на роднини се превръщаше в предимство в очите на Ив. Тя нямаше семейство, а от детството си беше запазила бегли, неприятни спомени. Сегашния си живот бе започнала на осемгодишна възраст, когато я открили в Тексас пребит и изоставен. Тя непрекъснато си повтаряше, че случилото се преди това няма никакво значение. Сама беше постигнала всичко, бе изградила личността си. Имаше само шепа приятели, които безкрайно ценеше и на които се доверяваше безрезервно. А Рурк... Рурк беше нещо повече от приятел. Беше се преструвал на безразличен към нея, докато получи онова, което желаше, или поне част от него. Мисълта за връзката им понякога плашеше Ив — беше уверена, че той не ще се успокои, докато тя не стане изцяло негова.

Ала ако след това я изостави? Дали сърцето ѝ ще бъде разбито?

Предпочиташе да не мисли затова. Ив изпи огромна чаша кафе и изяде парчето шоколад, което откри в бюрото си. Да мечтае за сносен обяд беше все едно да си представи, че я очаква едноседмична почивка на тропически остров. Докато дъвчеше, прегледа на монитора си данните от аутопсията.

Предполаганото време на настъпване на смъртта се потвърждаваше. Причината — прерязана вратна вена и последвалата загуба на кръв. Изследванията на стомаха показваха, че убитата е яла миди с аспержи, пресни плодове с разбита сметана, пила е вино и кафе пет часа преди смъртта си.

Съобщението за убийството бе постъпило само десетина минути след извършването му. Някакъв таксиметров шофьор, достатъчно смел или отчаян, за да работи в подобен квартал, забелязал тялото и се обадил в полицията. Първата патрулна кола пристигнала на местопрестъплението след три минути.

„Убиецът е побързал да изчезне“ — помисли си Ив. Пък и не беше трудно да се скриеш в такъв квартал — да се промъкнеш в някоя кола, в най-близкия вход или в един от многобройните клубове. Естествено е бил окървавен — от прерязана вратна вена кръвта бликва

като фонтан, но навярно дъждът е помогнал на убиеца и я е измил от ръцете му.

Едната алтернатива беше да претърси квартала и да разпита обитателите му, без да се надява да научи каквото и да било.

Втората — да използва подкупи, които в повечето случаи действаха по-убедително от заплахите.

Взираше се в направената от полицейския фотограф снимка на Сисли Тауърс с кървава „огърлица“ около врата, когато видеотелефонът й иззвъня.

— Далас, отдел „Убийства“.

На екрана се появи лицето на млад мъж със злорада усмивка.

Ив не изруга, макар да й се искаше. По принцип нямаше особено добро мнение за репортерите, но Си Джей Морз беше на първо място в класацията й на гаднярите.

— Сигурно няма да ти е приятно да научиш какво мисля за теб, Морз.

Широката му усмивка сякаш разполови кръглото му лице.

— Хайде, Далас! Нима забрави, че хората имат право да знаят всичко?

— Нямам какво да ти съобща.

— Нима? Искаш да заявя от телевизионния екран, че лейтенант Ив Далас, най-великата от всички нюйоркски ченгета, не разполага с подробности за убийството на една от нашите най-уважавани и прочути гражданки? Способен съм да го направя, Далас! — Той зацъка с език. — Но се страхувам, че хората ще си развалят мнението за теб.

— Защо мислиш, че това ме интересува? — Ив се поусмихна, но очите й го пронизаха като лазерен лъч. Пригответи се да натисне бутона за прекъсване на връзката и добави: — Жестоко се лъжеш.

— Възможно е да не те засегне лично, но ще опетни полицията като цяло. — Дългите му като на момиче мигли потрепнаха. — Командир Уитни със сигурност ще си има неприятности, задето те е натоварил с разследването. Скандалът ще се отрази зле и на Рурк.

Пръстът й, поставен върху бутона, потръпна, сетне сви дланта си в юмрук.

— Разследването на убийството на Сисли Тауърс е работа на полицията, в частност на командира Уитни и моя.

— Ще те цитирам.

„Проклетият му мръсник“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Държа да ти напомня, че работата ми в полицията няма нищо общо с Рурк.

— Хей, хубавице с кехлибарени очи, всичко свързано с теб, засяга и Рурк, и обратното. Безкрайно любопитен ми се струва фактът, че гаджето ти е поддържало делови отношения с покойната, с бившия ѝ съпруг и с настоящия ѝ любовник.

Безсилната ярост я накара да стисне още по-силно длани.

— Рурк поддържа делови връзки с много хора. Не знаех, че отново списваш клюкарската страница, Си Джей.

Думите ѝ накараха наглата му усмивка да помръкне. Най-омразното нещо за младия репортер беше напомнянето, че е започнал кариерата си като драскач в клюкарските вестници. Особено неприятно му беше сега, когато беше успял да намери място сред криминалните репортери.

— Имам си връзки, Далас.

— Да, плюс това имаш и гнойна пъпка на челото. На твое място щях да се постарая да я излекувам. — С тези отровни думи, които ѝ доставиха огромно удоволствие, тя прекъсна връзката.

Пъргаво се изправи и закрачи напред-назад из тесния кабинет, като ту пхаше ръце в джобовете, ту ги изваждаше. По дяволите, защо трябва Рурк да бъде въвличан в разследването? Какво е участието му в сделките на Тауърс и хората около нея?

Ив отново се отпусна на стола и намръщено впери поглед в рапортите върху бюрото. Трябва да открие истината и то много бързо.

За щастие този път той имаше алиби. По времето, когато убиецът е прерязал гърлото на Сисли Тауърс, Рурк се бе любил с полицайката, натоварена с разследването.

ВТОРА ГЛАВА

Ив би предпочела да се прибере в апартамента си, независимо че прекарваше повечето нощи в дома на Рурк. Там щеше необезпокоявана от никого да размишлява, да спи и отново да се спре на всяка минута от последния ден от живота на Сисли Тауърс. Вместо това се отправи към апартамента на Рурк.

Чувстваше се смазана от умора и затова превключи на автопилот, който да преведе колата през не особено натовареното движение. Реши, че в момента най-много ѝ е необходима храна. А ако ѝ останат десетина минутки да организира и мислите си, още по-добре.

Пролетта най-сетне беше решила да настъпи и прекрасното време изкуши Ив да свали стъклото на колата и да се престори, че не забелязва ръмженето на автомобилите, бръмченето на гигантските автобуси, забързаните пешеходци и свистенето на ниско прелитащите летателни машини.

За да избегне туристическите дирижабли, от които се разнасяха високите гласове на екскурзоводите, тя зави към Десето авеню. Много по-бързо би достигнала целта си, ако пресече центъра на града и мине по краткия маршрут през парка, но в този случай щеше принудително да изслуша монотонното описание на забележителностите на Ню Йорк, на историята и традициите на Бродуей, на великолепните музеи, на различните магазини, по-специално на универсалния магазин за сувенири, принадлежащ на съответната туристическа компания.

Тъй като маршрутът на дирижаблите минаваше над жилището ѝ, беше научила наизуст репертоара на екскурзоводите. Писнало ѝ беше да слуша за удобството от безмоторните самолети, служещи за връзка между бляскавите модни магазини от Пето авеню до площад Медисън, или с най-новата тераса на върха на Емпайър Стейт Билдинг.

Временно спиране на движението на Петдесет и втора улица я накара да се загледа в огромен плакат, на който ослепително красиви мъж и жена бяха впили устни в страстна целувка, която, според

техните писмени твърдения, била подслаждана при всяко поемане на дъх от освежителя за уста „Планински ручей“.

Двамата таксиметрови шофьори, допрели калниците на колите си, си разменяха невъобразимо цинични псувни. Водачът на огромен, претъпкан с пътници микробус, натискаше непрекъснато клаксона и оглушителното пищене караше минувачите по тротоарите или специалните прелези да поклащат глави или заплашително да размахват юмруци.

Хеликоптер на пътната полиция се сниши, някой нареди по мегафона таксиметровите коли да продължат пътя си, в противен случай шофьорите щели да бъдат глобени. Автомобилите се насочиха към жилищните квартали на града сред свистенето на гуми и спирачки и нервните подвиквания на водачите.

Гледката се промени, докато Ив пътуваше от центъра към богаташките квартали. Улиците станаха по-широки и по-чисти, зеленината на многобройните паркове действаше отморяващо. Тук колите се движеха почти безшумно, минувачите носеха елегантни костюми и скъпи обувки.

Ив отмина електронен разводач на кучета, който се справяше с двете златисти хрътки с уменията на опитен дроид.

Когато колата ѝ наближи имението на Рурк, моторът заработи на празни обороти, докато охранителната програма пропусне автомобила ѝ. Дърветата наоколо бяха цъфнали. Бели и розови цветчета, които изпъкваха още по-ярко на фона на други — тъмночервени и сини, а под дърветата се разстиляше великолепен килим от зелена трева.

Сградата се извисяваше на фона на притъмняващото небе, многобройните ѝ прозорци проблясваха под лъчите на залязващото слънце, придаващо величествен вид на каменните зидове. Изминали бяха месеци откакто я беше видяла за пръв път, но все още не можеше да свикне с великолепието и разкоша на този дом, издаващ огромното богатство на собственика. Ив непрестанно се питаше какво прави тя заедно с Рурк.

Паркира колата си пред стълбите от гранит и тръгна да се изкачва. Няма да почука на вратата. Гордостта ѝ не го позволяваше. Икономът на Рурк я ненавиждаше и дори не се опитваше да прикрие чувствата си.

Както и очакваше, Съмърсет безшумно се появи в коридора като призрак. Побелялата му коса блестеше гладко пригладена, върху вечно намръщеното му лице беше изписано неодобрение.

— Лейтенант? — Студените му очи я пронизаха и я накараха да осъзнае, че все още носи дрехите, които беше облякла сутринта, и че те са доста измачкани. — Нямахме представа кога ще се върнете и дали изобщо възнамерявате да го сторите.

— Нима? — Тя сви рамене и тъй като знаеше, че жестът ѝ ще го подразни, свали ожуленото си кожено яке и го хвърли в ръцете на иконома. — Рурк вкъщи ли е?

— В момента осъществява междупланетен разговор.

— За курорта „Олимп“ ли?

Съмърсет сви устни, сякаш беше захапал лимон.

— Не разпитвам Рурк за деловите му проекти.

„Много добре знаеш с какво се занимава господарят ти и кога са работните му срещи“ — каза си Ив, но реши да не спори и зави по широкия, блестящ коридор към витата вътрешна стълба.

— Отивам горе. Трябва да се изкъпя. — Хвърли поглед през рамо и добави: — Уведомете го къде съм, щом приключи разговора си.

Изкачи се пеша до най-големия апартамент в къщата. Подобно на Рурк тя рядко използваше асансьора. Започна да се съблича веднага, щом затръшна вратата на спалнята. Отправи се към банята, захвърляйки след себе си ботуши, джинси, риза и бельо.

Нареди на електронното устройство да загрее водата до трийсет и пет градуса и след мигновено колебание хвърли във ваната шепа от ароматните соли, които Рурк ѝ беше донесъл от Сайлас Три. На повърхността на водата се образува морско зелена пяна, разнесе се ухание на приказни гори.

Ив едва се въздържа да не се изтегне в огромната мраморна вана и да не се разплаче, когато топлината проникна в костите ѝ. Пое дълбоко въздух, гмурна се под водата, преброи до трийсет и изскочи на повърхността, въздишайки от чувствена наслада. Притвори клепачи и се унесе. Така я завари Рурк. Страничният наблюдател би помислил, че мускулите ѝ са отпуснати. Ала страничният наблюдател не би могъл да познава и да разбира Ив Далас, както я познаваше той. Беше по-близък душевно и физически с нея, отколкото с която и да било друга жена.

Но все още имаше кътчета на съзнанието ѝ, до които не беше успял да проникне.

За него Ив бе непрестанен източник на изненади.

Тя лежеше във ваната, потопена до брадичката в горещата вода и благоуханните мехурчета. Лицето ѝ беше зачервено от топлината, очите ѝ бяха затворени, но очевидно беше напрегната. Издаваше я ръката, свита в юмрук върху широкия ръб на ваната, леката бръчка между веждите ѝ.

Рурк знаеше, че Ив размишлява. И се тревожи. И крои планове. Пристъпи безшумно, както се бе научил още навремето по уличките на Дъблин, по кейовете и мръсните свърталища из целия свят. Когато седна на ръба на ваната и впери поглед в Ив, тя остана неподвижна още няколко минути. Ала Рурк разбра кога тя усети присъствието му.

Ив отвори златистите си очи, в които нямаше следа от предишната умора, и ги впи в неговите. Неизменно изпитваше нещо като шок при вида му. Сините очи грееха върху лицето му, сякаш изрисувано от велик художник — маслен портрет на ангел, извършил грехопадение. Това красиво лице, обрамчено от гъста черна коса, непрестанно я удивляваше.

Повдигна вежда, наклони глава и заяви:

— Перверзен тип!

— Не забравяй, че си в моята вана. — Без да откъсва поглед от нея, той плъзна ръка под водата и докосна гърдите ѝ. — Ще се свариш.

— Обичам горещата вода, особено днес.

— Имала си труден ден.

„Знае за случилото се“ — каза си Ив и се опита да потисне гнева си. Рурк винаги беше отлично осведомен. Тя леко се размърда, когато той стана и отиде до електронния бар, вграден в стената. Разнесе се тихо жужене и автоматът поднесе две кристални чаши, пълни с вино.

Рурк отново се настани на ръба на ваната и подаде едната чаша на Ив.

— Не си се наспала, не си хапнала нито залък...

— Службата го изисква — отвърна тя и си помисли, че виното има вкус на разтопено злато.

— Все пак съм разтревожен за теб, лейтенант.

— Много лесно се тревожиш.

— Обичам те.

Сърцето ѝ се сви при тези думи, изречени от мелодичния глас, който ѝ навяваше странни асоциации с мъглата в Ирландия. Невероятно, но беше убедена, че е искрен. Не знаеше какво да му отговори, затова се намръщи и се втренчи в чашата си.

Рурк остана безмълвен и успя да прикрие раздразнението си от липсата на отговор.

— Ще ми разкажеш ли какво се е случило със Сисли Тауърс?

— Познаваше я, нали? — сръза го Ив.

— Бегло. Разбира се, срещали сме се в обществото, имахме делови контакти предимно чрез посредничеството на бившия ѝ съпруг. — Отпи глътка вино и се загледа в облаците пара, издигащи се от ваната. — Струваше ми се достойна за възхищение — много умна и опасна.

Ив се поизправи във ваната, докато водата едва покриваше гърдите ѝ.

— Опасна ли? За теб?

— Не конкретно за мен. Прокурор Тауърс беше заклет враг на безчестието, на беззаконието изобщо и на всички престъпници. Слава богу, че поправих поведението си.

Ив не беше напълно убедена в последното, но нямаше желание да спори. Вместо това продължи:

— Макар че си я познавал бегло и че си имал само делови контакти с нея, сещаш ли се за някого, който би искал да я убие?

Той отново отпи от виното, този път по-голяма глътка.

— Това разпит ли е, лейтенант?

Ироничната нотка в гласа му я накара да настръхне и тя троснато заяви:

— Да речем.

— Както обичаш. — Рурк се изправи, остави встрани чашата и взе да разкопчава ризата си.

— Какво правиш?

— Включвам се в играта, ако мога така да се изразя. Щом ще бъда разпитван от гола полицайка и то в собствената ми вана, защо и аз да не се присъединя към красивото ченге.

— По дяволите, Рурк, това не е шега, става дума за убийство.

Той потръпна, когато водата едва не го опари.

— Не е необходимо да ми го напомняш. — Погледна я през образувалата се пяна и заяви: — Сигурно наистина съм перверзен, щом се наслаждавам, когато те дразня. — И без да дочака отговора ѝ, който положително щеше да се състои от нецензурни думи, той продължи: — И какво в теб ме привлича така неотразимо, дори когато седиш тук с невидима значка, прикрепена към прекрасната ти гръд?

Плъзна ръка под водата, докосна глезена ѝ, прасеца и свивката на коляното, тъй като знаеше, че това ѝ действа възбуждащо. Сетне промърмори:

— Желая те. Сега.

Ив усети, как пръстите ѝ, стискащи чашата, неволно се отпускат, после успя да се отдръпне от нежните му обятия.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за Сисли Тауърс.

Рурк примирено се облегна назад във ваната. Нямаше да я пусне, преди да е задоволил страстите си, тъй че беше склонен да прояви търпение.

— Тя, бившият ѝ съпруг и Джордж Хамет бяха в директорския съвет на една от моите компании, наречена „Меркурий“ на името на древния бог. Предмет на дейност — предимно внос и износ на стоки. Корабен транспорт, доставки, спешни пратки.

— Знам какво представлява „Меркурий“ — кисело промърмори Ив, разгневена от факта, че не е знаела кой е собственикът на компанията.

— Когато го купих преди десет години, предприятието беше пред фалит. В него инвестираха Марко Анджелини, бившият съпруг на Сисли, както и самата тя. По онова време май още бяха женени или пък току-що се бяха развели. Очевидно бракът им е бил разтрогнат по взаимно съгласие и по най-цивилизован начин. Хамет също вложи голяма сума. Мисля, че връзката му със Сисли започна няколко години по-късно.

— И хората от този любовен триъгълник — Анджелини, Тауърс, Хамет — също имаха най-приятелски отношения, така ли?

— Поне така изглеждаше. — Рурк разсеяно натисна една плочка в стената. Когато тя се отвори и под нея се показа команден пулт, младият мъж програмира музиката. Слушаше му се нещо тихо и тъжно. — Ако се интересуваш от моето участие в цялата история, то беше свързано единствено с бизнес и то много доходен.

— Какво количество контрабандни стоки доставя „Меркурий“?
Рурк се усмихна дяволито.

— Какъв неделикатен въпрос.

Ив седна във ваната и водата се разплиска.

— Не си играй с мен, Рурк!

— Скъпа, най-съкровено ми желание е да направя точно това.

Тя стисна зъби и изрита ръката, плъзгаща се нагоре по бедрото ѝ.

— Сисли Тауърс се ползваше с репутацията на прокурор, който не търпи никакви машинации и увъртания и бе изцяло посветена на професията си, освен това корупцията ѝ беше напълно непозната. Откриеше ли незаконна сделка, тя не би се спряла пред нищо, за да ти натрие носа. И така значи, тя научава за моите далавери, а пък моя милост я примамва в онзи отвратителен квартал и наема убиец да ѝ пререже гърлото. — Безизразните му очи бяха вперени в нейните. — В това ли ме обвиняваш, лейтенант?

— Не, по дяволите! Знаеш, че не те обвинявам, но...

— Други хора могат да стигнат до същото заключение — довърши той. — Което може да те постави в деликатно положение.

— Не това ме безпокои. — В момента се тревожеше единствено за него. — Рурк, трябва да знам истината. Моля те, кажи ми, ако има нещо, каквото и да било, което би те замесило в разследването.

— И ако има?

Сърцето ѝ се вледени.

— Ще се наложи да предам случая на някой колега.

— Неведнъж сме говорили по този въпрос.

— Но сега положението е по-различно, отколкото при случая Деблас. Не си заподозрян в извършване на убийството. — Рурк иронично повдигна вежда и тя се постара гласът ѝ да прозвучи убедително, не раздражено. Защо всичко, свързано с Рурк, беше толкова сложно? — Мисля, че не си замесен в убийството на Сисли Тауърс. Това не е ли достатъчно?

— Не се доизказва.

— Добре. Аз съм ченге и работата ми е да задавам въпроси — на теб и на всички, потенциално свързани с жертвата. Не мога да го избегна.

— Питам се доколко ми вярваш.

— Това няма нищо общо с доверието ми към теб.

— Не отговори на въпроса ми. — Погледът му стана студен, безразличен и Ив осъзна, че е сгрешила. — Ако досега не си започнала да ми вярваш, значи между нас няма нищо друго, освен доста интригуващо полово влечение.

— Не извъртай! — Ив се опитваше да запази спокойствие, макар поведението му да я плашеше. — Не те обвинявам в нищо. Ако бях поела случая, без да те познавам или да изпитвам симпатии към тебе, щях да те включа в списъка на заподозрените. Но аз те познавам, пък и работата не е там. По дяволите!

Затвори очи и прекара мокрите си длани по лицето. Почувства се ужасно.

— Опитвам се да получа отговори, които ще ми помогнат да те оневиня напълно и го правя, защото държа на теб. Същевременно все си мисля как да те използвам заради връзките ти с Тауърс и с много именити хора. Повярвай, че ми е трудно.

— Много по-лесно би било да ми го кажеш направо — промърмори Рурк и поклати глава. — „Меркурий“ вече е напълно законна компания, тъй като няма причина да бъде обратното. Работи добре, дава добра печалба. И макар да ме смяташ за достатъчно нахален да се занимавам с незаконна дейност, щом една прокурорка е член на дирекционния ми съвет, трябваше да предположиш, че не съм толкова глупав, че да си го позволя.

Ив му повярва и обръчът, който часове наред стягаше гърдите ѝ, се разкъса. Тя промълви:

— Добре. Пригответи се да отговаряш на въпроси. Медиите също са направили връзка помежду ни.

— Разбрах и много съжалявам. Навярно ти тровят живота.

— Страхувам се, че още не са започнали. — Макар да не беше склонна към проява на нежни чувства, тя хвана ръката му и я стисна. — Аз също съжалявам. Изглежда, че отново сме се забъркали в една и съща каша.

— Мога да ти помогна. — Рурк се плъзна напред и поднесе сплетените им пръсти към устните си. Когато Ив се усмихна, той разбра, че най-сетне е готова да се отпусне. — Не бива да ми спестяваш неприятностите. Уверявам те, че мога да се справя сам. Освен това не се чувствай гузна, че ти се налага да ме използваш при разследването.

— Ще ти кажа, ако се нуждая от помощта ти. — Този път беше неин ред да повдигне вежди, когато свободната му ръка се плъзна нагоре по бедрото ѝ. — Ако се опитваш да го направиш във ваната, вероятно ще ни бъде необходима водолазна екипировка.

Рурк се надвеси над нея, а водата преля навън.

— О, струва ми се, че ще се справим и без нея.

И усмихнато впи устни в нейните, за да докаже твърдението си.

Когато по-късно същата нощ Ив заспа до него, Рурк остана да лежи буден, загледан в звездите през огромния прозорец в тавана. Умело беше скрил безпокойствието си от нея, ала сега очите му бяха тревожни. Съдбите им бяха свързани от професионална и лична гледна точка. Едно убийство ги беше направило любовници, убийствата винаги щяха да играят важна роля в съвместния им живот. Защото жената, която лежеше до него, защитаваше мъртвите.

„Както често постъпваше Сисли Тауърс“ — помисли си и се запита дали точно това не ѝ е струвало живота.

Беше си поставил за цел да не се замисля прекалено често за професията на Ив. Съзнаваше, че кариерата е най-важното нещо в живота ѝ.

Двамата се бяха изградили като хора и професионалисти сами, без чужда помощ. Самият той в момента купуваше, продаваше, контролираше и се наслаждаваше на властта си. И на печалбите.

Хрумна му, че притежава някои компании, които биха могли да навредят на Ив, ако истината се разчуе. Не я бе излъгал, когато ѝ каза, че „Меркурий“ развива напълно законна дейност, но това беше отскоро. Собственик беше на множество други предприятия, които извършваха тъмни сделки. Пък нали и самият той беше израснал сред контрабандисти и аферисти и имаше вкус към съмнителните дела.

Контрабандата, независимо дали се извършваше на Земята или на другите планети, беше доходен и при това интересен занаят. Предмет на контрабанда бяха великолепните вина произвеждани на Таурис Пет, неповторимите сини диаманти, добивани от пещерите на Рефони, безценните изделия от прозрачен порцелан, изработвани в художническата колония на Марс.

Вече не му се налагаше да заобикаля законите, за да живее в охолство. Ала старите навици трудно се забравят.

Питаше се какво би се случило, ако не беше превърнал „Меркурий“ в напълно законна компания. Онова, което за него бе безобидно развлечение, при това носещо му добра печалба, можеше да се превърне в огромно бреме върху плещите на Ив.

Освен това не биваше да забравя най-важното, което му беше особено унизително: макар да градиях съвместни планове за бъдещето, тя все още не му вярваше безрезервно.

Ив промълви нещо в просъница и се размърда. Рурк забеляза, че дори в съня си тя се поколеба, преди да се обърне към него. Това ужасно го терзаше. Каза си, че в най-скоро време двамата с Ив трябва да се променят.

Засега по-добре да насочи вниманието си към дела, които са под негов контрол. Не представляваше проблем да телефонира на неколцина души и да ги поразпита за Сисли Тауърс. Много по-сложно и трудоемко беше превръщането на незаконния бизнес в легален.

Впери поглед в жената до себе си. Тя спеше спокойно, дланите ѝ не бяха свити в юмруци. Рурк знаеше, че понякога Ив има кошмари. Ала не и днес. Надявайки се, че любимата му ще прекара нощта в непробуден сън, той безшумно стана от леглото и се залови за работа.

Ив се събуди и мигновено усети аромата на кафе. На истинско, качествено кафе, добивано в южноамериканската плантация на Рурк. Трябваше да признае, че това бе едно от нещата, заради които преодоля колебанието си, когато ставаше въпрос да заживее с него.

Усмихна се блажено, още преди да отвори очи.

— Господи, едва ли в рая е по-хубаво оттук.

— Радвам се, че мислиш така.

Очите ѝ все още бяха замъглени от съня, но все пак успя да открие с поглед Рурк. Днес беше облечен с един от любимите си тъмни костюми, които му придаваха много делови вид и същевременно го караха да изглежда застрашителен. Настанил се бе на канапето встрани от ниския подиум, върху който се намираше леглото. Закусваше с апетит, докато следеше новините по монитора.

Сивият котарак, когото Ив беше кръстила Галахад, се беше настанил на облегалката на канапето и се взираше в чинията на Рурк с разноцветните си, алчни очи.

— Колко е часът? — попита младата жена и будилникът на нощното шкафче изтананика „Шест нула нула“. — Господи, откога си на крак? — възкликна тя.

— Отдавна. Не ми каза в колко часа трябва да бъдеш на работа.

Ив прокара длани по лицето си, опита се да срещне с пръсти косата си.

— Имам два часа на разположение.

Беше от хората, които при събуждане са почти неадекватни. Сега изпънзваше от леглото и замаяно се огледа за някаква дреха.

Рурк не откъсваше поглед от нея. Винаги му доставяше удоволствие да я наблюдава сутрин, когато ставаше от леглото гола и със замъглени очи. После ѝ посочи халата, който домашният дроид беше вдигнал от пода и сгънал прилежно върху таблата на леглото. Ив несръчно го облече; очевидно беше още неразсъзнана, защото не потръпна, когато копринената материя докосна кожата ѝ.

Рурк ѝ наля чаша кафе и изчака, докато се настани в кресло срещу него и отпи от ароматната течност. Навярно решил, че с нейна помощ ще се добере до някаква храна, котаракът се стовари на скута ѝ с цялата си тежест, което я накара да изохка.

— Тази нощ спа добре.

— Да. — Тя жадно отпи от кафето, сякаш поемаше глътка живителен въздух, и леко потръпна, когато Галахад се настани поудобно и заби остриите си нокти в бедрото ѝ. — Чувствам се почти като нормален човек.

— Гладна ли си?

Ив промърмори нещо. Вече знаеше, че кухнята му се обслужва от отлични готвачи, които бяха и истински художници. Взе от сребърния поднос паста във формата на лебед и ентусиазирано я изгълта на три хапки. Когато протегна ръка да налее второто си кафе, погледът ѝ вече напълно се беше избистрил. В прилив на щедрост отчупи главата на друг лебед и я подаде на Галахад.

— Винаги ми доставя удоволствие да наблюдавам как се разсънваш — отбеляза Рурк. — Ала понякога се питам дали не ме търпиш само заради кафето.

— Ами... — Тя му се усмихна и пак отпи. — Храната също ми харесва. Пък и сексът си го бива.

— Останах с впечатление, че снощи нямаше рекламации по този въпрос. Слушай, налага се днес да замина за Австралия. Ще се върна утре или най-късно вдругиден.

— О, така ли?

— Искане ми се да останеш тук, докато отсъствам.

— Колко пъти ще трябва да ти обяснявам, че не се чувствам уютно.

— Може би ще промениш отношението си, ако приемеш дома ми за свой. Ив... — Той стисна ръката ѝ, преди младата жена да успее да му възрази. — Кога ще приемеш чувствата ми към теб?

— Слушай, много по-добре се чувствам в собственото си жилище, особено когато отсъстваш от Ню Йорк. Освен това сега ще бъда адски заета.

— Не отговори на въпроса ми — промълви той. — Няма значение. Ще ти се обадя, когато се върна. — Тонът му беше леден. Обърна монитора към нея и продължи: — Като стана въпрос за работата ти, вероятно ще ти бъде интересно мнението на медиите.

Ив примирено прочете водещото заглавие в някакъв вестник, сетне, мрачно стиснала устни, се залови да прегледа цялата преса. Заглавията бяха почти еднакви. „Убита е известна нюйоркска прокурорка. Полицията е объркана.“ Разбира се, изобилстваха снимки на Тауърс, фотографирана в съдебната зала, пред сградата на съда. Имаше и снимки на децата ѝ, както и различни коментари.

Младата жена настръхна при вида на собствената си фотография, текстът под която я обявяваше за най-добрата криминална инспекторка в града.

— Ще си имам доста неприятности — гневно промърмори тя.

Естествено това не беше всичко. В няколко вестника бяха отпечатани кратки бележки за убийството, което беше разкрила миналата зима и в което бяха въвлечени известен сенатор и три проститутки. Както и очакваше, връзката ѝ с Рурк се споменаваше във всеки материал.

— По дяволите, има ли значение коя съм или кой е любовникът ми?

— Вече си прочута, лейтенант. Споменаването на името ти е залог за огромни продажби на медийни чипове.

— Аз съм ченге, не някаква светска дама. — Побесняла от гняв, тя се обърна към противоположната стена, прикрита с изцяло изработена метална решетка, и нареди: — Открий екрана и включи на Канал 75.

Решетката се повдигна, разкривайки екрана. Предаваха ранните сутрешни новини. Ив присви очи и изскърца със зъби:

— Ето го оня гаден пор, дето положително няма пишка.

Развеселен, Рурк отпи от кафето си и се загледа в екрана, където Си Джей Морз предаваше репортажа си. Даваше си сметка, че през последните няколко месеца неприязънта на Ив към пресата беше прераснала в истинска омраза. Омраза, породена от факта, че сега ѝ се налагаше да се сблъсква с нахални репортери на всяка крачка в професионалния и личния си живот. Но дори да не беше така, помисли си Рурк, отвращението ѝ от Морз беше напълно оправдано.

Репортерът продължаваше да говори:

— И тъй, една блестяща кариера беше прекъсната от жестока смърт. Жена, безкрайно честна и изцяло отдадена на професията си, беше убита на улицата, оставена да умре под проливния дъжд. Никога не ще забравим Сисли Тауърс, защото тя се бореше за справедливост в един свят, започнал да забравя значението на тази дума. Смъртта ѝ няма да заличи спомена за делата ѝ.

Но дали убиецът ѝ ще бъде наказан според правосъдието, на което беше посветила живота си тя? Засега хората от нюйоркската полиция и от Отдела за обществена безопасност не дават никакви надежди, че това ще стане. Натоварената с разследването лейтенант Ив Далас, звездата на отдел „Убийства“, също не може да отговори на този въпрос.

Ив изстена, когато образът ѝ изпълни екрана. Морз продължи да говори зад кадър:

— Когато се свързах с нея по видеотелефона, лейтенант Далас отказа да коментира убийството и хода на разследването, но не отхвърли категорично предположението, че полицията се опитва да хвърли прах в очите на данъкоплатците, прикривайки...

— Ах, този мазник! Изобщо не ми е задавал подобен въпрос. Какво да прикривам? — Тя удари с юмрук по креслото и Галахад скочи

от скута ѝ, търсейки по-безопасно убежище. — Занимавам се със случая едва от трийсетина часа!

— По-спокойно — промълви Рурк, но тя скочи и закри напред-назад из стаята.

Морз продължаваше да говори:

— ... дълъг списък на известни личности, свързани с прокурор Тауърс, между които е и командир Уитни, шефът на Далас. Наскоро той отказа да оглави цялата нюйоркска полиция. Дългогодишен, близък приятел на жертвата.

— Това е върхът! — Побесняла от гняв, Ив изключи телевизора ръчно, без помощта на работа. — Ще накълцам този червей на кайма. Къде, по дяволите, е Надин Фарст? Щом се налага някой репортер да ни диша във вратовете, предпочитам нея — поне не е тъпа.

— Мисля, че е в наказателна станция „Омега“ — подготвя репортаж за реформата в затворите. Съветвам те да дадеш пресконференция, Ив. Най-добрият начин да залъжеш гладните песове, е да им подхвърлиш някой оглозган кокал.

— Как не! Между другото какво беше това по телевизията? Репортаж или коментар?

— Между двете почти няма разлика, откакто преди трийсет години беше гласуван новият закон за медиите. Репортерите имат право да излагат в материалите си собственото си мнение при условие, че изрично упоменават този факт.

— Прекрасно познавам проклетия закон. — Тя се обърна и пъстроцветният халат разкри глезените ѝ. — На онзи мръсник няма да му се размине инсинуацията за прикриване на престъплението. Уитни е неподкупен, също и аз. А Морз ще си изпати и задето намесва и теб. Ето какво целеше с жалкия си репортаж. Ще бъдеш следващият му обект.

— Този тип не ме притеснява. Не бива да тревожи и теб.

— Не ме тревожи. Направо ме вбесява. — Затвори очи и дълбоко си пое дъх, опитвайки да се успокои. Постепенно на лицето ѝ грейна лукава усмивка. — Измислих как да му го върна тъпкано. — Отвори очи и продължи: — Как мислиш, дали ще му хареса, ако се обадя на Фарст и ѝ предложа изключителното право да отразява хода на разследването?

Рурк отмести чашата си и промълви:

— Ела.

— Защо?

— Няма значение. — Изправи се и се приближи до нея. Обхвана лицето ѝ с длани и страстно я целуна. — Луд съм по теб.

— Приемам го като комплимент за блестящата ми идея.

— Покойният ми баща ме научи на нещо особено важно. „Синко — казваше ми с дрезгавия си глас на непоправим ирландски пияница, — когато се биеш с някого, използвай мръсни номера. Удряй само под пояса.“ Имам чувството, че до края на деня ще изритах Морз право в топките.

— Няма. — Безкрайно доволна от себе си, тя също го целуна. — Защото вече му ги отрязах.

Рурк потръпна престорено.

— Жестоките жени са адски привлекателни. Май спомена преди малко, че разполагаш с два часа, преди да отидеш на работа.

— Вече не.

— Така си и помислих. — Той направи крачка назад и извади някакъв диск от джоба си. — Мисля, че ще ти бъде от полза.

— Какво има на него?

— Сведения за бившия съпруг на Тауърс и за Хамет, както и данни за дейността на „Меркурий“.

Тя взе диска и пръстите ѝ се вледениха от обзелия я страх.

— Не съм те помолила да го правиш.

— Така е. Положително щеше да го откриеш и сама, но щеше да ти отнеме повече време. Знай, че цялата ми електронна апаратура е на твое разположение.

Ив разбра, че става дума за нерегистрираната апаратура, която сензорите на Компютърна охрана не можеха да засекат.

— Засега предпочитам да използвам редовните канали.

— Както искаш. Ако промениш решението си докато отсъствам, Съмърсет е уведомен, че имаш достъп до специалната зала.

— Ако питаш него, положително би предпочел да имам достъп до ада — промърмори Ив.

— Моля?

— Нищо, нищо. Отивам да се облека. — Тя понечи да излезе, но спря на прага. — Рурк, работя по въпроса.

— По кой въпрос?

— Опитвам се да приема чувствата ти към мен.
Той повдигна вежда и я посъветва:
— Работи по-усърдно.

ТРЕТА ГЛАВА

Веднъж взела решение, Ив не обичаше да губи време. Щом се озова в кабинета си, първата ѝ работа беше да се обади на Надин Фарст. Включи аудио телефона в космическия канал и дочу прашене и пропукване. В продължение на няколко минути не можа да се свърже — вероятно причината беше в тъмните петна по слънцето, в движението на спътниците или в остарялата техника. Най-сетне на екрана се появи разкривен образ, който постепенно се фокусира.

Ив имаше удоволствието да види бледото, изморено лице на Надин. По дяволите, беше забравила разликата във времето!

— Далас! — По принцип мелодичният глас на Надин прозвуча пресипнало и немощно. — Господи, та тук е посред нощ!

— Извинявай. Разсъни ли се вече?

— Достатъчно, за да се изпълня с омраза към теб.

— Научи ли последните новини от Земята?

— Напоследък бях доста заета. — Репортерката отметна разрошената си коса и посегна към кутията с цигари.

— Откога си започнала да пушиш?

Надин се намръщи и жадно вдъхна дима, сетне заяви:

— Ако някое ченге от Земята се осмели да дойде тук, положително ще пропуши, макар че цигарите, които се продават в това забравено от бога място, са истински фъшкии. Както между впрочем и всички останали стоки. Истински позор! — Тя отново дръпна от цигарата си. — Затворниците са наблъскани по трима в килия, повечето са тук заради контрабанда на дрогиращи химикали. Медицинското обслужване е като през двайсети век. Представи си, все още зашиват с конци раните на оперираните.

— Освен това затворниците не могат да гледат видео — прекъсна я Ив. — С убийците се отнасят като с престъпници — срамота! Знаеш ли, сърцето ми се къса.

— В цялата колония не можеш да откриеш сваятна храна — сопна се Надин. — По дяволите, по-добре кажи защо се обаждаш.

— За да те развеселя. Колко време ще ти отнеме работата в колонията и кога смяташ да се върнеш в Ню Йорк?

— Зависи. — Думите на Ив очевидно й помогнаха да се събуди напълно и сега инстинктът ѝ подсказваше, че става дума за нещо необичайно. — Нима имаш нещо за мен?

— Прокурор Сисли Тауърс беше убита преди трийсетина часа. — Без да обръща внимание на изненаданото възклицание на репортерката, Ив продължи: — Открили я с прерязано гърло на тротоара на 144-та улица, между Девето и Десето авеню.

— Тауърс? Мили боже! Два месеца след случая Деблас вечерях с нея и си говорихме по женски. Казваш, че била заклана на 144-та улица, така ли? — Очевидно репортерката обмисляше потенциалните причини за убийството. — Навярно е била ограбена?

— Не. Бижутата и кредитните ѝ жетони не бяха докоснати. Ако в подобен квартал убият човек с цел грабеж, няма да оставят дори обувките му.

— Права си. — За миг Надин затвори очи. — По дяволите, беше страхотна жена! Ти ли водиш разследването?

— Позна.

— Добре. — Репортерката въздъхна. — Тогава позволи ми да попитам защо ченге, натоварено с най-важния случай в кариерата си, търси някаква си журналистка?

— Отлично знаеш отговора. Великият ти колега Морз ми диша във врата.

— Педераст! — изруга Надин и нервно загаси цигарата си. — Ето защо не съм чула новината. Мръсникът ме е държи настрана.

— Ако играеш честно с мен, ще ти отвърна със същото.

Надин пресметливо присви очи, ноздрите ѝ сякаш се разшириха.

— Ще получа изключителни права за репортажи, така ли?

— Ще обсъдим подробностите, когато се върнеш. Побързай!

— Вече съм на път.

Ив се усмихна на потъмнелия екран и си каза: „Хубав номер ти погодих, алчен пор такъв!“. Тананикаше си, когато излезе от службата. Предстоеше ѝ да се срещне с много хора.

В девет часа вече чакаше във великолепно обзаведения хол в дома на Джордж Хамет, намиращ се в един от най-люксовите квартали. Мислено отбеляза, че вкусът на собственика е доста странен, склонен към мелодраматизъм. Подът беше застлан с пурпурни и бели плочки, образуващи огромни квадрати. Откъм холограмата с тропически пейзаж, заемаща едната стена, се разнасяше звукът на падаща вода. Върху дългия, нисък диван проблясваше сребриста възглавница и когато Ив я натисна с пръст, тя поддаде като мека плът.

Младата жена реши, че е по-безопасно да остане права.

Различни предмети на изкуството бяха пръснати из помещението: издялана от мрамор кула, напomniaща руините на древен замък; маска, изобразяваща женско лице и монтирана в розова стъкленица, наподобяваща бутилка. Щом Ив я докосна, тя взе да се облива в различни цветове.

Когато Хамет се появи, младата жена си каза, че външността му е не по-малко драматична от обзавеждането на апартамента.

Беше блед, с подпухнали очи, но това само подчертаваше изключителната му привлекателност. Бе висок и слаб, страните му бяха хлътнали, което му придаваше вид на поет. За разлика от повечето си връстници — Ив знаеше, че той наближава шейсетте — Хамет не беше боядисал косата си. Младата жена мислено го поздрави — гъстата му грива блестеше като старо сребро.

Очите му бяха със същия необикновен цвят, макар в момента да бяха помътнели от мъка или от умора.

Той прекоси хола и се ръкува с нея, като промълви името ѝ. Когато леко я целуна по бузата, Ив потръпна. Хамет се преструваше, че срещата им е само приятелска, макар и двамата да знаеха, че е точно обратното.

Младата жена леко се отдръпна и каза:

— Джордж, радвам се, че успя да ми отделиш малко време.

— Глупости. Извинявай, че се наложи да ме почакаш, трябваше да довърша делови разговор по видеотелефона. — Посочи към канапето и ръкавите на широката му риза се издуха от движението му. Ив се престаши да седне. — Какво ще пиеш?

— Нищо, благодаря.

— Няма да откажеш едно кафе. — Той се усмихна. — Доколкото си спомням, имаш изключителна слабост към тази напитка. И моето

кафе е от плантациите на Рурк. — Той натисна някакво копче на страничната облегалка на дивана. Изскочи малък екран и домакинът нареди: — Две чаши от „Аржентинско злато“. — Сетне, все още леко усмихнат, се обърна към младата жена и обясни: — Действа ми отморяващо. Слушай, Ив, не се учудвам, че си тук тази сутрин. Или при дадените обстоятелства трябва да те наричам лейтенант Далас?

— Значи се досещаш за причината на посещението ми?

— Разбира се. Господи, все още не мога да свикна с мисълта, че Сисли е мъртва. — В изключително мелодичния му глас се прокрадна дрезгава нотка. — Чух го безброй пъти по телевизията, разговарях с децата ѝ и с Марко. Но не мога да приема факта, че е мъртва.

— Имали сте среща вечерта, когато е била убита.

Едно мускулче на бузата му трепна.

— Да, вечеряхме заедно. Правехме го поне веднъж седмично. Някога, когато бяхме по-свободни, се срещяхме и по-често. Бяхме много близки.

Замълча, когато в хола безшумно се появи дроид с поднос, върху който бяха подредени кана с кафе и две чаши. Хамет го отпрати и се зае с наливането на кафето, преструвайки се, че цялото му внимание е погълнато от това занимание.

— Ще попиташ какво означава „много близки“? — промълви и Ив забеляза, че ръката му трепери, когато взе чашата си. — Бяхме любовници в продължение на няколко години. Обичах я много.

— Но живеехте отделно.

— Тя... всъщност и за двамата ни беше по-удобно. Предлогът бе, че вкусовете ни по отношение на обзавеждането са напълно различни, ала всъщност предпочитяхме да бъдем независими. Това само подсилваше връзката ни. — Дълбоко въздъхна и продължи: — И двамата предпочитяхме да не се набиваме в очите на хората. Навярно сега това ще бъде невъзможно.

— Прав си.

Хамет поклати глава.

— Няма значение. Най-важното би трябвало да бъде залавянето на убиеца. Странно, но това не ме вълнува особено много. Нищо не ще промени факта, че тя е мъртва. Сисли беше най-възхитителната жена, която съм познавал.

Инстинктът на Ив ѝ подсказваше, че човекът срещу нея е обхванат от дълбока скръб, ала работата ѝ в полицията я беше научила, че и убийците скърбят за жертвите си.

— Кога за последен път я видя, Джордж? Имай предвид, че разговорът ни се записва.

— Разбира се. Беше около десет часа. Вечеряхме в ресторанта „При Робърт“ на Дванайсето авеню. След това взехме такси, което закара първо нея до дома ѝ. Наближаваше десет — повтори той. — Сигурен съм, че съм бил в къщи в десет и петнайсет, тъй като заварих няколко съобщения.

— По принцип така ли протичаха срещите ви?

— Моля? О, извинявай. — Той сякаш се изтръгна от някакъв свой, вътрешен свят. — Не спазвахме строго установен ред. Понякога се връщахме тук или отивахме в апартамента ѝ. От време на време, за разнообразие, наемахме стая в хотел „Палас“. — Гласът му внезапно пресекна, очите му изразяваха невъобразима печал. Той удари с юмрук по сребристия диван. — О, боже, мили боже!

— Много съжалявам — промълви Ив, макар да знаеше, че думите ѝ не ще намалят скръбта му.

— Знаеш ли, едва сега започвам да осъзнавам, че е мъртва — произнесе той с дрезгав глас. — И това е много по-страшно и помъчително. Когато слезе от таксито, Сисли се засмя и ми изпрати въздушна целувка. Имаше красиви ръце. А аз се прибрах вкъщи и моментално я забравих, защото ме очакваха важни съобщения. Легнах си към полунощ и взех леко приспивателно, тъй като на следващия ден имах среща в относително ранен час. Не мога да понеса мисълта, че докато съм бил в леглото, в безопасност, тя е лежала мъртва под дъжда. — Извърна се, по бледото му лице не беше останала и капчица кръв. — Не мога да се примиря.

Макар мъката му да беше почти осезаема, Ив знаеше, че не може да му помогне.

— Съжалявам, че не можах да отложам разговора ни за след няколко дни, но не разполагам с никакво време, Джордж. Доколкото ни е известно, ти си последният, който я е видял жива.

— Забравяш убиеца. — Той се изправи. — Освен ако смяташ, че аз съм я убил.

— От взаимен интерес е бързо да докажа обратното.

— Естествено... лейтенант.

Ив долови горчивината в гласа му, но нямаше друг избор, освен да продължи разпита.

— Ако обичаш, съобщи ми името на таксиметровата компания, за да потвърди показанията.

— Портиерът на ресторанта повика таксито. Струва ми се, че компанията се наричаше „Рapid“.

— Дали си се срещал или разговарял с някого в интервала от полунощ до два сутринта?

— Вече ти казах, че взех приспивателно и си легнах към дванайсет. При това сам.

Ив можеше да сравни показанията му с охранителните дискове на сградата, макар да знаеше, че и те биха могли да бъдат подправени.

— В какво настроение беше госпожа Тауърс, когато се разделихте?

— Малко разсеяна или по-точно — погълната от мисли за работата си. Беше оптимистично настроена за изхода на делото, в което беше обвинител. Поговорихме за децата ѝ. По-специално за дъщеря ѝ. Мирина възнамерява да се омъжи през есента. Сисли беше много доволна и бих казал развълнувана, тъй като дъщеря ѝ настоявала за голяма сватба със спазване на всички старовремски ритуали.

— Спомена ли, че нещо я тревожи? Че се безпокои за някого?

— Абсолютно нищо. Говореше, че трябва да изберат подходяща булчинска рокля, да поръчат цветята предварително. Сподели, че се надява да получи максимална присъда за обвиняемия, с чието дело се занимава.

— Може би се е оплакала, че я заплашват, че получава странни съобщения?

— Не. — За миг той закри очите си с ръка. — Нали знаеш, че бих споделил с теб всичко, ако имах дори най-малката представа защо са я убили.

— Но какво е правела в онзи квартал посред нощ?

— Нямам представа.

— Имаше ли навика да се среща с доносници или шпиони?

Хамет понечи да отговори, но замълча за момент, след което промърмори:

— Не знам. И не би ми минало и през ум... но Сисли беше толкова упорита, толкова самоуверена.

— Какви бях отношенията между нея и бившия ѝ съпруг?

— Приятелски. Малко резервирани, но все пак дружелюбни. Свързваше ги любовта към децата им. Той беше леко шокиран, когато разбра за връзката ни, но... — Хамет млъкна и се втренчи в Ив. — Да не би да подозираш... — Изсмя се нервно и закри лицето си с длани. — Марко Анджелини се промъкна въоръжен с нож в онзи квартал, за да убие бившата си съпруга? Не, лейтенант. — Отново отпусна ръце и продължи: — Марко си има своите недостатъци, но никога не би причинил зло на Сисли. Проливането на кръв би накърнило чувството му за благоприличие. Той е прекалено консервативен, за да прибегне до насилие. Освен това няма никакъв повод, абсолютно никакъв мотив, за да я убие.

Ив си каза: „Позволи ми аз да преценя това.“

След посещението при Хамет Уест Енд ѝ се стори като друг свят. В тукашните жилища нямаше сребристи канапета и ромолящи водопади. Навсякъде се виждаха тротоари с напукана настилка, забравени по време на последната кампания за разкрасяване на града, сгради с надраскани стени, приканващи минувачите да се чукат със себеподобните си и с животни. Витрините на магазините бяха защитени с охранителни решетки, много по-евтини и по-неефективни от силовите полета, използвани в по-богатите квартали.

Нямаше да се учуди, ако зърнеше и плъхове, които котките дроиди бяха пропуснали да унищожат.

За сметка на това плъховете с човешки образ бяха в изобилие. Някакъв наркоман ѝ се усмихна, разкривайки едрите си зъби, и гордо потърка чатала си. Уличен пласъор на химическа дрога я огледа от глава до пети, и очевидно отгатнал професията ѝ, сведе глава, украсена с корона от пера върху пурпурната му коса, и побърза да изчезне.

Съществуваше списък на наркотици, които все още бяха забранени от закона. Някои ченгета упорито преследваха нарушителите.

В момента обаче на Ив Далас не ѝ беше до това. Освен ако чрез заплаха съумееше да получи необходимите отговори.

Дъждът почти беше измил кръвта. „Метачите“ от лабораторията бяха претърсили всичко наоколо за улики. Ив спря за миг там, където Тауърс бе убита и с лекота си представи цялата сцена като на филм.

А сега трябваше „да върне лентата обратно“. Дали прокурорката е стояла с лице към убиеца? Най-вероятно — да. Видяла ли е ножа, преди да пререже гърлото ѝ? Твърде възможно. Но не е имала време да реагира, освен да се отдръпне и ужасено да извика.

Ив вдигна очи и огледа улицата. Усети, че цялата настръхва, но се престори, че не забелязва погледите на хората, облежнати на съседните сгради или лениво крачещи сред коли, като че задигнати от автомобилното гробище.

С какво е дошла тук Сисли Тауърс? Не и с такси. В дневниците на нито една компания не беше записано повикване от името на прокурорката. Ив се съмняваше, че може да е била толкова глупава, за да използва услугите на някой циганин.

Внезапно ѝ хрумна: „Метрото!“. Пътуването с метро беше бързо и благодарение на дроидите ченгета и на скенерите, абсолютно безопасно, поне преди да се озовеш на улицата. Ив забеляза наблизил сигнала, обозначаващ вход към подземната железница.

Точно така, взела е метрото. Може би е бързала? Била е нервирана, че трябва да излиза в проливния дъжд. Хамет спомена, че била самоуверена. Едва ли се е страхувала от нещо. Изкачила е стълбите, водещи към улицата, издокарана с елегантния си костюм, потрепвайки с токчетата на скъпите си обувки...

Ив се вцепени и присви очи. На местопрестъплението не беше открит чадър. По дяволите, нима не е носела чадър? Една практична, организирана жена никога не излиза в дъжда без чадър. Тя извади записващото устройство и продиктува напомняне до себе си да провери за чадър. Сетне продължи да размишлява.

Къде е чакал убиецът? На улицата? В някаква стая? Обгърна с поглед съседните рушащи се, необитавани къщи и отхвърли втората версия. Тогава в някой бар? Или в клуб за стриптийз?

— Хей, ти, белокожото сладурче.

Ив сбърчи вежди и се обърна към човека, прекъснал размишленията ѝ. Беше огромен на ръст и с много тъмна кожа, което означаваше, че е чистокръвен негър. Подобно на много хора в този квартал, носеше забучени пера в косата си. Върху едната му буза беше

татуиран ухилен човешки череп в зелено. Носеше разкопчана червена риза и тесни панталони, подчертаващи големия му член.

— Хей, ти, чернокожо сладурче — отвърна му тя със същия пренебрежителен тон.

Върху невероятно грозното му лице засия ослепителна усмивка.

— Да не би да търсиш работа? — Той кимна към безвкусната неонова реклама на клуба за стриптийз, намиращ се на отсрещната страна на улицата. — Малко си кльощава, ама може да те вземат. Няма много бели гаджета като теб. Повечето са мулатки. — Негърът повдигна брадичката ѝ с дебелите си като наденички пръсти. — Аз съм от охраната. Мога да ти ходатайствам.

— И от какъв зор?

— Защото имам добро сърце и защото ще ми даваш пет процента от бакшишите, нали, готина. Хубаво, бяло момиче като теб може да изкара доста, ако умее да си върти задника.

— Много съм ти задължена, обаче не търся работа. — Почти със съжаление тя му показва значката си.

Негърът подсвирна през зъби.

— Мама му стара, минах се. Слушай, малката, изобщо не воних на ченге.

— Сигурно причината е в новата марка сапун, който използвам. Имаш ли си име?

— Викат ми Крак. Тоя звук се чува, когато троша глави. — Отново се ухили и илюстрира думите си като удари един в друг огромните си юмруци. — Крак! Загря ли?

— Опитвам се. Ти ли беше на смяна по-предишната нощ, Крак?

— За съжаление имах друг ангажимент и пропуснах веселбата. Това беше почивният ми ден, който посвещавам на културни мероприятия.

— И какви бяха те?

— Онази вечер, заедно с най-новото ми гадже, бяхме на фестивал за вампирски филми. Адски ме кефят тия кръвопийци. Ама чух, че и тука е имало представление. Пречукали някаква адвокатка. Говори се още, че била важна клечка. Белокожа, също като тебе, готина.

— Точно така. Какво още си чул?

— Аз ли? — Негърът прокара пръст надолу по ризата си. Нокътят на показалеца му беше заострен като бръснач и боядисан в черно. — Под достойнството ми е да слушам клюки.

— Бас ловя, че е така. — Ив знаеше правилата на играта и извади от джоба си кредитен жетон, равняващ се на стотарка. — Какво ще кажеш да си купя малко от достойнството ти?

— Ами, струва ми се, че си налучкала цената. — Жетонът изчезна в огромната му длан. — Чух, че се навъртала в „Петте луни“ около полунощ, плюс-минус няколко минути. Изглежда е чакала някой, който не се е явил. После се чупила. — Впери поглед в тротоара и отбеляза: — Не е успяла да стигне далеч, нали?

— Прав си. Разпитвала ли е за някого?

— Доколкото разбрах, не.

— Видели ли са я с някого?

— В такава нощ хората гледат да не са на улицата. Само дрогарите се мотаят навън, но по принцип бизнесът не върви.

— Познаваш ли някой тукашен, който си пада по клането?

— Мнозина носят ножове, сладурче. — Той развеселено вдигна очи към небето. — Защо да ги носят, ако няма да ги използват?

— Някой, който обича да коли — повтори тя. — На когото не му пука за плячката.

Негърът отново се ухили и черепът на бузата му сякаш кимна.

— Всеки обича да си прави актив. Нали и ти се опитваш да направиш същото?

Ив мълчаливо се съгласи с него, сетне попита:

— Познаваш ли някой от тукашните хора, който е излязъл наскоро от пандиза?

Смехът му прозвуча като картечен откос.

— По-добре ме попитай дали познавам някой, който да не е бил там наскоро. Толкова от мен за стотачката.

— Добре. — За негово разочарование младата жена извади от джоба си картичка, вместо нов жетон. — Ще получиш още, ако научиш нещо, което да ми е от полза.

— Ще го имам предвид. А пък ти ако решиш да изкараш нещо отгоре, като раздрусаш хубавите си цици, обади се на чичо Крак. — С тези думи негърът прекоси улицата с неочакваната грация на черна газела.

Ив се обърна и реши да опита късмета си в „Петте луни“.

Кръчмата може би познаваше и по-хубави дни, макар младата жена да се съмняваше в това. Очевидно заведението беше само за сериозни пиячи: нямаше танцьорки, нито телевизори или сепарета с видео магнетофони. Клиентите на „Петте луни“ не бяха тук, за да водят светски разговори. От миризмата, която я блъсна в носа, щом застана на прага, ѝ стана ясно, че тук са си поставили за цел да изгарят стомашната лигавица на клиентите.

Дори в този ранен час малката, квадратна зала беше почти пълна. Мълчаливи типове седяха на малки маси и се наливаха с любимото си питие. Други се бяха скупчили на бара, по-близо до бутилките. Неколцина благоволиха да погледнат Ив, докато тя предпазливо пристъпваше по мръсния под, после отново се заеха със сериозните си занимания.

Както в повечето подобни заведения и тук барманът беше дроид, ала Ив се съмняваше, че този е програмиран да изслушва съчувствено разказите на клиентите за сполетелите ги неволи. Докато вървеше към бара, Ив си помисли: „Май е от онези, дето чупят ръце“. Производителят го беше дарил с дръпнати очи и със златиста кожа, характерна за смесените раси. За разлика от повечето посетители, дроидът не носеше в косата си украшения от пера и мъниста, а беше облечен с бяла престилка, подчертаваща атлетичното му тяло.

Младата жена със съжаление си каза, че дроидът не може да бъде подкупен. А заплахите, които ще му отправи, трябва да бъдат хитро измислени и логични.

— Ще желаете ли едно питие? — попита той. В гласа му се долавяше странно кънтене, подсказващо спешна необходимост от ремонт.

— Не. — Ив ценеше здравето си. Извади значката си и при вида ѝ неколцина от клиентите се шмугнаха в тъмните ъгли. — Преди две вечери тук е имало убийство.

— Не беше в заведението.

— Но жертвата е била тук.

— Тогава беше жива. — В отговор на жеста на човек, седнал към средата на бара, дроидът взе мръсната му чаша, наля в нея някаква пагубна за стомаха течност и я плъзна обратно.

— Бил си на смяна.

— Аз съм модел 24/7 — обясни той, което означаваше, че е програмиран да работи непрестанно, без необходимост от почивка или презареждане.

— Виждал ли си преди жертвата в този квартал?

— Не.

— С кого се срещна тя тук?

— С никого.

Ив забарабани с пръсти по мръсния плот.

— Добре, ще те попитам нещо съвсем лесно. Кога е дошла, как се е държала, кога и как е напуснала заведението.

— Не ми е наредено да шпионирам клиентите.

— Така е. — Тя потърка с пръст плота и смръщи вежди при вида на полепналата мръсотия. — Работя в отдел „Убийства“, но не ми е наредено да си затварям очите пред очевидни нарушения на здравните норми. Мисля си, че ако повикам бригадата със сензорни устройства, те ще бъдат толкова шокирани, че ще ти отнемат разрешителното за продажба на алкохол.

Заплахата не беше особено умно измислена, но в нея имаше логика.

За миг дроидът обмисли алтернативите, сетне заговори:

— Жената дойде в нула часа и шестнайсет минути. Не пи нищо. Напусна в един и дванайсет. Сама.

— Разговаря ли с някого?

— Не.

— Търсеше ли някого?

— Не я попитах.

Ив повдигна вежди.

— Очевидно си я наблюдавал. Стори ли ти се, че търси някого?

— Да, но не го намери.

— Все пак е останала близо час. Какво правеше през това време?

— Стоеше права, оглеждаше се, мръщеше се. Често си поглеждаше часовника. После си отиде.

— Някой последва ли я навън?

— Не.

Ив разсеяно изтри изцапания си пръст в джинсите.

— Носеше ли чадър?

Въпросът ѝ изненада дроида, доколкото дроидите са способни да изразяват емоции.

— Да, виолетов, като костюма ѝ.

— Когато си тръгна, носеше ли го?

— Да, навън валеше.

Ив кимна, сетне се залови да разпитва клиентите, които не бяха особено въодушевени от вниманието ѝ.

Когато се върна в управлението, единственото ѝ желание беше да вземе душ. Имаше чувството, че след единия час, прекаран в „Петте луни“, върху кожата ѝ, дори върху зъбите ѝ, се е наслоил дебел пласт мръсотия.

Но първо трябва да подготви доклада си. Влезе в кабинета си и застина, вперила очи в човека с щръкнала коса, който седеше зад бюрото ѝ и похапваше захаросани бадеми.

— Виждам, че добре се храниш.

Фийни кръстоса краката си, които беше вдигнал на бюрото ѝ.

— Радвам се да те видя, Далас. Много си работна.

— Някои ченгета си изкарват прехраната с къртовски труд, а други по цял ден се занимават с компютърни игри.

— Трябваше да послушаш съвета ми и да усъвършенстваш компютърните си познания.

С престорено възмущение тя блъсна краката му от бюрото и седна върху плота.

— Какво е това, посещение на добра воля?

— Дойдох да предложа услугите си, мила ми приятелко. — Той благосклонно ѝ подаде пакетчето с бадеми.

Докато дъвчеше, Ив го гледаше внимателно, Фийни беше невероятно грозен, но така и не коригира недостатъците си чрез пластична операция. Под очите му имаше торбички, бузите му бяха някак провиснали, ушите му — прекалено големи за главата му. Ала Ив все пак го харесваше.

— Защо?

— Поради три причини. Първо, командирът ме помоли неофициално; второ, изпитвах голямо уважение и възхищение към прокурорката.

— Уитни ти се е обадил?

— Да, но ме помоли да не го разгласявам. Смята, че ако човек с моите невероятни способности ти помага при събирането на данни, разследването ще върви по-бързо. Не е зле да имаш директна връзка с отдела по електронна обработка.

Младата жена се замисли и преценявайки, че Фийни е прав относно способностите си, кимна одобрително, сетне попита:

— Как ще се включиш в разследването — официално или не?

— Както кажеш.

— В такъв случай нека всичко бъде по каналния ред.

Той се усмихна и ѝ намигна.

— Очаквах да кажеш точно това.

— Първото, което искам от теб, е да прослушаш аудиотелефона на жертвата. Нито в дневника ѝ, нито в охранителните дискове е записано, че някой я е посетил в нощта на убийството. Следователно някой ѝ се е обадил и е уредил среща с нея.

— Готово.

— Освен това ми трябват сведения за всеки, когото е изпратила в затвора...

— За всеки? — прекъсна я той, но очевидно не беше особено стреснат от перспективата.

— Да. — Ив лъчезарно му се усмихна. — Положително ще ти отнеме два пъти по-малко време, отколкото на мен. Плюс сведения за роднините на Тауърс, за мъжете, в които е била влюбена, за колегите ѝ. Също и за делата, гледащи се в момента, и предстоящите.

— Господи, Далас! — възкликна Фийни, ала опъна рамене и раздвижи пръстите си като пианист, готвещ се да свири. — Ще липсвам на жена си.

— Цяло нещастие е да си женен за полицай. — Тя окуражително го потупа по рамото.

— Така ли твърди Рурк?

— Ние не сме женени.

Фийни многозначително се изкашля. Доставяше му удоволствие да я дразни.

— Как е той?

— В момента е в Австралия. — Младата жена пхна ръце в джобовете си.

— Преди няколко седмици ви видях по телевизията на някакво шикозно парти в „Палас“. Изглеждаш страхотно в рокля, Далас.

Ив потръпна притеснено, овладя се и вдигна рамене.

— Не знаех, че се интересуваш от клюкарската хроника.

— Обожавам я — заяви той с присъщото си нахалство. — Светският живот навярно е много вълнуващ.

— Понякога не е толкова лошо — промърмори Ив. — Какво, ще обсъждаме моя живот или ще разследваме убийство?

— И двете. — Той се изправи и се протегна. — Първо ще проверя аудиотелефона, сетне ще се заема със стотиците престъпници, които е вкарала в панделата. Щом имам нещо налице, ще ти се обадя.

— Фийни! — Компютърният специалист спря на прага. — Каза, че ще ми помогнеш по три причини, но спомена само две.

— Третата е, че ти ми липсваше, Далас. — Фийни се ухили. — И то адски много.

Когато се залови за работата, Ив още се усмихваше. Той също ѝ липсваше. Адски много.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Синята катерица“ беше кръчма с една идея по-люксована от „Петте луни“. Кой знае защо Ив харесваше това заведение. Понякога ѝ доставяха удоволствие дори непрестанната глъчка, претъпкания салон и гледката на разнообразната клиентела. Най-много ѝ харесваше програмата.

Певицата Мейвис Фрийстоун беше сред малцината, които тя смяташе за истински приятели. Дружбата им се беше зародила, когато Ив арестува певицата, но въпреки обстоятелствата, с течение на времето беше станала още по-здрава. Мейвис вече не беше така екстравагантна, но никога нямаше да бъде обикновена.

Тази вечер слабата, темпераментна жена пееше под съпровода на оглушителни тромпети, надувани от тричленен дамски оркестър на фона на огромен екран с непрекъснато променящи се холограми. Силната музика и чашата кисело вино, която Ив се осмели да изпие, накараха очите ѝ да се насълзят.

Днес косата на Мейвис беше боядисана в поразителен смарагдов цвят. Известно бе предпочитанието на певицата към ярките цветове, характерни за скъпоценните камъни. Изумителното впечатление се допълваше от парчето блестяща копринена материя, обагрено в смарагдовосиньо, с което Мейвис беше успяла да се обвие така, че то да закрива едната ѝ гърда и чатала ѝ. Другата ѝ гърда беше обсипана с блестящи камъни, върху зърното бе залепена сребърна звезда. Само един поставен не на място камък или леко разкриване на част от тялото ѝ от така наречената рокля би довело до голяма глоба за собствениците на заведението заради неспазване на лиценза. Те просто не желаеха да плащат огромната такса за стриптийз клуб.

Когато Мейвис се завъртя вихрено, Ив забеляза, че елегантният задник на певицата е украсен по същия начин, което едва-едва се вместваше в рамките на позволеното.

Посетителите очевидно я обожаваша. Когато свърши изпълнението си, се разнесоха бурни ръкопляскания и пьянски

подсвирквания. Клиентите, разположени в сепаретата, където пушенето бе разрешено, ентусиазирано удряха с юмруци по масите.

— Как успяваш да седнеш с всички тези украшения по себе си? — поинтересува се Ив, когато Мейвис се появи в сепарето ѝ.

— Бавно, внимателно и с цената на адски мъки. — Мейвис демонстрира нагледно думите си, сетне въздъхна. — Как ти се стори последното ми парче?

— Страхотно, направо подлуди публиката.

— Текстът е мой.

— Сериозно? — Не беше разбрала нито дума, но премълча тази подробност. — Много се радвам за теб, направо съм поразена.

— Възможно е да склуча договор със звукозаписна компания. — Мейвис се изчерви под дебелия слой блестяща пудра. — Освен това ми повишиха заплатата.

— Да пием затова. — Ив вдигна чашата си.

— Не знаех, че ще бъдеш тук тази вечер. — Певицата набра кода си за менюто и си поръча газирана вода. Трябваше да пази гласните си струни, тъй като ѝ предстоеше ново излизане на сцената.

— Имам среща.

— С Рурк ли? — Очите на Мейвис — тази вечер със зелени контактни лещи — заблещукаха закачливо. — В такъв случай отново ще изпълня последното парче.

— Той е в Австралия. Имам среща с Надин Фарст.

Разочарованието на певицата, че не ще успее да направи впечатление на Рурк, се замени от изненада.

— За какво ти е притрябвала? Или имаш определена цел?

— Имам ѝ доверие. — Ив сви рамене. — Може да ми бъде полезна.

— Щом казваш... Слушай, защо не я навиеш да напише нещо за мен?

Ив за нищо на света не би помрачила радостта на приятелката си.

— Ще се опитам.

— Благодаря. Слушай, утре е почивният ми ден. Какво ще кажеш да вечеряме заедно или да отидем да потанцуваме?

— Добре, стига да имам свободно време. Но какво стана с кабаретния артист, с когото излизаше — онзи с маймунката?

— Разкарах го. Оказа се адски дървен. Време е да изчезвам. — Излезе от сепарето, съпроводена от звъна на блестящите камъни, украсяващи задника ѝ. Докато си проправяше път сред посетителите, яркозелената ѝ коса проблясваше под въртящите се светлини.

Ив си помисли, че не държи да знае какво разбира приятелката ѝ под думата „дървен“.

Комуникаторът ѝ изписука, тя го извади и набра кода си. Лицето на Рурк изпълни микроскопичния екран. Първата ѝ неволна реакция беше да се усмихне широко.

— Лейтенант, не можеш да се скриеш от мен.

— Очевидно — отвърна, стараейки се да заличи щастливата си усмивка. — Това е служебна честота, Рурк.

— Нима? Не изглежда да си на работа. Май се намираш в „Синята катерица“.

— Имам среща. Как е в Австралия?

— Претъпкано с хора. Ако имам късмет, ще си бъда у дома след трийсет и шест часа и моментално ще те открия.

— Едва ли ще ти бъде трудно. — Отново се усмихна и насочи устройството към сцената, където Мейвис изпълняваше поредната сърцераздирателна песен с пискливия си глас.

— Няма втора като нея! — възкликна той. — Поздрави я от мен.

— Непременно. Ще... ще се видим, щом се върнеш.

— Точно така. Мисли за мен.

— Разбира се. Lek път.

— Ив, обичам те.

Тя въздъхна тихо, когато образът му изчезна от екрана.

— Колко трогателно! — Надин Фарст, която незабелязано беше застанала зад нея, се отмести встрани и се настани на масата.

Едновременно ядосана и смутена, Ив прибра комуникатора в джоба си.

— Смятах, че е под достойнството ти да подслушваш.

— Всеки добър репортер подслушва, лейтенант. Същото важи и за ченгетата. — Надин се настани по-удобно. — Питам се как ли се чувстваш, когато мъж като Рурк е влюбен в теб.

Дори да бе в състояние да изрази емоциите си, Ив нямаше намерение да го стори.

— Надин, да не би да си решила да зарежеш сериозната работа и да станеш светска хроникьорка?

Журналистката само вдигна ръка, сетне с въздишка огледа клуба.

— Не можах да повярвам, когато отново ми определи среща тук. Храната е отвратителна.

— Ала атмосферата е незабравима.

Гласът на Мейвис стана още по-пронизителен и репортерката потръпна.

— Няма значение, щом на теб ти харесва.

— Много бързо се върна.

— Успях да намеря място в един от най-бързите транспортни звездолети. Между другото — собственост на твоето момче-чудо.

— Рурк не е момче.

— Няма нужда да ми казваш. Между другото... — тя не довърши мисълта си, само махна с ръка неопределено. Очевидно беше уморена от дългото пътуване и разликата във времето. — Трябва да хапна нещо, дори с риск да се отровя. — Прегледа менюто и с известно колебание се спря на порция скариди. — Какво пиеш?

— Номер 54, минава за шардоне. — Ив събра смелост и отново отпи от чашата си. — Превъзхожда конската пикня най-малко с три класи. Горещо ти го препоръчвам.

Надин програмира поръчката си и отново се облегна на стола.

— По време на пътуването се запознах с всички подробности по убийството на Тауърс, по-точно с онези, оповестени от медиите.

— Морз знае ли, че си се върнала?

Надин се усмихна мрачно и злобно.

— Естествено. Аз имам приоритет при отразяването на престъпленията. Щом съм тук, той е във играта. Направо е бесен.

— В такъв случай мисията ми е била успешна.

— Но не е доведена докрай. Обеща ми да запознаваш първо мен с най-новите подробности от разследването.

— И ще го изпълня. — Тя подозрително изгледа чинията с макарони, която се плъзна през процепа за сервиране, и си каза, че май стават за ядене. — Но при едно условие. Ще получаващ сведенията, ала ще ги правиш публично достояние едва, когато аз ти разреша.

— Старата песен на нов глас. — Надин опита една скарида и реши, че не е толкова отвратителна.

— Ще имам грижата да получаваш повече данни и то преди останалите журналистически хиени.

— А когато имате заподозрян...

— Първа ще научаваш името му.

Надин кимна, повярвала на искреността ѝ и набодде втора скарида на вилицата си.

— Плюс интервю със заподозрения и второ — с теб.

— Много добре знаеш, че не мога да ти гарантирам първото. — Ив побърза да продължи, преди репортерката да я прекъсне отново. — Извършителят има право да избира кой да го интервюира или изобщо да откаже. Единственото, което мога да направя, е да предложи името ти.

— Необходими са ми снимки. И не ми казвай, че не можеш да ги осигуриш. Трябва да получа видеозапис на задържането и достъп до мястото.

— Ще преценя всичко това, когато му дойде времето. В замяна искам да знам всяка научена от теб подробност, всеки слух. И да не вземеш да ми сервираш някое изненадващо шоу по телевизията.

— Нищо не мога да ти обещаю — със захаросан глас рече Надин. — Не мога да влияя на колегите си.

— Искам да знам всичко, щом го научиш — отсече рязко Ив. — Както и подробностите от интермедийния шпионаж. — Изсумтя, като забеляза престорено наивното изражение на репортерката. — Отлично знам, че телевизионните станции, както и журналистите, се шпионират взаимно. В тази игра най-важното е пръв да излъчиш репортажа. Известна си като жена с хъс, Надин, затова те потърсих.

— Същото се отнася и за теб. — Журналистката отпи от виното. — И в общи линии ти се доверявам, макар да не разбираш нищо от вина. Не бих казала, че това вино превъзхожда с нещо конската пикня.

Ив се облегна назад и се разсмя. За пръв път се почувства малко по-добре. Когато Надин също се усмихна, договорът им негласно беше подписан.

— Сподели всичко, което знаеш и аз ще сторя същото — започна репортерката.

— Единственото по-важно нещо е липсата на един чадър.

В десет часа на следващата сутрин Ив и Фийни се срещнаха в апартамента на Сисли Тауърс. Един поглед към печалното му лице ѝ стигаше, за да разбере, че новините не са обнадеждаващи.

— С какво препятствие се сблъска?

— Ударих на камък още с видеотелефона. — Той изчака, докато Ив обезвреди полицейската охранителна система на вратата, и я последва в апартамента. — Имала е много обаждания, поради което апаратът винаги е бил включен на запис. Открих маркировката ти върху диска.

— Точно така, описах го във веществените доказателства. Нима намекваш, че никой не ѝ е телефонира, за да я повика на среща в „Петте луни“?

— Не мога да намеквам за нещо, което не знам. — Той нервно разроши и без това щръкналата си коса. — Последното обаждане е било в единайсет и половина, разговорът е продължил тринайсет минути.

— Е, и?

— Тауърс е изтрила записите. Хващам интервала от време, но това е всичко. Видео и аудио записите са изтрити.

— Изтрила ги е — повтори Ив и закрачи из стаята. — Защо? Апаратът ѝ е бил настроен на автоматично записване — това е стандартна процедура за служителите на закона, касаеща дори личните им разговори. Но ето, че тя изтрива последния запис. Очевидно не е искала да се разбере кой се е обаждал и защо. — Обърна се към Фийни и попита: — Сигурен ли си, че никой не е докосвал диска, след като го предоставих като доказателство?

Компютърният специалист я изгледа обидено, сетне гневно възкликна:

— Далас!

— Добре де, добре. Значи го е изтрила, преди да излезе. Което ми подсказва, че не се е страхувала за живота си, но е искала да предпази себе си... или друг човек. Ако разговорът е бил свързан с някое от делата ѝ, положително е щяла да направи всичко възможно да го запише.

— И аз така мисля. Ако обаждането е било на някой доносник, би трябвало да го закодира със собствения си шифър, не да го заличи.

— Ще проверим всички дела, по които е била обвинител, дори отдавна приключените. — Без да поглежда към Фийни знаеше, че той отчаяно вдига очи към небето. — Чакай да си помисля. Напуснала е сградата на съда в 19.26. Така е записано в дневника ѝ. Видели са я неколцина свидетели. Преди да излезе, се е отбила в дамския салон, където оправила грима си и поговорила с една колежка. Последната твърди, че Тауърс е била съвсем спокойна и в отлично настроение. Имала е успешен ден в съда.

— Флуенитес ще отиде в затвора благодарение на нея, но това вече е свършен факт. Отстраняването ѝ няма да го промени.

— Той може да е бил на друго мнение. Ще проверим това... Значи Тауърс не се е върнала тук. — Ив намръщено огледа стаята. — Не е разполагала с време, затова е отишла направо на срещата с Хамет. Ходих в ресторанта. Сведенията, получени от персонала, съвпадат с показанията на Хамет.

— Не си стояла със скръстени ръце, а?

— Времето лети. И така, оберкелнерът им е повикал такси, което се оказа собственост на агенция „Рапид“. Качили са се в колата в 21.48. Започвало да вали.

Ив си представи елегантната двойка. Разположили са се на задната седалка, двамата са разговаряли, може би нежно са докосвали ръцете си, докато таксито се е носело по улиците, а дъждовните капки са барабанели по покрива му. Според сервитьора Сисли Тауърс е била облечена с червена рокля и сако от същия цвят.

Ярки тонове, подходящи за съдебната зала, подсилени от перлената огърлица и сребристите обувки, превръщащи ежедневието в тоалет в официален.

— Когато таксито е спряло пред дома ѝ — продължи Ив, — тя казала на Хамет да не излиза, за да не се намокри. Със смях изтичала към сградата, сетне се обърнала и му изпратила въздушна целувка.

— В доклада си пишеш, че били много близки.

— Бил е влюбен в нея. — Тя бръкна машинално в пликчето, което ѝ подаде Фийни. — Разбира се, това не означава, че Хамет не е убиецът, но съм сигурна, че е обичал Тауърс. Според него и двамата не искали да променят досегашния си начин на живот, обаче... — Тя вдигна рамене. — Ако Хамет действително е решил да я премахне и да си създаде правдоподобно алиби, много ясно, че ще набляга на

романтичната си връзка с Тауърс. Мисля, че е невинен, но все още е рано да се каже... И тъй, тя се качва в апартамента си — продължи Ив и се отправя към вратата. — Роклята ѝ е влажна, затова я окачва в спалнята.

Докато говореше, младата жена вървеше по въображаемите стъпки на жертвата, стъпвайки по прекрасните килими, застилащи пода на спалнята, където преобладаваха пастелните тонове, а старинното легло моментално се набиваше в очите.

Тя нареди на робота да включи осветлението — поставените от полицията щори бяха пречка не само за любопитните, но и за проникването на светлината. Сетне продължи:

— Отива до гардероба. — Ив натисна бутона и високите, украсени с огледала врати се плъзнаха встрани. — Окачва костюма... — Тя посочи към червената рокля и сакото, грижливо прибрани в гардероба, където тоалетите бяха подредени според цветовете им. — Събува обувките си и облича пенъоар.

Ив се обърна към леглото, върху което лежеше дълга копринена роба с цвят на слонова кост. Не беше грижливо сгъната, подобно на останалите дрехи, а бе смачкана на топка, сякаш е била нетърпеливо захвърлена.

— Прибира бижутата си в сейфа, вграден в страничната стена на гардероба, но не си ляга. Може би отива да погледа телевизия или да изпие чашка алкохол.

Последвана от Фийни, Ив се върна в хола. Върху масичката пред дивана стоеше затворено дипломатическо куфарче, а до него — празна чаша.

— Чувства се спокойна, може би си припомня приятната вечер с Хамет, подготвя обвинителната си реч за следващия ден или крои планове за сватбата на дъщеря си. Видеотелефонът иззвънява. Разговорът с непознатия променя намеренията ѝ. Връща се в спалнята, но преди това изтрива записа. Преоблича се в друг елегантен костюм, въпреки че отива в Уест Енд. Няма намерение да остане незабелязана, цели външността ѝ да излъчва авторитет и увереност. Не повиква такси. Това съм го проверила. Решава да вземе метрото. Навън дъждът се лее като из ведро.

Ив се спря пред вградения гардероб до входната врата и го отвори с натискане на друг бутон. Вътре имаше якета, кожени наметки,

мъжко палто, вероятно на Хамет, и много чадъри в различни цветове.

— Изважда чадъра, който е в тон с костюма. Действа машинално, умът ѝ е зает с предстоящата среща. Не взима много пари, следователно не става дума за изнудване. Не се обръща за съвет към никого, тъй като иска да се справи сама. Ала когато отива в „Петте луни“, човекът, с когото има среща, не се появява. Чака го близо час, нетърпеливо поглеждайки часовника си. Малко след един си тръгва. Взима чадъра си и се отправя обратно към метрото. Предполагам, че е била вбесена.

— Шикозна дама, на която връзват тенекия и я карат да чака цял час в някаква долнопробна кръчма! — Фийни лапна поредния бадем. — И аз мисля, че е побесняла от гняв.

— И тъй, излиза от „Петте луни“. Дъждът продължава да се лее. Тя отваря чадъра, но успява да направи само няколко крачки. Някой я очаква наблизко, спотаен в мрака.

— Не е пожелал да влезе в кръчмата, за да не ги видят заедно — допълни Фийни.

— Точно така. Съпоставяйки свидетелските показания и приблизителния час на извършване на убийството, предполагам, че са разговаряли няколко минути. Може да са се скарали, но не сериозно, не са имали време затова. На улицата няма никой, ако не се броят наркоманите, които едва ли са забелязали нещо. След броени минути гърлото ѝ е прерязано, тя пада окървавена на тротоара. Питам се дали човекът, извикал я на среща, поначало е възнамерявал да я очисти.

— В този квартал доста хора носят ножове. — Фийни замислено потърка брадичката си. — Не можем да градим предположенията си на тази основа. От друга страна, всичко като че е грижливо подготвено. Да, по всичко личи, че става дума за предумишлено убийство.

— И аз мисля така. Гърлото ѝ е било прерязано със замах. По тялото не бяха открити други наранявания, следователно не се е съпротивлявала, не е имала време да реагира. Убиецът не е докоснал бижутата, кожената чанта, обувките, кредитните жетони. Взима само чадъра ѝ и се отдалечава.

— Но защо му е? — почуди се Фийни.

— Нали вали. По дяволите, не знам. Може би е действал импулсивно или пък е искал да го запази за спомен. Засега това е

единствената му грешка. Накарах да претърсят района в радиус от няколко километра.

— Ако е захвърлил чадъра в този квартал, бъди сигурна, че някой от онези дрогирани мозъци вече се разхожда с виолетов чадър.

Ив за малко щеше да се разсмее, представяйки си забавната гледка.

— Слушай, Фийни, онзи тип е бил сигурен, че Тауърс ще изтрие записа. Как е възможно?

— Може би я е заплашил.

— Заплахите са нещо обичайно за един прокурор. Човек от ранга на Тауърс не би им обърнал никакво внимание.

— Да, ако са били отправени към самата нея — съгласи се той, — но да не забравяме децата ѝ. — Кимна към поставените в рамки холограми и продължи: — Сисли Тауърс не беше само прокурор, а и предана майка.

Със смръщено чело Ив пристъпи към холограмите. Обзета от любопитство, посегна към онази, на която братът и сестрата бяха заснети в юношеството си. Натисна бутона на гърба на рамката и в стаята се разнесоха младежки гласове: „Хей, шефе, честит Ден на майката. Тази картичка ще трае по-дълго от букет цветя. Обичаме те“.

Странно развълнувана, младата жена остави холограмата на мястото ѝ и промълви:

— Но те вече не са деца, а зрели хора.

— Слушай, Далас, не може да се твърди, че родителските задължения се изчерпват, когато децата пораснат. Това е нещо като пожизнена професия, никога не изоставяш чедата си.

Далас с горчивина си помисли, че нейните родители очевидно не са знаели тази максима, а на глас изрече:

— В такъв случай незабавно ще посетя Марко Анджелини.

Компанията на Анджелини се помещаваше в сградата на Рурк на Пето авеню. Ив влезе в добре познатото ѝ фоайе, настлано с огромни плочи, изпълнено с луксозни бутици. Мелодичните гласове на компютърните екскурзоводки предлагаха на посетителите всякаква информация.

Ив разгледа една от подвижните карти и пренебрегвайки услугите на екскурзоводите, се отправи към асансьорите в южното крило на сградата.

Стъкленият цилиндър се стрелна до петдесет и осмия етаж, прозрачните врати се плъзнаха и Ив се озова в по-малко фоайе, застлано с тъмносив килим, с ослепително бели стени.

„Анджелини Експорт“ заемаше пет кабинета. Само един поглед беше достатъчен на Ив да отбележи, че компанията е незначителна в сравнение с тази на Рурк. Усмихна се мрачно и си каза, че всъщност компанията му едва ли има съперници.

При вида на полицейската значка секретарката прояви необходимото уважение, нещо повече, цялата се разтрепери и напрегнато запрегльща. Ив се запита дали жената не крие някакви забранени химикали в чекмеджето си.

Ала страхът от полицията очевидно изигра ролята си, тъй като Ив бе въведена в кабинета на шефа след по-малко от минута.

— Господин Анджелини, благодаря ви, че ме приехте. Позволете да ви изкажа съболезнованията си.

— Благодаря, лейтенант Далас. Моля, седнете.

Не беше строен като Хамет, но от цялото му същество се излъчваше могъщество. Беше нисък и набит, гарвановочерната му коса беше пригладена назад. Кожата му имаше златист оттенък, очите му, полускрити от гъстите вежди, напомняха сини мраморни топчета. Носът му беше дълъг, устните — тънки, на ръката му проблясваше пръстен с диамант.

Ако бившият съпруг на Тауърс изобщо изпитваше скръб, то я прикриваше много по-умело от любовника й.

Анджелини се настани зад огромно бюро с огледална повърхност и облегна върху него скръстените си ръце. Върху плота нямаше абсолютно нищо. Прозорецът зад него беше с матови стъкла, които не пропускаха ултравиолетовите лъчи, и през които се разкриваше гледка към небостъргачите на Ню Йорк.

— Навярно сте тук във връзка с убийството на Сисли?

— Да. Надявам се да ми отделите малко време и да отговорите на няколко въпроса.

— Готов съм да ви окажа безрезервната си помощ. Със Сисли бяхме разведени, но си останахме съдружници в бизнеса и в

изпълнение на родителските задължения. Възхищавах се от нея и дълбоко я уважавах.

В гласа му се усещаше едва доловим италиански акцент. Ив си спомни, че според досието му Марко Анджелини прекарваше голяма част от времето си в Италия.

— Господин Анджелини, кога за последен път видяхте или разговаряхте с прокурор Тауърс?

— Видяхме се на осемнайсети март в дома ми на Лонг Айланд.

— Значи ви е посетила вкъщи?

— Да. Празнувахме двайсет и петия рожден ден на сина ни. Организирахме заедно тържеството в моето имение, тъй като преценихме, че така ще бъде по-удобно. Когато е на Източния бряг, нашият син Дейвид често отсяда при мен.

— Твърдите, че не сте виждал бившата си съпруга след тази дата?

— Не. И двамата бяхме доста заети, но възнамерявахме да се срещнем през идните една-две седмици, за да обсъдим подготовката на сватбата на Мирина. Така се казва дъщеря ни. — Той леко се изкашля. — Почти целия април бях в Европа.

— Телефонирал сте на прокурор Тауърс в нощта, когато е била убита.

— Да. Оставих ѝ съобщение с молба да се срещнем, когато ѝ е удобно.

— За да разговаряте за сватбата — подсети го Ив.

— Точно така, за сватбата на Мирина.

— Разговарял ли сте с прокурор Тауърс в промеждутъка от осемнайсети март до нощта на убийството?

— Няколко пъти. — Той разтвори сключените си длани, сетне отново вплете пръсти. — Както вече ви казах, с нея си останахме съдружници. Свързваха ни децата и деловите интереси.

— Включително „Меркурий“.

— Да. — Той едва забележимо присви устни. — Вие сте... приятелка на Рурк?

— Точно така. Случвало ли се е с бившата ви съпруга да имате разногласия — професионални и лични?

— Разбира се. Но вече бяхме свикнали на компромиси — нещо, което не успяхме да научим по време на брака.

— Господин Анджелини, кой ще наследи акциите на прокурор Тауърс в „Меркурий“?

Той повдигна вежди.

— Аз, лейтенант, съгласно клаузите на нашия договор. Уведомявам ви, че ще получа и нейния дял от компании, занимаващи се с недвижими имоти. Когато се развеждахме, се договорихме да ръководя общите ни дела и да съветвам Сисли къде е най-сигурно да инвестира. В случай, че единият от нас умре, лихвите и печалбите или пък загубите, се поемат от другия. Разбирате ли, смятахме, че всичко ценно, което притежаваме, в края на краищата ще остане на децата ни.

— Ами останалото й имущество? Апартаментът, бижутата и всичко друго, неупоменато в договора помежду ви?

— Предполагам, че са завещани на децата ни. Навярно има известни суми за приятели и благотворителни организации.

Ив си напомни, че трябва да действа много бързо, ако иска да научи колко „бели пари за черни дни“ е имала Тауърс.

— Господин Анджелини, известна ли ви бе интимната връзка на бившата ви съпруга с Джордж Хамет?

— Естествено.

— И това не... не ви създаваше проблеми?

— Проблеми? Нима намекувате, че след като сме разведени от дванайсет години, все още изпитвам към бившата си съпруга ревност, способна да ме тласне към убийство? И че съм прерязал гърлото на майката на моите деца и съм я оставил да умре на улицата?

— Страхувам се, че сте прав, господин Анджелини.

Той промърмори нещо на италиански и Ив подозираше, че са нецензурни думи по неин адрес. Сетне изрече по-високо:

— Не, не съм убил Сисли.

— Къде бяхте в нощта на смъртта й?

— Прибрах се към осем вечерта в апартамента си тук, в Ню Йорк.

— Сам?

— Да.

— Може би сте видял или сте разговарял с някого, който да потвърди думите ви?

— Не. Прислугата ми се състои от двама души, но това беше почивният им ден, поради което и се прибрах рано. Искях да прекарам

една тиха и спокойна вечер.

— И не сте се обаждал на никого, нито някой ви е търсил?

— Около три сутринта позвъни командир Уитни и ми събщи за смъртта на Сисли.

— Господин Анджелини, бившата ви съпруга е посетила някаква долнопробна кръчма в Уест Енд в един след полунощ. Защо?

— Нямам ни най-малка представа.

По-късно, докато слизаше със стъкления асансьор, Ив се свърза с Фийни.

— Интересува ме дали Марко Анджелини е имал финансови проблеми и дали смъртта на бившата му съпруга би подпомогнала разрешаването им.

— Май си надушила нещо, Далас.

— Да. Само че не знам какво точно.

ПЕТА ГЛАВА

Олюлявайки се от умора, Ив се прибра в апартамента си близо час след полунощ. Главата я болеше. Представата на Мейвис за забавление през свободната ѝ вечер се свеждаше до посещение на конкурентно заведение. Предчувствайки, че на сутринта скъпо ще си плати за удоволствието, тя започна да се съблича още докато вървеше към спалнята.

Добре, че в компанията на Мейвис поне за една вечер беше забравила убийството на Тауърс. Имаше чувството, че внезапно е загубила разсъдъка си, но беше прекалено уморена, за да се разтревожи.

Отпусна се по лице гола в леглото и след секунда заспа.

Събуди се от невероятна възбуда.

Усети ръцете на Рурк върху себе си. Познаваше докосването им, техния ритъм. Сърцето ѝ заби и дъхът ѝ секна, когато той впи устни в нейните. Целуваше я жарко и ненаситно и Ив нямаше абсолютно никакъв избор, освен да му отвърне със същото. Докато се опитваше да го докосне, дългите му пръсти разтвориха бедрата ѝ и сякаш я пронизаха, което я накара да изпита моментален оргазъм, разтърсил цялото ѝ тяло.

Рурк засмука гърдата ѝ, зъбите му нараниха нежното зърно. Пръстите му продължаваха да я задоволяват, тя стенеше от неописуемо удоволствие. Отново изпита оргазъм, още по-зашеметяващ от първия.

Вкопчи пръсти в смачканите чаршафи, защото имаше чувството, че всеки момент ще полети, но нищо не бе в състояние да я задържи. Когато Рурк за трети път я доведе до ръба на върховното удоволствие, тя го сграбчи, ноктите ѝ одраскаха гърба му, сетне ръцете ѝ се заровиха в гъстата му коса.

— Господи! — Това беше единственото, което успя да изрече, щом той я облада така, че Ив се учуди как не е мъртва от изживяното удоволствие. Тялото ѝ потръпваше неконтролируемо, дори след като

Рурк се отпусна върху нея, сетне доволно въздъхна и лениво потърка нос в бузата ѝ.

— Извинявай, че те събудих.

— Рурк? Нима си бил ти?

Той я ухапа.

Ив щастливо се усмихна в мрака.

— Мислех, че пристигаш утре.

— Успях да тръгна по-рано. После надуших следата, която беше оставила, и се озовах в спалнята ти.

— Излизах с Мейвис. Отидохме в някакъв клуб, наречен „Краят на света“. — Погали го по гърба и широко се прозина. — Нали още не се е съмнало?

— Не. — Долавяйки умора в гласа ѝ, той се отмести, притисна я до себе си и я целуна по слепоочието. — Заспивай, Ив.

— Добре. — След по-малко от десет секунди беше изпълнила нареждането му.

Рурк се събуди призори и забеляза, че Ив лежи по средата на кревата, свита на кълбо. Той стана, отиде в кухнята и програмира автоматичния готвач да приготви кафе и препечена кифла. Кифлата беше баята, но това можеше да се очаква. Младият мъж се разположи по-удобно пред кухненския монитор и набързо прелисти вестника, докато достигна финансовия раздел.

Установи, че не може да се съсредоточи.

Опитваше се да не се дразни от факта, че Ив е предпочела собственото си легло пред общото. Не, че не разбираше стремежа ѝ към уединение, който не беше чужд и на него. Но домът му беше достатъчно голям и Ив можеше да живее сама в цяло крило, стига да пожелае.

Отмести монитора и се приближи до прозореца. Не беше свикнал с тази битка. Трудно му беше да се съобразява с желанията на друг човек. До този момент собствената му личност беше по-важна от всичко друго. Налагаше се да бъде егоист, за да оцелее и да преуспее. Едното го вълнуваше не по-малко от другото.

Смяташе, че е невъзможно да се промени, докато срещна Ив.

Унизително бе да признае, дори само пред себе си, че всеки път, когато пътуваше по служба, сърцето му се вледеняваше при мисълта как се прибира в дома си и установява, че Ив го е напуснала.

Жадуваше за нещо, което тя упорито му отказваше, за по-сериозно обвързване.

Извърна се от прозореца, отново седна пред монитора и с усилие на волята зачете вестника.

— Добро утро — обади се Ив, застанала на прага на кухнята. Усмиваше се сияйно както от щастие, че вижда Рурк, така и от облекчение, че авантюрата ѝ в „Краят на света“ нямаше очакваните фатални последствия. Усещаше се прекрасно.

— Кифлите са баяти.

— Така ли? — Тя предпазливо отхапа от неговата кифла, сетне реши, че няма начин кафето да е развалено. — Прав си. Има ли лоши новини във вестниците?

— Интересува ли те продажбата на „Трийгро“?

Ив отпи от кафето си и примижа от удоволствие, после попита:

— Какво представлява „Трийгро“ и кой го купува?

— Това е компания за залесяване, а купувачът съм аз.

Младата жена изсумтя.

— Така си и мислех. Всъщност умът ми почти изцяло е обсебен от убийството на Тауърс.

— Погребалната церемония ще се състои утре. Сисли беше важна клечка, при това католичка, което означава, че службата ще бъде в катедралата „Сейнт Патрик“.

— Ще присъстваш ли?

— Ако успея да променя часа на няколко срещи. А ти?

— Да. — Ив замислено се облегна на кухненския плот. — Може би убиецът ще бъде там.

Загледа се в Рурк, който се взираше в монитора и си помисли, че той би трябвало да изглежда не на място в кухнята ѝ, издокаран със скъпата си, елегантна риза и с лъскавата си, гъста коса, сресана назад, подчертаваща забележителното му лице.

Страхуваше се, че някой ден Рурк ще осъзнае, че връзката му с нея е безсмислена.

— Някакъв проблем? — тихо попита той, усетил втренчения ѝ поглед.

— Не. Просто размишлявах. Познаваш ли добре Анджелини?

— Марко? — Нещо, видяно на монитора го накара да се намръщи. Извади бележника и набързо си записа нещо. — Пътищата ни често се пресичат. Предпазлив е в бизнеса, безкрайно отдаден на децата си. Предпочита да живее в Италия, но ръководи компанията си от Ню Йорк. Прави щедри дарения на католическата църква.

— Ще бъде материално облагодетелстван от смъртта на Тауърс. Вероятно подозренията ми са неоснователни, но все пак Фийни проверява финансовото му състояние.

— Можеше да му спестиш труда, като попиташ мен — промърмори Рурк. — Щях да ти кажа, че Марко го беше закъсал. Ала положението му не е толкова отчайващо — добави той, забелязал блясъка в очите на Ив. — Просто напоследък е направил няколко неразумни инвестиции.

— Но нали преди малко спомена, че бил предпазлив в бизнеса?

— Казах, че по принцип е такъв. Вложи пари в няколко предмета на изкуството без грижливо да провери автентичността им. Слабостта му към антиките надделя над здравия разум, ала те се оказаха фалшификати и Марко загуби огромна сума.

— Какво разбираш под „огромна сума“?

— Над три милиона. Ако е необходимо, ще ти съобща точната цифра. Ще си ги възвърне — небрежно добави той, тъй като сумата не беше голяма според неговите разбирания. Ив си помисли, че никога не ще свикне с богатството му. — Ще му се наложи да поограничи разходите си и да бъде по-предпазлив. Всъщност мисля, че е засегната по-скоро гордостта му, отколкото портфейлът му.

— На каква стойност възлиза дялът на Тауърс в „Меркурий“?

— Според днешния курс на акциите ли? — Рурк извади джобния си компютърен бележник и направи няколко изчисления. — Между пет и седем.

— Милиона?

— Да — леко усмихнат отвърна той. — Какво друго?

— Господи! Не е чудно, че си е живееела царски.

— Марко инвестира парите й много добре. Казваше, че майката на децата му трябва да живее прилично.

— Очевидно представите ни за „прилично“ са коренно различни.

— Така изглежда. — Рурк прибра бележника си и отиде повторно да налее кафе в двете чаши. Покрай прозореца прелетя с грохот въздушен автобус, последван от ято частни совалки. — Подозираш, че Марко е убил бившата си съпруга, за да възстанови загубите си?

— Парите винаги са били мотив за убийство още преди векове и нищо не се е променило в наши дни. Когато вчера го разпитах, усетих, че нещо не пасва. Ала сега парчетата от мозайката започват да идват на местата си.

Взе чашата, отиде до прозореца, откъдето се разнасяше все пооглушителен шум, сетне не се върна на мястото си. Халатът се плъзна по раменете ѝ. Рурк нежно я загърна отново. Знаеше, че отегчените пътници по въздушния транспорт често бяха въоръжени с бинокли с надеждата, че ще имат късмет да се насладят на подобна гледка.

— Пък и този развод... — продължи тя. — Чия е била идеята? Разтрогването на брака е доста сложно за католиците, особено когато съпружеската двойка има деца. Чувала съм, че трябва да получат специално разрешение.

— Разрешително — поправи я Рурк. — Кое е доста трудно, но Сисли и Марко имаха връзки с високопоставени църковни служители.

— Анджелини не се е оженил повторно — изтъкна Ив и отмести чашата си. — Не успях да открия никакви сведения, че е имал сериозна приятелка. Ала Тауърс дълго време е била любовница на Хамет. Как ли се е чувствал Анджелини при мисълта, че майката на децата му се чука с деловия му партньор?

— Ако бях на негово място, щях да убия деловия партньор.

— Типично за теб. — Младата жена го стрелна с поглед. — Всъщност си мисля, че би убил и двамата.

— Успяла си да ме опознаеш. — Пристъпи към нея и постави ръце на раменете ѝ. — Може би ще ти бъде интересно да узнаеш, че Сисли и Марко имаха еднакъв брой акции в „Меркурий“.

— Майната му! — Ив се опита да преодолее разочарованието си. — Все пак седем-осем милиона повече не са за пренебрегване. Ще вървя по тази следа, докато надуша нещо ново. — Рурк не отмести ръце от раменете ѝ и продължи да се взира в нея. — Защо ме гледаш така?

— Добре ми е известно това пламъче в очите ти. — Нежно я целуна по устните веднъж, втори път. — Не бих искал да съм на мястото на Марко, когато очите ти заблестят така упорито.

— Нали не си убивал никого напоследък?

— Така е, но доста време ти не ми повярва и все още имаш... известни резерви. Сега, след като сме... — Специалното устройство на часовника му избръмча. — По дяволите! — Отново я целуна, но този път някак си разсеяно. — Ще довърша разговора си по-късно. Имам важна среща.

„Още по-добре — помисли си Ив. — Емоциите пречат на здравия разум.“ А на глас изрече:

— Ще се видим по-късно.

— У дома ли?

Тя се престори, че разглежда чашата си и отвърна:

— Да, в жилището ти.

Гневни искрици проблеснаха в очите му, докато обличаше сако си. Докосна издутия си джоб и възкликна:

— Щях да забравя. Донесох ти подарък от Австралия.

Ив неохотно протегна ръка към продълговатата златна кутийка. Когато я отвори, забрави всичко друго, обзета от паника.

— По дяволите, Рурк! Да не си полудял?

Скъпоценният камък, окачен на тънка златна верижка, хвърляше студени отблясъци. Ив разбираше достатъчно от камъни, за да разбере, че това е истински диамант. Беше с капковидна форма, дълъг и широк колкото половин човешки палец.

— Наречен е „Сълзата на великана“ — обясни Рурк, извади медальона от кутията и плъзна верижката около шията на Ив. — Изкопан бил преди сто и петдесет години. Докато бях в Сидни, научих, че е обявен за продажба на търг. — Отстъпи крачка назад и огледа искрящия диамант, открояващ се върху семплия ѝ син халат. — Прав бях, като си помислих, че много ще ти отива. — Забеляза изумлението ѝ и додаде: — Ясно, предпочитала си да ти донеса киви. Е, може би ще имаш късмет следващия път. — Наведе се да я целуне за довиждане, но тя рязко го отблъсна. — Какво има, скъпа?

— Това е истинска лудост. Нима очакваш да приема подобен подарък?

— Но нали понякога носиш бижута? — В потвърждение на думите си той докосна обещата ѝ.

— Да, но си ги купувам от уличната сергия на Лекс авеню.

— Не пазарувам от там — невинно заяви Рурк.

— Вземи си го! — Ив задърпа верижката, но той хвана ръката ѝ и заяви:

— Не мога да си го окача, не отива на костюма ми. Слушай, Ив, не предполагах, че един подарък ще те доведе до припадък. — Във внезапен прилив на гняв той я разтърси. — Купих го, защото ми харесва и защото си мислех за теб. По дяволите, никога не излизаш от ума ми. Купих го, защото те обичам. Господи, кога най-после ще ми повярваш?

— Няма да ми причиниш подобно нещо. — Ив мислено си повтаряше, че трябва да бъде много, много спокойна. Защото има пълно право. Гневът му не я безпокоеше, и преди го беше виждала вбесен. Диамантът тегнеше на шията ѝ, ала тя много повече се страхуваше от онова, което камъкът символизираше.

— Какво да ти причиня, Ив? Обясни ми.

— Забранявам ти да ми подаряваш диаманти! — Ужасена и побесняла от гняв, тя отстъпи назад. — Няма да ме насилваш да взимам онова, което не желая, нито да изневеря на себе си. Въобразяваш си, че не разбирам какво целеше през последните няколко месеца! Сигурно ме смяташ за кръгла глупачка!

Очите ѝ святкаха студено като диаманта между гърдите ѝ.

— Не, не, не си глупачка. Мисля, че си страхливка.

Тя машинално вдигна юмрук. О, с какво удоволствие би го ударила право в лицето, за да заличи самодоволната му усмивка. И щеше да го стори, ако не осъзнаваше, че Рурк има право. Затова използва други оръжия.

— Въобразяваш си, че си незаменим, че ще ме накараш да свикна да живея в онази крепост, която наричаш свой дом, и да нося коприни. Знай, че не давам пукната пара за това!

— Известно ми е.

— Не са ми притрябвали изисканите ти ястия и подаръци, нито лъжите ти. Разкрит си, Рурк. Сигурно си мислиш: „От време на време ще ѝ се обяснявам в любов, докато започне да реагира“. Също като добре обучен домашен любимец.

— Като домашен любимец — повтори с леден глас Рурк и гневът му се превърна в ярост. — Разбирам, че съм сгрешил. Действително си глупачка. Нима си въобразяваш, че се опиянявам от властта и че искам да контролирам живота ти? Мисли каквото си искаш. Омръзна ми да се подиграваш с чувствата ми. Не биваше изобщо да го допускам, но лесно ще поправа тази грешка.

— Никога не съм...

— Точно така — безмилостно я прекъсна той. — Никога не се осмели да пожертваш гордостта си и да признаеш, че ме обичаш. Предпочитах да задържиш този апартамент, като резервен вариант, вместо да заживееш при мен. Позволих ти да диктуваш правилата, но вече ми писна. — Горчивите му думи бяха продиктувани не само от гняв или болка, а от чувството му за справедливост. С равнодушен глас заяви: — Искам всичко или нищо.

Ив си каза, че не бива да се паникьосва. Не може да я накара да се почувства като ченге-новобранец в първа схватка с бандитите.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не искам само секс.

— Грешиш. Много добре знаеш...

— Нищо не знам. Предоставям ти право на избор — както винаги досега. Но този път ти ще трябва да дойдеш при мен.

— Ултиматумите ме вбесяват.

— Толкова по-зле. — Изглежда я продължително за последен път. — Довиждане, Ив.

— Не можеш да си отидеш просто така...

Без да се обръща, Рурк каза:

— Мога, и още как.

Ив смаяно зяпна, когато чу затръшването на външната врата. За миг остана неподвижна, диамантът на шията ѝ искреше под слънчевите лъчи. Сетне цялата се разтрепери (опита се да си внуши, че е от гняв), скъса верижката и запрати скъпоценния камък в ъгъла.

„Рурк си въобразява, че ще му лижа подметките, ще го моля да не ме изоставя. Добре. Може да си въобразява колкото ще. Ив Далас не се унижава и не моли за нищо.“

Внезапно я прониза болка по-страшна от лазерен шок и тя затвори очи, питайки се: „Коя, по дяволите, е Ив Далас? Нима в това се крие причината да бяга от любовта на Рурк?“.

Опита се да го прогони от мислите си. Нямахме друг избор. Работата стоеше над всичко. Ако не се издигне в професията, ако не е добро ченге, ще бъде никоя. Чувстваше се смазана и безпомощна както в детството си, когато лежеше пребита в онази тъмна уличка в Далас.

Единственият изход беше да се залови още по-здраво за работа. Напрежението ще я накара да забрави черните мисли. Когато влезе в кабинета на командир Уитни, имаше делови вид на ченге, разследващо убийство.

— Имала е много врагове, шефе. — Нямахме го помътнелият поглед, очите ѝ бяха ясни и зорки. Дългът изискваше от нея да преодолее скръбта си.

— Подобно на всеки от нас.

— Фийни, изготви списък на осъдените, по чиито дела Тауърс е била обвинител. Ще ги проучим, като съсредоточим вниманието си върху онези с доживотна присъда — ще разпитахме семействата, приятелите. Може някой от тези типове да е поискал да си отмъсти. Сетне на дневен ред са хората с психически отклонения. Тауърс е вкарала доста в психодиспансерите, някои от тях навярно вече са изписани.

— Ще отнеме адски много компютърно време, Далас.

Ив се престори, че не разбира намека за ограничения им бюджет и продължи:

— Благодаря ви, че прикрепихте Фийни към мен. Нямахме да се справя без него. Шефе, тези проучвания са задължителни, но мисля, че Тауърс не е била убита от престъпник, жадуващ за отмъщение.

Уитни се облегна на стола, наклони глава, очаквайки следващите ѝ думи.

— Смятам, че причината е лична. Тя е криела нещо. За да не навреди на себе си или на другиго. Изтрила е записа на видеотелефона.

— Четох рапорта ти, лейтенант. Нима намекваш, че прокурор Тауърс се е занимавала с нещо незаконно?

— Задавате ми въпроса като приятел или като началник?

Уитни не успя да се овладее и се усмихна. След кратка душевна борба кимна.

— Уместен въпрос, лейтенант. Питам като твой шеф.

— Нямам представа дали е било противозаконно. На този етап от разследването смятам, че жертвата е искала да запази в тайна разговора си. Очевидно е ставало въпрос за нещо много важно, иначе тя нямаше да излезе сред проливния дъжд. Човекът, който се е обадил, е бил сигурен, че тя ще отиде на срещата сама и че ще изтрие записа. Шефе, налага се да разпитам останалите членове от семейството на жертвата, близките ѝ приятели, както и съпругата ви.

Уитни се беше примирил или по-точно — беше опитал да се примири с това. През всичките години, прекарани в полицията, се беше старал да предпази близките си от ужасите, с които се сблъскваше ежедневно. Ала сега не можеше да ги пощади.

— Знаеш адреса ми, лейтенант. Ще се обадя на жена ми да те очаква.

— Да, сър. Благодаря.

Ана Уитни беше подредила с вкус двуетажната къща, намираща се на тиха уличка в предградията на Уайт Плейнс. Там беше отгледала и възпитала прекрасно децата си, избирайки професията на добра майка и съпруга пред учителската. Не, че се беше поблазнила от голямата заплата, която държавата отпускаше на родители, които не ходят на работа, а изцяло се посвещават на отглеждането на децата си. Просто искаше да не пропусне нито една фаза от тяхното развитие.

Сега, когато децата бяха пораснали, тя с не по-малък ентусиазъм се грижеше за дома и съпруга си и поддържаше репутацията си на безупречна домакиня. Използваше всяка възможност да бъде заобиколена от внуците си, а вечер — от гости.

Ана Уитни мразеше самотата.

Но когато Ив отиде да я посети, беше сама.

Както винаги външният ѝ вид беше безупречен: бе гримирана умело и дискретно, светлорусата ѝ коса беше подредена в прическа, подчертаваща красивото ѝ лице.

Носеше елегантна памучна рокля и когато протегна ръка за поздрав, Ив забеляза, че госпожа Уитни носи само венчален пръстен.

— Лейтенант Далас, съпругът ми ме предупреди, че ще дойдете.

— Извинете за безпокойството, госпожо.

— Не се извинявайте. Та нали съм жена на полицаи. Заповядайте. Приготвих лимонада, но се наложи да използвам таблетки. Невероятно трудно е да се намерят пресни или замразени плодове. Малко е рано за лимонада, но днес направо умирам за това питие.

Ив я остави да поддържа разговора, докато влязоха в гостната, обзаведена със столове с високи облегалки и канапе, което изглеждаше адски неудобно.

Лимонадата беше прекрасна и след първата глътка Ив похвали домакинята.

— Навярно знаете, че траурната церемония е утре в десет?

— Да, госпожо. Ще бъда там.

— В църквата вече има толкова много цветя. Уредихме да бъдат раздадени след... извинете, не това е причината за посещението ви.

— С прокурор Тауърс сте били добри приятелки.

— Да, беше наша обща приятелка — на мен и на съпруга ми.

— Децата й ви гостуват в момента, така ли?

— Да. Преди малко излязоха с Марко да говорят с архиепископа за утрешната служба.

— Навярно обичат баща си?

— Да.

— Госпожо Уитни, защо са отседнали във вашия дом, не при него?

— Единодушно решихме, че така е по-добре. Къщата на Марко навява толкова много спомени. Сисли живееше там, когато децата бяха малки. Другото ни съображение бяха медиите. Репортерите не знаят адреса ни, искахме да спестим на децата досадните въпроси. Направо съсипаха бедния Марко. Разбира се, утре това няма да им се размине.

Изящните й ръце замачкаха полата, сетне тя ги отпусна в скута си.

— Ще се наложи да го изтърпят. Все още са в шок. Дори Рандал. Рандал Слейд, годеникът на Мирина. Много обичаше Сисли и тя му отвърщаше със същото.

— И той ли е тук?

— Никога не би оставил Мирина сама в подобен момент. Тя е млада жена със силен характер, но дори силните жени от време на време се нуждаят от крепко рамо, на което да се облегнат.

Ив бързо прогони образа на Рурк, появил се в съзнанието ѝ. В резултат на това усилие тонът, с който започна да задава рутинните въпроси, беше малко по-официален от друг път.

— Непрекъснато се питам за какъв дявол е отишла в онзи квартал — подхвърли Ана. — Сисли беше упорита и волева, но рядко действаше импулсивно и никога — неразумно.

— Разговаряла е с вас често, доверявала ви се е.

— Бяхме като сестри.

— Смятате ли, че би споделила с вас, ако ѝ се е случила голяма неприятност? Или неин близък се е забъркал в някаква каша?

— Почти съм сигурна. Естествено първо би се опитала сама да разреши проблема. — Очите ѝ се насълзиха, но тя се овладя и не заплака. — Но рано или късно щеше да сподели всичко с мен.

„Ако е разполагала с достатъчно време“ — помисли си Ив и отново се обърна към госпожа Уитни:

— Спомняте ли си да е била загрижена за нещо в дните преди да я убият?

— Нищо конкретно. Притесняваше се за сватбата, за това, че остарява. Шегувахме се, че скоро ще стане баба. Не е това, което мислите — добави Ана с усмивка, забелязала изражението на Ив. — Мирина не е бременна, макар това да би ощастливило майка ѝ. Сисли непрекъснато се тревожеше и за Дейвид: дали ще улегне, щастлив ли е?

— И аз ще ви задам същия въпрос.

Очите на по-възрастната жена помръкнаха, сетне тя ги извърна от Ив и отговори:

— Дейвид много прилича на баща си. Няма задръжки, когато става дума за сделки. Непрекъснато пътува служебно, търсейки нови възможности за инвестиции. Несъмнено той ще поеме управлението на компанията, когато Марко реши да се оттегли. — Поколеба се, сякаш искаше да добави нещо, после ловко премина на друга тема: — Мирина пък не обича пътуванията и живее в Рим, където има бутик. Там се е запознала с Рандал. Той е моден дизайнер и в бутика се продават само неговите модели. Много е способен. Тази рокля е негово творение. — Тя посочи елегантната дреха, която носеше.

— Много е красива. Значи твърдите, че прокурор Тауърс не е имала повод да се безпокои за децата си? Не се е чувствала задължена

да ги прикрива?

— Да ги прикрива? Не, разбира се. Мирина и Дейвид са умни, с блестящо бъдеще.

— Ами бившият ѝ съпруг? Разбрах, че имал финансови затруднения.

— Нима? — с безразличие попита Ана. — Сигурна съм, че бързо ще ги преодолее. За разлика от Сисли никога не съм се интересувала от сделки.

— Искате да кажете, че тя се е занимавала с бизнес и то директно, без посредници?

— Разбира се. Държеше да знае какво точно става и да участва при вземането на решения. Представа нямах как успява да запомни толкова много подробности. Ако Марко е имал парични затруднения, тя положително е знаела за тях и вероятно му е предложила поне пет-шест варианта за разрешаването им. Беше направо гениална. — Гласът на Ана пресекна и тя притисна длан към устните си.

— Не исках да ви разстройвам, госпожо Уитни.

— Няма нищо. Вече съм по-добре. Присъствието на децата ѝ много ми помогна. Чувствам, че заедно с тях съм в състояние да понеса всичко. Не мога като вас да издирвам убиеца, но с децата на Сисли ще преодолеем мъката.

— Щастливи са, че ви имат — промълви Ив и изненадано установи, че говори искрено. Странно, досега винаги беше смятала Ана Уитни за досадница. — Госпожо Уитни, ще разкажете ли за отношенията между прокурор Тауърс и Джордж Хамет?

— Бяха много добри приятели — невъзмутимо отговори Ана.

— Господин Хамет ми довери, че били любовници.

Домакинята изсумтя възмутено. Беше старомодна и не се срамуваше да го признае.

— Вярно е. Но той не беше подходящ за нея.

— Защо?

— Той има свой начин на живот, който не желае да промени. Много го обичам и не отричам, че беше прекрасен компаньон за Сисли. Но една жена не може да изпитва пълно щастие, когато почти всяка вечер се прибира в празен дом и си ляга сама. Сисли имаше нужда от мъж. Джордж не искаше да промени навиците си и тя се самозалтъгваше, че този живот я устройва.

— А е било точно обратното, така ли?

— Би трябвало! — отсече Ана, очевидно припомняйки си честите спорове със своята приятелка. — Стотици пъти й повтарях, че смисълът на живота не е само в работата. Мисля, че тя не обичаше достатъчно Джордж, за да рискува.

— Да рискува ли?

— Имам предвид емоционален риск — побърза да обясни Ана. — Вие, ченгетата, винаги приемате думите буквално. Сисли предпочиташе спокойствието пред неизвестността, която би й донесъл един втори брак.

— Останах с впечатлението, че господин Хамет е държал да се ожени за нея, тъй като много я обичал.

— Тогава защо не беше по-настоятелен! — възкликна Ана и очите й отново се насълзиха. — Тя нямаше да умре сама, нали? Нямаше да бъде сама!

На излизане от тихото предградие Ив импулсивно спря колата и се отпусна назад в седалката. Необходимо бе да сложи в ред мислите си. И в никакъв случай да не си спомня за Рурк. Този епизод от живота й беше приключен.

Някакво предчувствие я накара да се свърже с компютъра в кабинета си и да поиска най-подробна информация за Дейвид Анджелини. Ако действително прилича по характер на баща си, възможно е също да е направил неразумни инвестиции. Сетне поръча и досие на Рандал Слейд, както и сведения за финансовото състояние на бутика в Рим.

Ако изскочи интересна подробност, ще поиска списъци на всички пътници, летели със самолет от Европа до Ню Йорк.

По дяволите, жена с чиста съвест и без никакви тревоги не би напуснала посред нощ топлия си, уютен апартамент.

Отново мислено проследи всяка стъпка на жертвата. Докато размишляваше, машинално оглеждаше улицата, където беше паркирала. От двете страни на платното бяха засадени високи дървета, хвърлящи дебела сянка, едноетажните и двуетажни къщи имаха малки градини и бяха отдалечени една от друга.

Запита се какво ли е да бъдеш отгледана в хубав, уреден дом, заобиколена от обич? Дали щеше да порасне спокойна и самоуверена, за разлика от сега, когато беше вечно на тръни и унила в резултат от ужасното ѝ детство, изпълнено със спомени за мръсни стаи и вонящи улици?

Може би и тук живееха бащи, които тайно се вмъкваха в леглата на дъщеричките си. Едва ли. Бащите, живеещи в тези прекрасни домове, не вонят на евтин алкохол и на кисела пот и не опипват тайно невинната детска плът.

Ив осъзна, че се е сгърчила в седалката и побърза да сподави риданието си.

Не, не бива да си спомня за случилото се. Ще прогони от съзнанието си изкривеното лице, надвиснало над нея, потната ръка, затиснала устата ѝ, за да заглуши писъците ѝ.

Да, ще го заличи от паметта си. Случило се бе с някой друг, с непознато момиченце, чието име тя дори не знаеше. Ако позволи на спомените да я завладеят, отново ще се превърне в безпомощно дете.

Облегна глава на седалката и се опита да запази хладнокръвие. Ако не беше изцяло погълната от самосъжалението, щеше да забележи как някаква жена счупи прозореца на къщата от отсрещната страна на улицата, още преди на земята да се посипят със звънтене счупени стъкла.

Първата ѝ реакция беше да се изругае наум, задето бе спряла точно тук. Не е ли по-добре да се престори, че не е забелязала нищо, за да си спести ужасните формалности?

Сетне си представи как симпатичните собственици на къщата се прибират вечерта и откриват, че са ограбени.

Въздъхна многострадално и излезе от колата.

Когато се приближи до счупения прозорец, жената почти беше успяла да се провре вътре. Системата за сигурност беше обезвредена чрез евтин деактиватор, какъвто можеше да се купи във всяко магазинче за електроника. Ив поклати глава, смаяна от наивността на тукашните обитатели. Сетне шляпна по задника крадлата, която се опитваше да мине през тесния отвор.

— Забравила сте си кодовия ключ, мадам?

Вместо отговор непознатата я ритна с всичка сила по рамото. За щастие не улучи лицето ѝ, но Ив залитна и се озова право в лехата с

ранни лалета. Жената изскочи като тапа от прозореца и хукна през моравата.

Ако не беше ужасната болка в рамото, Ив може би щеше да я зареже. Ала жаждата ѝ за отмъщение надделя и тя се хвърли срещу крадлата. Двете се строполиха в лехата с жълти теменужки.

— Дръпни си гадните ръце от мен или ще те убия!

Ив прецени, че заплахата е напълно осъществима, тъй като непознатата беше минимум с десет килограма по-тежка. За да избегне опасността, заби лакът в дихателната ѝ тръба, а с другата ръка измъкна значката си.

— Арестувана си!

Непознатата забели очи към небето.

— Мама му стара, какво търсиш тук, скапано градско ченге? Да не би да си се загубила по пътя за Манхатън, а, гаднярко?

— Така изглежда. — Ив не отмести лакътя си, дори си достави удоволствието да натисне малко по-силно, като в същото време извади комуникатора и повика най-близко намиращата се районна полицейска кола.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин рамото я болеше така, че ѝ идваше да закрепси като Мейвис при най-вдъхновеното ѝ изпълнение. Дългите часове след края на работното време с Фийни, както и неспокойната нощ, която бе прекарала сама в леглото, не ѝ помогнаха да се разтовари. Мразеше лекарствата, но все пак взе микроскопична доза болкоуспокояващо, преди да се облече за траурната церемония.

С Фийни бяха открили нещо крайно любопитно. През последните шест месеца Дейвид Анджелини на три пъти теглил големи суми от сметките си, чийто сбор възлизаше на един милион шестстотин трийсет и два долара.

Това представляваше близо три четвърти от личните му спестявания, като сумите били изплатени в безименни кредитни жетони и в брой.

Все още очакваха допълнителна информация за Рандал Слейд и за Мирина, но до този момент не бяха открили нищо подозрително. Двамата изглеждаха щастливи млади хора пред прага на женитбата.

„Бог знае дали хората, на които предстои сватба, са толкова щастливи“ — мислеше си Ив, докато ровеше в гардероба за сивия си костюм.

По дяволите, така и не беше зашила проклетото копче! Внезапно си спомни, че бе останало в Рурк, който го носеше като талисман. Когато се запознаха на една погребална церемония, тя носеше същия костюм.

Среса се и побърза да излезе от апартамента, навяващ ѝ толкова много спомени.

Когато пристигна в „Сейнт Патрик“, катедралата беше претъпкана. Униформени полицаи обграждаха района в периметър от няколко километра. Имаше и почетна стража за служителката на закона, спечелила уважението на ченгетата. Уличният и въздушният

трафик, обикновено оживени, бяха отклонени, а журналистите се тълпяха на тротоара срещу катедралата.

След като я спря трети униформен полицай, Ив прикрепил значката към ревера си и вече необезпокоявана от колегите си, влезе в древната катедрала, където звучеше траурна музика.

Не обичаше църквите. Караха я да изпитва чувство за вина и тя предпочиташе да не мисли за породилите го причини. Миризмата на восък и на тамян беше нетърпима. Като седна на дървената пейка, младата жена си помисли, че някои ритуали са вечни като луната. Осъзна, че тази сутрин не ще може да разговаря със семейството на Сисли Тауърс, затова се настани по-удобно, за да наблюдава „представлението“.

През последното десетилетие католическите служби се извършваха на латински. Навярно това им придаваше допълнителна загадъчност и тържественост. Древният език изглеждаше напълно подходящ за Меса за мъртвите.

Мощният глас на свещеника отекваше сред високите сводове, последван от гласовете на паството. Ив безмълвно оглеждаше присъстващите. Видни политици и прочути личности седяха със сведени глави. Беше избрала такова място, че да наблюдава семейството на покойната. Когато Фийни се настани до нея, тя наклони глава и прошепна:

— Ето го Анджелини. Жената до него навярно е дъщеря му.

— А годеникът е вдясно от нея.

— Ъ-хъ. — Ив огледа двойката — млади, привлекателни хора. Жената беше слабичка, със златистата коса на майка си. Черната ѝ рокля беше закопчана догоре, с дълги ръкави и пола, която стигаше до глезените ѝ. Не носеше воал, нито черни очила, за да прикрие подпухналите си зачервени от плач очи. Непресторената ѝ скръб сякаш я обгръщаше с ореол.

Рандал Слейд, застанал до годеницата си, стърчеше с една глава над нея. Беше я прегърнал през рамо. Поразителното му лице с почти жестока красота, бе добре познато на Ив от изображенията, които бе виждала на екрана на компютъра си: квадратна челюст, дълъг нос, очи, прикрити под тежки клепащи. Общо взето външният му вид действаше заплашително, но това впечатление се опровергаваше от нежността, с която подкрепяше годеницата си.

От другата страна на Анджелини, на известно разстояние от него, стоеше синът му. Позата му подсказваше, че между двамата има разногласия. С безизразно лице Дейвид се взираше право пред себе си. Беше малко по-нисък от баща си и тъмнокос, за разлика от Мирина. „Този човек е самотен — помисли си Ив. — Много самотен.“

Джордж Хамет стоеше редом с роднините на покойната. Зад тях бяха командирът, съпругата и семейството му.

Ив знаеше, че Рурк е тук. Беше го видяла от другата страна на пътеката, седнал до просълзена блондинка. Сега, когато отново погледна крадешком към него, забеляза, че той се наведе към жената и ѝ прошепна нещо, което я накара да се притисне в него.

Ревност жегна сърцето ѝ и разгневена от тази проява на слабост, Ив извърна очи. Отново заоглежда присъстващите. Зяпна от изумление, когато зърна Си Джей Морз.

— Как този педераст е успял да се промъкне тук?

Фийни, възпитан като благочестив католик, потръпна от неприличната дума, изречена в църквата.

— Кой?

— Морз. Ето го там.

— При тази навалица нищо чудно някой по-ловък и нахален да се провере през охраната — отвърна Фийни, след като забеляза репортера сред тълпата.

Ив се изкушаваше да накара да го изхвърлят, сетне реши, че това ще насочи вниманието на хората към него, което беше истинската цел на Морз.

— Майната му!

Фийни изстена като човек, когото са ударили.

— За Бога, Далас, намираш се в църква!

— Щом Бог продължава да създава гадни порове като Морз, ще трябва да търпи и оплакванията на хората.

— Прояви малко уважение!

Ив се обърна пак да изгледа Мирина, която закри очите си с длан.

— Проявих уважение и то голямо. — Заобиколи Фийни и се отправи към изхода.

Когато той я настигна, Ив приключваше нарежданията си към един униформен полицаи.

— Какво ти стана?

— Задушавам се. — Трудно понасяше църковната миризма на покойници. — Освен това реших да скроя мръсен номер на онзи пор. — Доволно усмихната тя се обърна с лице към Фийни. — Полицаяте ще го издебнат на излизане и ще му конфискуват всички записващи устройства. Нали разбираш, за нарушаване закона за право на личен живот.

— Само ще го амбицираш повече.

— Прекрасно. Защото и той ме амбицира. — Въздъхна дълбоко, вперила поглед в тълпата репортери на отсрещния тротоар. — Ненавиждам твърдението им, че обществеността има право да знае всичко. Но поне тези репортери спазват правилата и проявяват към семейството на покойната уважението, за което ми говореше преди малко.

— Да разбирам ли, че си тръгваш?

— Нямам повече работа тук.

— Мислех, че ще седиш до Рурк.

— Сбъркал си.

Фийни замислено кимна и бръкна в джоба си за пликчето с бадеми, сетне си спомни, че се намира в черква.

— Това ли те яде, малката?

— Не разбирам за какво намекваш. — Закрачи, без да знае къде отива, после спря и се обърна към Фийни: — По дяволите, коя беше блондинката, дето се натискаше с Рурк?

— Нямам представа. — Той подсвирна. — Но беше страхотна мадама. Искаш ли да му смачкам фасона?

— По-добре си затвори устата. — Тя нервно пъхна ръце в джобовете си. — Съпругата на командира каза, че устройва скромно траурно събиране в дома си. Колко мислиш, че ще продължи това допълнително представление?

— Минимум един час.

— Връщам се в управлението. Ще се срещнем след два часа в дома на командира.

— Както наредиш, шефе.

Поканените на „скромното“ траурно събиране бяха повече от сто души. Поднасяха се закуски, навярно с цел да успокоят опечалените, и питиета — да замъглят съзнанието на скърбящите. Щом забеляза Ив, идеалната домакиня Ана Уитни тръгна към нея. Заговори ѝ шепнешком, като продължаваше да се усмихва любезно.

— Лейтенант, нима трябва да го направите сега?

— Госпожо Уитни, ще бъда максимално дискретна. Бързото приключване на разпитите е гаранция за по-скорошното залавяне на убиеца на прокурор Тауърс.

— Децата ѝ са покрусени. Бедната Мирина не е на себе си. Смятам, че ще бъде много по-уместно да...

— Ана! — Командир Уитни постави ръка на рамото на жена си. — Остави лейтенант Далас да си върши работата.

Тя се обърна, без да каже нищо и се отдалечи.

— Не ѝ се сърди, Далас. Днес се сбогувахме с много скъпа приятелка.

— Разбирам, шефе. Ще гледам да приключа колкото е възможно по-бързо.

— Внимавай с Мирина. В момента е много уязвима.

— Да, сър. Може би е по-добре първо да разговарям с нея и то на четири очи?

— Ще се постарая да го уредя.

Когато шефът ѝ се отдалечи, Ив тръгна към салона и се сблъска с Рурк.

— Лейтенант!

— Здравей, Рурк. — Погледна чашата вино в ръката му и заяви: — Не мога да пия, тук съм по служба.

— Така си и мислех. Виното не е за теб.

Ив го видя да поглежда към мястото, където седеше блондинката.

— Ясно. — Струваше ѝ се, че е позеленяла от яд чак до мозъка на костите си. — Виждам, че не си губиш времето.

Отгатнал намерението ѝ да избяга, той я хвана за ръката.

— Сузана е моя приятелка, както и на Сисли. Съпругът ѝ беше полицаи, загина при изпълнение на служебния си дълг. Сисли успя да вкара убиеца зад решетките.

— Сузана Кимбал — промълви Ив засрамено. — Мъжът ѝ беше добро ченге.

— И аз съм чувал същото. — С едва забележима усмивка, той я изгледа от глава до пети. — Надявах се, че си изгорила този костюм. Сивият цвят не ти подхожда, лейтенант.

— Не съм на модно ревю. А сега ме извини...

Той стисна още по-силно ръката ѝ.

— Съветвам те да обърнеш внимание на комарджийските дългове на Рандал Слейд. Дължи крупни суми на няколко души. Същото се отнася и за Дейвид Анджелини.

— Потвърдена ли е информацията ти?

— Абсолютно. Аз съм един от потърпевшите кредитори.

Ив го стрелна с поглед.

— И внезапно си решил, че това може би ме интересува?

— Току-що разбрах за моите загуби. Оказа се, че Слейд е задлъжнял с огромна сума към едно от моите казина на Вегас Две. Да не забравяме и скандала, избухнал преди няколко години на малък сателит за хазартни игри в сектор 38. Намекваше се за измами на рулетка, за червенокоса жена и за смъртен случай.

— Разкажи ми подробно.

— Ти си ченгето — усмихна ѝ се Рурк. — Открий си ги сама. — С тези думи я заряза и отиде да утешава съпругата на полицаия.

— Мирина е в кабинета ми — прошепна командирът. — Обещах ѝ, че няма да я разпитваш дълго.

— Добре. — Опитвайки да преглътне гнева си, породен от нахалството на Рурк, тя последва шефа си по коридора.

Макар кабинетът в дома му да не бе така спартански на вид както служебния, очевидно командир Уитни не беше позволил на жена си да го обзаведе по неин вкус. Стените бяха в бежово, килимът — в малко по-тъмни тонове, а удобните столове бяха боядисани в кафяво.

Работният плот и командното табло се намираха в центъра на стаята. Загърнатата в траурните си одежди, Мирина Анджелини стоеше до прозореца. Уитни пръв се приближи до нея, прошепна нещо и стисна ръката ѝ. Сетне излезе, като хвърли предупредителен поглед към подчинената си.

— Госпожице Анджелини — започна Ив, — познавах добре майка ви и се възхищавах от нея. И аз скърбя за сполетялото ви

нещастие.

— Всички скърбят — отвърна Мирина беззвучно и още повече пребледня. Очите ѝ бяха тъмни, почти черни. — Само не и убиецът. Предварително моля да ме извините, ако не успея да ви окажа голяма помощ, лейтенант Далас. Не издържах на напрежението и взех приспивателно. Всички знаят, че смъртта на мама ме съсипа.

— Изглежда двете с нея сте били много близки.

— Тя беше най-прекрасната жена на света. Как да се преструвам на спокойна и равнодушна, след като я загубих така внезапно?

Ив се приближи и седна до нея.

— Не би трябвало да се срамувате от чувствата си.

— Баща ми иска да изглеждаме силни пред хората. — Мирина се обърна с лице към прозореца. — А пък аз го излагам. За него е важно какво ще кажат хората.

— А майка ви беше ли важна за него?

— Да. Бяха обвързани и делово, и емоционално. Разводът им не промени това положение. Татко е сломен. — Тя изхълца. — Но не го показва от прекалена гордост. Обичаше я. Всички я обичахме.

— Госпожице Анджелини, опишете ми в какво настроение беше майка ви, когато се видяхте за последен път, какво и за кого говореше?

— В деня преди смъртта ѝ разговаряхме по видеотелефона час, час и нещо. Обсъждахме планове за сватбата. — Сълзи обляха бледото ѝ лице. — Имахме стотици идеи. Бях ѝ изпратила скици на тоалетите — на булчинската рокля и тези на шаферките, на нейния костюм. Бяха по проект на Рандал. Разговаряхме за тях. Не ви ли се струва глупаво, че в последния си разговор с майка ми сме обсъждали модата?

— Не. Показва, че с нея сте били не само майка и дъщеря, а и добри приятелки, че сте се обичали.

Мирина притисна длан към устните си.

— Така ли мислите?

— Да.

— А вие за какво разговаряте с майка си?

— Нямам майка. Никога не съм я познавала.

Мирина премигна и отново се втренчи в нея.

— Колко странно. И какво изпитвате?

— Аз... — Нямаше думи, с които да опише истината. — Едва ли ще ме разберете, госпожице Анджелини — промълви Ив. — Когато

разговаряхте за последен път, майка ви спомена ли, че нещо или някой ѝ създава неприятности?

— Не. Но ако е било свързано с професията ѝ, тя нямаше да го сподели. Рядко обсъждахме работата ѝ. Тя знаеше, че не ме интересува. Беше щастлива, радваше се, че ще ѝ гостувам няколко дни. Смяхме се много. Знам, че я смятате за изключително сериозна, но това беше... служебната ѝ маска. Насаме с мен и с другите от семейството тя беше по-нежна и даваше воля на чувствата си. Взех я на подбив заради отношенията ѝ с Джордж. Подметнах ѝ, че Ранди може да ушие булчинска рокля и за нея.

— А тя как реагира?

— Засмя се. Мама често се смееше — промълви сънено тя, очевидно приспивателното бе започнало да действа. — Каза, че не иска да разваля удоволствието си от факта, че е майка на младоженката. Беше привързана към Джордж и мисля, че взаимно се наслаждаваха на компанията си. Ала смятам, че не беше влюбена в него.

— Така ли?

— Точно така. — По устните ѝ заигра лека усмивка, очите ѝ леко се изцъклиха. — Когато обичаш някого, искаш непрекъснато да бъдеш с него, нали? Да бъдеш част от живота му. Майка ми не търсеше това в отношенията си с Джордж. Нито с когото и да било.

— А господин Хамет? Той какво е търсел?

— Не зная. Известно ми е само това, че не правеше нищо, за да промени създалото се положение... Извинете, започвам да се унасям. Имам чувството, че съм някъде далеч.

Тъй като искаше да зададе още няколко въпроса на Мирин, Ив отиде до командното табло и поиска вода, сетне тикна чашата в ръката на събеседницата си.

— Връзката ѝ с Хамет създаваше ли проблеми между него и баща ви? Между нея и баща ви?

— Положението беше неудобно, но те не се чувстваха неловко. — Тя отново се усмихна. Всеки момент можеше да заспи права. — Навярно ще си помислите, че си противореча, ала не познавате баща ми. Той не обръща внимание на неприятностите и винаги се преструва, че те не съществуват. Още е приятел с Джордж.

Погледна чашата в ръката си, сякаш едва сега я забеляза, и отпи малка глътка.

— Не знам как би се почувствал, ако двамата биха му сервирали една женитба, но сега тази опасност вече не съществува.

— Разбрах, че работите в компанията на баща ви.

— Да, в бранша за дрехи. Отговарям изцяло за зареждането на бутиците в Рим и Милано, одобрявам износа за магазините ни в Париж и Ню Йорк и така нататък. Понякога пътувам, за да присъствам на модни ревюта, но това не ми допада особено много. Мразя да напускам Земята, а вие?

Ив усети, че младата жена всеки миг ще заспи, но отвърна:

— Никога не съм го правила.

— Ужасно е, макар на Ранди да му харесва. Казва, че било истинско приключение. За какво говорех? — Докосна прекрасната си златиста коса и Ив побърза да хване чашата, преди да се е разбила на пода. — А, да. Харесва ми да купувам дрехи. Другите аспекти на бизнеса изобщо не ме интересуват.

— Родителите ви и господин Хамет са акционери в компания, наречена „Меркурий“.

— Да. Компанията обслужва експортната ни дейност. — Очите ѝ вече се затваряха. — Доволни сме, защото работят експедитивно и можем да им се доверим изцяло.

— Знаете ли за някакви проблеми в „Меркурий“ или в друга компания, чиито акционери са хората от семейството ви?

— Не.

„Дявол да го вземе, трябва бързо да сменя подхода“ — каза си Ив.

— Майка ви знаеше ли за комарджийските дългове на Рандал?

За пръв път Мирина се сепна и в светлите ѝ очи проблесна гняв. В миг сънливостта ѝ изчезна.

— Дълговете му засягат само него и мен. Постепенно ще ги изплатим.

— Значи не сте ѝ казали за тях?

— Нямаше смисъл да я безпокоя излишно за нещо, с което можех да се справя сама. Страстта на Рандал към хазарта му донесе много неприятности, но той успя да я преодолее с помощта на психоаналитик. Вече не играе комар.

— Разбрах, че дължи значителни суми.

— Изплащането на дълговете е вече уредено — беззвучно изрече Мирина.

— Майка ви е била много богата. Ще наследите част от състоянието ѝ.

Сънотворното или огромната скръб очевидно бяха притъпили сетивата на Мирина и тя като че не схвана намека.

— Вярно е, но мама вече няма да я има. Когато се омъжвам за Рандал, тя няма да бъде до мен. Няма да бъде до мен — повтори и тихо зарида.

За разлика от сестра си, Дейвид Анджелини не изглеждаше душевно сломен. Открито изразяваше нетърпението си, примесено със зле прикрита ярост. Даваше да се разбере, че е жестоко обиден, задето ще го разпитва някакво ченге.

Когато Ив седна срещу него в кабинета на Уитни, той отвърщаше на въпросите ѝ с леден тон.

— Очевидно убиецът е маниак, за чието осъждане е спомогнала майка ми. Професията ѝ беше прекалено свързана с насилието.

— Да разбирам ли, че не сте я одобрявали?

— Не проумявах защо толкова я обичаше, какво намираще в нея. — Той отпи от чашата, която си беше донесъл. — Факт е, че в края на краищата това я уби.

— Кога се видяхте за последен път?

— На рождения ми ден, осемнайсети март.

— След тази дата контактувахте ли с нея?

— Разговаряхме по видеофона седмица преди смъртта ѝ. Не минаваше седмица, без да се чуем.

— В какво настроение беше тя?

— Напълно обсебена от сватбата на Мирина. Майка ми никога не претупваше нещата. Подготвяше сватбата не по-малко методично от обвинителните си речи. Надяваше се и аз да се заразя.

— Не ви разбирам.

— Да се заразя от „сватбената треска“. Под маската на безпощаден прокурор майка ми криеше романтична натура. Надяваше се да се влюбя в някое момиче и да създам семейство. Омръзна ми да ѝ

обяснявам, че засега предпочитам да остана „женен“ само за работата си.

— Заемате важен пост в „Анджелини експорт“. Следователно са ви известни финансовите затруднения на компанията.

Лицето му помръкна.

— Те са само временни, лейтенант. Незначителни препятствия, които не пречат на работата.

— Според информацията, с която разполагам, става дума за нещо доста по-сериозно от незначителни препятствия.

— Компанията е повече от солидна. Налагат се само известни реорганизации и разширяване на дейността, което е вече в ход. — Махна небрежно с фината си ръка и златните му пръстени проблеснаха. — Неколцина служители, заемащи ключови постове са допуснали грешки, които могат и ще бъдат поправени. И това няма нищо общо с убийството на майка ми.

— Задължена съм да разследвам всички възможности, господин Анджелини. Майка ви е била много богата. Баща ви, както и вие ще наследите значителни суми и акции.

Дейвид скочи на крака.

— Ако подозирате, че някой от семейството би убил майка ми заради материални облаги, командир Уитни е допуснал огромна грешка като ви е възложил разследването.

— Играете ли комар, господин Анджелини?

— Какво ви засяга?

Ив се изправи и застана срещу него.

— Въпросът е елементарен.

— Да, играя от време на време. Така се разтоварвам.

— На каква сума възлизат дълговете ви?

Той стисна чашата така, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Мисля, че при този обрат на разговора майка ми би ме посъветвала да отговарям в присъствието на адвокат.

— Това е ваше право. Не ви обвинявам в нищо, господин Анджелини. Известно ми е, че сте бил в Париж, когато майка ви е била убита. — Известен ѝ беше и фактът, че совалките пътуват на всеки кръгъл час между Европа и Щатите. — Трябва да имам съвършено ясна представа за ситуацията. Не сте длъжен да отговаряте на

въпросите ми. Но ви уверявам, че много лесно мога да получа тази информация.

Той стисна зъби, сетне процеди:

— Приблизително осемстотин хиляди.

— Не сте ли в състояние да ги платите?

— Не съм мошеник, нито просяк, лейтенант Далас — надутото заяви той. — Скоро ще уредя дълговете си.

— Майка ви знаеше ли за тях?

— Не съм дете, което тича при майка си всеки път, щом си ожули коляното.

— Играл сте комар заедно с Рандал Слейд, така ли е?

— Да. Обаче сестра ми не одобряваше „хобито“ му, поради което той го заряза.

— Но не и преди да затъне в дългове.

В очите му, досущ като бащините, проблесна гневно пламъче.

— Това не ми е известно. Не възнамерявам да обсъждам с вас делата му.

„О, ще ги обсъждаш, и още как!“ — каза си Ив, но реши временно да промени темата.

— Какво ще кажете за скандала в сектор 38, разиграл се преди няколко години?

— Сектор 38 ли? — Лицето му изразяваше престорено недоумение.

— Сателит с казина.

— Често прескачам до Вегас Две в края на седмицата, но не си спомням да съм посещавал казино в този сектор. Нямам представа за какъв скандал говорите.

— Играете ли на рулетка?

— Не, това е за глупаците. Ранди си падаше по рулетката. Аз предпочитам блек джек.

Рандал Слейд нямаше вид на глупак. По-скоро приличаше на човек, способен с лекота да отстрани всяко изпречило се на пътя му препятствие. Изобщо не отговаряше на представата й за моден дизайнер. Носеше семпъл черен костюм, неукрасен с модните в момента полускъпоценни камъни и нашивки.

— Надявам се да бъдете кратка — заяви той с тон на човек, свикнал да дава заповеди. Ив забеляза, че големите му ръце подхождат повече на работник, отколкото на художник. — Мирина почива в спалнята. Не искам задълго да я оставям сама.

— В такъв случай да не губим време. — Ив не възрази, когато Слейд извади златната си табакера, съдържаща десет тънки, черни цигари. По правило можеше да го стори, но все пак го изчака, докато запуши. — Какви бяха отношенията ви с прокурор Тауърс?

— Приятелски. Скоро щеше да ми става тъща. И двамата много обичахме Мирина.

— Очевидно е одобрявала избора на дъщеря си?

— Нямам повод да мисля обратното.

— Напреднал сте много в кариерата благодарение на връзката ви с „Анджелини експорт“.

— Вярно е. — Изпусна облаче дим с леко ухание на лимон. — Но също така е вярно, че компанията имаше полза от взаимното ни сътрудничество. — Критично огледа сивия костюм на Ив и отбеляза: — Кройката и цветът изобщо не ви отиват. Предлагам да разгледате тоалетите, които предлагам в нийоркския си бутик.

— Може би ще го направя, благодаря.

— Изпитвам ужас, когато видя красива жена, облечена в неподходяща дреха. — Усмихна се и Ив беше поразена от чара му. — Трябва да избирате тоалети с по-ярки цветове и с по-изчистени линии. Много по-подходящи са за жена с вашето телосложение.

— И други са ми го казвали — промълви тя, мислейки за Рурк. — Предстои ви брак с много богата жена.

— Ще се женя за момичето, което обичам.

— Какво щастливо съвпадение, че е богато!

— Права сте.

— А вие имате нужда от пари.

— Като всеки, нали? — Той отново се усмихна, без да покаже, че е засегнат от думите й.

— Имате дългове, господин Слейд. Дължите огромни суми, чието изплащане може да ви създаде големи главоболия. Ако го забавите — добави тя.

— Сведенията ви са точни. — Слейд дръпна от цигарата си. — Известно ви е, че съм пристрастен комарджия, лейтенант. Но с

помощта и подкрепата на Мирина се отказах от този „занаят“. Не съм играл комар от два месеца и пет дни.

— Обичате рулетката, нали?

— Боя се, че е така.

— Каква е приблизителната сума, която дължите?

— Петстотин хиляди.

— А на колко възлиза наследството на годеницата ви?

— Ще получи сума приблизително три пъти по-голяма от дълговете ми. Дори повече, като се вземат предвид акциите, които не могат да бъдат превърнати в кредитни жетони и пари. Убийството на майката на годеницата ми би могло да разреши до голяма степен материалните ми проблеми. — Той замислено смачка цигарата в пепелника. — Но също и договорът, който подписах за продажбата на есенната си колекция. Парите не са толкова важни за мен, че да извърша убийство.

— Но комарът е важен, нали?

— Хазартът е като красива жена. Съблазнителна, възбуждаща и капризна. Налагаше се да избирам между „нея“ и Мирина. Готов съм на всичко, за да задържа годеницата си.

— На всичко ли?

Той схвана намека ѝ и кимна.

— Да, на всичко.

— Тя знае ли за скандала в сектор 38?

Самодоволната му усмивка угасна и той пребледня.

— Това се случи преди повече от десет години и няма нищо общо с Мирина.

— Значи тя не знае за неприятната случка.

— Тогава не се познавахме. Бях млад и глупав и платих за грешката си.

— Ще обясните ли по-подробно за инцидента?

— Скандалът няма нищо общо със случая, който разследвате.

— Все пак ви моля.

— По дяволите, нима ще плащам до края на живота си за онази фатална нощ? Бях пил прекалено много, отгоре на всичко взех и дрога. Жената се самоуби. Беше доказано, че сама си е инжектирала свръхдозата.

„Интересно“ — помисли си Ив, сетне реши да блъфира.

— Но вие сте бил с нея, нали?

— Бях откачил. Загубих на рулетка по-голяма сума, отколкото можех да си позволя, и се скарах с онази жена. Повтарям, че бях млад и не умеех да се владее. Обвиних я, че ми носи лош късмет. Може би действително съм я заплашвал, но честно казано, не си спомням нищо. Скарахме се на публично място, тя ме удари, отвърнах ѝ със същото. Повярвайте, че се срамувам от постъпката си. Не си спомням какво се случи след това.

— Сигурен ли сте, господин Слейд?

— Както казах и пред следствието, дойдох на себе си в някаква мръсна стаичка. С онази жена бяхме голи в леглото, но тя беше мъртва. Все още съзнанието ми беше замъглено. Появиха се хора от охраната — навярно самият аз съм ги повикал — и заснеха всичко. След време ме уведомиха, че случаят е приключен, снимките са унищожени и че съм оправдан. Та аз почти не я познавах! — разгорещено възкликна той. — Свалих я в бара — или поне така си мисля. Адвокатът ми откри, че била професионална компаньонка без разрешително, търсеща клиенти в казината. — Затвори очи и продължи: — Нима мислите, че ще искам Мирина да разбере, че съм бил обвинен, макар и несправедливо, в убийството на някаква проститутка?

— Убедена съм, че не — отвърна Ив. — И както вече споменахте, господин Слейд, не бихте се спрели пред нищо да я задържите.

Когато излезе от кабинета на командира, видя, че Хамет я чака. Страните му бяха още по-хлътнали, лицето му — мъртвешки бледо.

— Може ли да поговорим насаме, лейтенант... Ив?

Младата жена го покани с жест да влезе в кабинета, направи му път и внимателно затвори вратата след себе си, изолирайки гласовете на опечалените гости.

— Тъжен ден, нали, Джордж?

— Да. Искам да те попитам, да разбере... научи ли нещо? Каквото и да било?

— Разследването продължава. Не мога да ти кажа нищо повече от онова, което ще научиш от пресата и от телевизията.

— Сигурно си открила нещо! — Той несъзнателно повиши глас, но се овладя. — Някаква важна подробност.

Макар Джордж да беше сред заподозрените, за миг младата жена изпита съжаление към него.

— Полагаме максимални усилия, това е всичко.

— Разпита Марко, децата й, дори Ранди. Имам право да узная дали са ти казали нещо, което да помогне на разследването.

„Гузен ли е? — запита се Ив. — Или пък е съкрушен от скръб?“

— Нямах никакво право — тихо изрече тя. — Не мога да ти съобща информация, получена по време на интервю или разпит.

— Убита е жената, която обичах! — изкрещя Джордж и по бледото му лице избиха трескави червени петна. — Ами ако вече ми беше съпруга?

— Възнамерявахте ли да се ожените, Джордж?

— Няколко пъти сме обсъждали този въпрос. — Прокара длан по лицето си и Ив забеляза, че ръката му трепери. — Обсъждали сме го — повтори той, а трескавата му руменина отстъпи място на мъртвешката бледост. — Но Сисли непрекъснато беше претрупана с работа — нови и нови дела, подготовка на обвинителни речи. Казвахме си, че времето е пред нас. — Сви длани в юмруци и се извърна. — Извини ме, задето ти се развиках. Не съм на себе си.

— Няма нищо, Джордж. Безкрайно съжалявам.

— Мъртва е — промълви той с треперещ глас. — Мъртва е.

Тъй като не можеше да го утеши, Ив го остави насаме със скръбта му. Затвори вратата и разтри напрегнатите мускули в основата на врата си.

Съглежда Фийни и му направи знак да я последва. Докато вървяха по коридора към външната врата, побърза да му нареди:

— Налага се да поразровиш старите съдебни файлове. Интересува ме нещо, случило се преди десетина години на един от сателитите за хазартни игри в сектор 38.

— С какви подробности разполагаш, Далас?

— С никакви. Знам само, че става дума за скандал, секс и може би за самоубийство, извършено по непредпазливост.

— Да му се не види! — изпъшка Фийни. — Тъкмо се канех довечера да гледам баскетболния мач по телевизията.

— Това ще ти бъде не по-малко интересно.

Тя забеляза как Рурк настанява блондинката в колата си и след миг на колебание се доближи до него.

— Благодаря за съдействието, Рурк.

— Няма защо, лейтенант. Довиждане, Фийни.

Той кимна и се качи в колата.

Когато автомобилът се отдалечи, Фийни леко подсвирна.

— Ама той наистина ти е адски сърдит.

— Не забелязах — промърмори Ив и отвори вратата на колата си.

— Страхотна детективка си, няма що — изсумтя колегата ѝ.

— Открий всичко възможно по делото. Обвиняем е бил Рандал Слейд. — Тръшна вратата и се намръщи.

СЕДМА ГЛАВА

Фийни знаеше, че Ив ще се ядоса, щом се запознае с данните, които беше открил. Ето защо, предчувствайки реакцията ѝ, постъпи мъдро и ѝ изпрати информацията чрез компютър, вместо да ѝ я съобщи лично.

— Разполагам с всички подробности по инцидента със Слейд — обяви той, когато унилото му лице изплува на монитора ѝ. — Ще ти ги изпратя, тъй като... съм малко зает. Елиминирал съм двайсет процента от списъка с хората, изпратени в затвора от Тауърс. Работата по него върви доста бавно.

— Опитай се да действаш по-експедитивно. Налага се да стесним кръга на заподозрените.

— Слушам! Пригответи се да приемаш. — Лицето му изчезна от екрана и на негово място се появи полицейският рапорт от сектор 38-и.

Вперила поглед в монитора, Ив се намръщи. Цялата тази информация вече ѝ беше известна от разказа на Рандал Слейд. Смърт при съмнителни обстоятелства, свръхдоза наркотични химикали... Жертвата се наричаше Карол Лий, двайсет и четиригодишна, родена в колонията Ню Чикаго, безработна. Изображението на екрана беше на млада, чернокоса жена от смесена раса, с екзотични очи и кожа с цвят на кафе. На полицейската фотография Рандал изглеждаше бледен, с помътнели очи.

Ив прегледа набързо сведението, търсейки подробности, премълчани от Рандал. Но и без тях историята беше безкрайно неприятна. Обвинението в убийство беше отпаднало, но другите — за използване на нелицензирана компаньонка, притежание на забранени химикали и оказване на съдействие, довели до смърт, оставаха.

Ив си каза, че е имал голям късмет, задето инцидентът се е случил на тази забравена от бога планета, поради което не е било привлечено общественото внимание. Ала какво, ако някой — който и да било — се е натъкнал на подробностите и е заплашил да ги съобщи

на красивата, изтънчена годеница на Слейд? Той би се оказал в небрано лозе.

Знаела ли е Тауърс за случилото се? Това беше ключовият въпрос. И ако е знаела, как би постъпила? Като юристка би се запознала с фактите и след внимателна преценка би решила, че случаят е приключен.

Но като майка? Възможно ли е любящата майка, която цял час говори с дъщеря си за мода, преданата жена, отделяща от малкото си свободно време за организиране на грандиозна сватба, да приеме скандала като невинна лудория на неопитен и глупав младеж? Или би застанала като барикада между същия този мъж, но вече по-зрял и помъдър, и жената, която той желае повече от всичко на света?

С присвити очи Ив преглеждаше доклада. Внезапно се вцепени, забелязала името на Рурк.

— Ах, този мръсник! — промърмори и удари с юмрук по бюрото. — Мръсник с мръсник!

След петнайсет минути вече прекосяваше блестящото фоайе на сградата на Рурк. Стиснала зъби, набра кода, задействащ частния асансьор. Не си бе направила труда да предупреди за посещението си, но справедливата ѝ ярост буквално я изстреля на последния етаж.

Секретарката в елегантния кабинет, по-малък от този на Рурк, понечи да се усмихне, но успя само да премигне, забелязала изражението на Ив.

— Добър ден, лейтенант Далас.

— Кажете му, че съм тук и искам да разговаряме незабавно, в противен случай следващият ни разговор ще бъде в полицейското управление.

— Шефът... той... има съвещание.

— Незабавно!

— Ще се опитам да се свържа. — Завъртя се на стола си и натисна бутона за частни разговори и с извинителен тон съобщи за ултиматума на Ив, която едва сдържаше гнева си.

— Ако обичате да го почакате в кабинета му, лейтенант... — Тя понечи да стане.

— Знам пътя. — Сопна се Ив и се отправи по разкошния килим към голямата двойна врата, водеща към нюйоркското „светилище“ на Рурк.

Друг път би си наляла чаша кафе или би застанала до прозореца, за да се наслади на гледката, разкриваща се от височината на сто и петдесетте етажа. Ала днес стоеше, потръпваща от гняв. С вледенено от страх сърце.

Част от източната стена се плъзна безшумно и Рурк влезе в кабинета. Все още носеше черния костюм, с който беше на траурната церемония. Когато стената се затвори зад него, той пхна ръка в джоба си и стисна своя „талисман“ — копчето от сивия костюм на Ив, сетне заяви:

— Много си бърза. Смятах, че ще приключа със заседанието, преди да се появиш.

— А пък ти се мислиш за много умен — не му остана дължна тя. — Пускаш ме и ме караш да се ровя в архива, докато тайно ми се подиграваш. По дяволите, ти си затънал до шия в това бласто!

— Нима? — Видимо необезпокоен, той се настани в един стол и протегна крака. — За какво намекваш, лейтенант?

— Ти си собственикът на проклетото, често посещавано от Слейд казино. Твой е бил и гадният хотел, където жената е умряла. Всъщност тази проститутка без разрешително също е работела за теб.

— Компаньонки без лиценз в сектор 38-и? — Рурк леко се усмихна. — Направо съм поразен от новината.

— Недей да ми остроумничиш. Замесен си в тази история. Положението с „Меркурий“ беше, меко казано, деликатно, но сега няма начин да се измъкнеш. Показанията ти са записани в полицията.

— Естествено.

— Защо непрекъснато ме затрудняваш, не разбираш ли, че не искам да те замесвам в тази история?

— Нямам за цел да те затруднявам или улеснявам, лейтенант.

— Прекрасно. — Ив си каза, че щом той се преструва на студен и безразличен и тя ще стори същото. — Тогава просто отговаряй на въпросите ми. Познавал си Слейд още тогава.

— Всъщност не. Не лично. Откровено казано бях забравил за него и за онзи скандал, докато не ми се наложи да направя едно проучване. Искаш ли кафе?

— Забравил си, че са те разпитвали във връзка с убийство?

— Точно така. — Той събра върховете на пръстите си. — Не за пръв път имах работа с полицията и очевидно не за последен. Знаеш

ли, лейтенант, тогава имах наум много по-важни неща, отколкото да се притеснявам за смъртта на някаква проститутка.

— Твърдиш, че нямаш нищо общо с това — замислено изрече

Ив. — Но нали ти си изхвърлил Слейд от казиното?

— Не, управителят.

— Но си бил там.

— Не отричам, но не присъствах в игралната зала. Хората, загубили големи суми, често правят скандали, така че тогава не обърнах внимание на случилото се.

Младата жена дълбоко си пое въздух, преди да зададе следващия въпрос.

— Щом не си му обърнал внимание и напълно си забравил за инцидента, защо си продал казиното, хотела и всичко, което си притежавал в сектор 38-и само четирийсет и осем часа след убийството на Сисли Тауърс?

За миг той остана безмълвен, вперил очи в нейните. Сетне отговори:

— Имах си лични причини.

— Рурк, кажи ми истината, за да мога да елиминирам връзката между продажбите и убийството на Тауърс. Знам, че едното няма нищо общо с другото, но буди подозрение. Личните причини не са достатъчен аргумент.

— Но за мен са, лейтенант Далас. Нима си въобразяваш, че съм решил да изнудвам Сисли Тауърс, съобщавайки ѝ за младежките грехове на бъдещия ѝ зет, като за целта съм накарал свой човек да я подмами в Уест Енд и да ѝ пререже гърлото, ако откаже да плати подкупа?

Колкото и да ѝ се искаше, Ив не изпита омраза към него, задето я унижаваше да му отговори:

— Казах ти, че не вярвам да имаш нещо общо със смъртта ѝ и не се отричам от думите си. Но ти ме принуждаваш да се съобразявам с някакъв написан от теб сценарий, който положително ще затрудни и забави залавянето на убиеца.

— Върви по дяволите, Ив! — промълви той, но толкова тихо и спокойно, че гърлото ѝ се сви от мъка.

— Какво целиш, Рурк? Обеща да ми помогнеш, каза ми да използвам твоите връзки. А сега спъваш работата ми, защото си

нервиран от нещо друго.

— Просто промених решението си — заяви той твърдо, изправи се и отиде зад бюрото. — По няколко въпроса — добави с леден поглед, който сякаш прободеше сърцето ѝ.

— Моля те само за едно — да обясниш причините за продажбата. Не мога да си затворя очите пред подобно съвпадение.

Рурк не можеше да ѝ съобщи за решението си да реорганизира недотам законните си предприятия и да се отърве от онези, неподлежащи на промени. Ето защо промърмори:

— Нямам подобно намерение.

— Защо постъпваш така с мен? — ядно попита тя. — Да не би това да е някакво наказание?

Той се настани на стола, облегна се назад и сплете пръсти.

— Мисли каквото искаш.

— Ще бъдеш въвлечен и в този скандал. А можехме да го избегнем. — Тласкана от безсилна ярост, тя удари с юмруци по бюрото му. — Нима не го проумяваш?

Той впери поглед в лицето ѝ, в потъмнелите ѝ от тревога очи, в зле подстриганата коса, и отвърна:

— Много добре знам какво правя.

Надяваше се да е прав.

— Рурк, не разбираш ли, че не е достатъчно да съм убедена в невинността ти. Сега трябва да я докажа.

Изгаряше от толкова силно желание да я докосне, че усети болка в пръстите си. В този момент съжали, че не може да я намрази заради мъката, която му причиняваше.

— А ти действително ли си убедена, Ив?

Тя се изправи и отчаяно отпусна ръце.

— Няма значение. — Обърна се и излезе от кабинета.

„Има значение, и то огромно“ — печално си помисли Рурк. В момента това беше най-важното. Разстроен, той се облегна на бюрото. Сега, когато огромните ѝ очи с цвят на уиски не се взираха обвинително в него, можеше да я проклина на воля. Проклинаше я, задето го беше довела до състояние да я моли на колене да не го изоставя, да бъдат заедно дори ако тя диктува условията на съвместния им живот.

А започне ли да ѝ се моли, примири ли се с подчиненото си положение, положително ще намрази и себе си, и нея.

Прекрасно владееше изкуството да изчаква, докато съперникът му сгрещи, и тогава да надхитри противника си. Знаеше как да се бори за онова, което желае да притежава. Ала вече не беше сигурен, че ще успее да надхитри Ив.

Напипа копчето в джоба си, извади го и съсредоточено го разгледа, сякаш представляваше някаква трудноразрешима загадка.

Иронично си каза, че е кръгъл идиот. Унизителна му беше мисълта, че влюбеният мъж се превръща в невероятен глупак. Изправи се и пъкна копчето обратно в джоба си. Съвещанието още не беше свършило, а после го чакаше много работа.

Освен това спешно трябваше да проучи дали някой извън сектор 38-и е запознат с подробностите по ареста на Слейд. И ако информацията е изтекла, кога и защо се е случило.

Ив не можеше да отложи срещата си с Надин. Бе длъжна да се види с нея и това я дразнеше, както и фактът, че срещата непременно трябваше да се състои в часовете между вечерните и късните новини, в които репортерката участваше на живо.

Отпусна се уморено край масичката в малко кафене близо до сградата на телевизионния Канал 75. Със засадените наоколо дървета и с уединените си, елегантни сепарета, заведението беше поне десет класи над „Синята катерица“. Ив потръпна от цените — очевидно хората от телевизията бяха много по-добре платени от ченгетата — и си поръча чаша пепси.

— Опитай препечените кифли — препоръча ѝ Надин. — Кафенето е известно с тях.

— Сигурно — отвърна Ив и мислено добави: „Как не, да се изръсва пет долара за някаква изсъхнала кифла!“. — Не разполагам с много време.

— Аз също. — Надин беше гримирана за пред камера и Ив се запита как изтърпява порите на лицето ѝ да бъдат запушени часове наред от дебелия слой грим.

— Започни ти.

— Добре. — Репортерката разреза кифлата си, от която се разнесе апетитна миризма. — Траурната церемония е голямата новина на деня. Описват се с подробности присъстващите знаменитости и кой какво е казал. Много допълнителни репортажи за семейството, като вниманието е насочено предимно към опечалената дъщеря и към годеника ѝ.

— Защо?

— Ще се хареса на публиката, Далас. Представи си само — плановите за голяма, светска венчавка провалени от жестоко убийство. Говори се, че сватбата ще бъде отложена за началото на следващата година.

Надин отхапа от кифлата. Ив се престори, че не забелязва гневното къркорене на стомаха си и отбеляза:

— Клюките не ме интересуват.

— Но придават колорит. Слушай, подозирам, че новината за отлагането на сватбата не се е разчула случайно, а е някакъв трик. Някой е искал медиите да научат затова. Ето защо се питам дали изобщо ще има венчавка. Започвам да съзирам сенки в рая. Защо Мирина се отвръща от Слейд в подобен момент? Ако питах мен, по-добре би било да се оженят скромно и без излишен шум, така тя ще има любящ съпруг, който да я утешава в скръбта.

— Може би възнамеряват да сторят точно това и се опитват да хвърлят прах в очите на журналистите.

— Права си. Другият упорит слух е, че след като я няма Тауърс да служи за буфер, Анджелини и Хамет ще разтрогнат деловото си партньорство. По време на церемонията не си проговориха, както преди и след нея.

— Откъде знаеш?

Надин лукаво се усмихна, очевидно доволна от себе си.

— Имам си източници. Анджелини има спешна нужда от пари. Рурк му е предложил своите акции от „Меркурий“, където акционер е била и Тауърс.

— Сигурна ли си?

— Значи и ти не го знаеш. Интересно. — Надин пресметливо я изгледа и облиза трохите от пръстите си. — Безкрайно интересен ми се стори и фактът, че с Рурк не бяхте заедно на траурната церемония.

— Бях там служебно — отсече Ив. — Да не се отклоняваме от същината на въпроса.

— Отново сенки в рая — промълви Надин, сетне стана сериозна. — Слушай, Далас, харесваш ми. Бог знае защо, но си падам по теб. Съжалявам, ако с Рурк имате недоразумения.

Ив не беше свикнала с подобни откровения. Размърда се неловко в стола си, изкушена да се отпусне поне за миг и да се довери на събеседницата си. Вместо това настоя:

— Давай по същество, Надин.

— Добре де, добре. — Репортерката сви рамене и отново отхапа от кифлата. — Никой не знае нищо със сигурност. Разполагаме само с предположения за финансовите проблеми на Анджелини, за слабостта към хазарта на сина, за делото на Флуенитес.

— Последното отпада — прекъсна я Ив. — Той отива зад решетките и това е известно, както на него, така и на адвоката му. Доказателствата срещу него са неоспорими и дори да е убил Тауърс, това не би променило нищо.

— Може би е искал да си отмъсти.

— Възможно е. Но Флуенитес е дребна риба. Няма необходимите връзки, нито толкова много пари, че да организира премахването на Тауърс. Някак си не се връзва. Проверяваме всички, които е изпратила в затвора. Засега сме в задънена улица.

— Май не си се отказала от теорията, че убийството е извършено за отмъщение.

— Не. Струва ми се доста правдоподобна.

— Подозираш ли някого?

— Не. — Ив поклати глава, когато Надин я изглежда изпитателно. — Не — повтори тя. — Не разполагам с никакви доказателства. Но има нещо, което искам да разучиш, но да не го правиш публично достояние, докато не ти дам зелена светлина.

— Нали така се споразумяхме.

Ив накратко ѝ разказа за инцидента в сектор 38-и.

— Боже мой, от това става страхотен репортаж. И информацията за делото не е секретна, Далас.

— Възможно е, но никога нямаше да я научиш, ако не бях аз. Не забравяй споразумението ни, Надин. Не разгласявай нищо, само се пооплушай и поогледай. Възможно е да откриеш някого, който знае за

случилото се или е засегнат от него. Ако онова, което откриеш, е свързано с убийството, ще ти разреша да го съобщиш. В противен случай оставям на съвестта ти да прецениш дали трябва да разгласяваш тайна, която ще съсипе репутацията на един човек и ще го скарва завинаги с годеницата му.

— Удряш под пояса, Далас.

— Зависи как си застанала. Още веднъж те моля да не разгласяваш нищо.

— Добре де, добре. — Очевидно умът ѝ беше някъде другаде. — Слейд е бил в Сан Франциско в нощта на убийството. — Изчака да види реакцията на Ив и настоя: — Нали така?

— Според показанията му, да.

— Но знаем, че между Източния и Западния бряг на всеки час сноват безброй совалки — частни и обществени.

— Да. Ще се чуем отново, Надин. — Ив се изправи. — И не забравяй, не бива да разгласяваш нищо.

Ив си легна рано. Когато видеотелефонът ѝ иззвъня в един след полунощ, тя с писък се изтръгна от кошмарния си сън. Плувнала в пот и трепереща като лист, тя отхвърли завивките, омотали се около тялото ѝ, отблъсна въображаемите ръце, които жадно я опипваха.

Сподави нов писък, притисна клепачите си с пръсти и с усилие на волята се овладя да не повърне. Вдигна слушалката, без да включва нощната лампа, и блокира видеото.

— Говори лейтенант Далас.

— Съобщение. Идентичността на гласа проверена. Вероятно убийство, жертвата е от женски пол. Елате на Пето авеню № 32, южно от Централ парк, гърба на сградата. Спешно.

— Прието. — Ив изключи апарата и все още под впечатлението от кошмара, изпълзя от леглото.

След двайсет минути се озова на местопрестъплението. Преди да тръгне, остана трийсетина секунди под горещия душ и това ѝ поддейства успокояващо.

Кварталът беше модерен. Тук живееха хора, свикнали да пазаруват в хубави магазини и да посещават частни клубове, хора,

стремящи се към по-високо стъпало на социалната и икономическа стълба.

Улиците бяха тихи, макар районът да не бе отдалечен от редовните маршрути на такситата и да се обслужваше от частни транспортни компании. „Истинска крепост на едрата буржоазия“ — помисли си Ив, докато заобикаляше високата сграда, от чиито прозорци навярно се разкриваше прекрасен изглед към парка.

Но убийства се извършваха навсякъде в този град. Както и тук.

Задната част на сградата не гледаше към парка, но архитектите бяха компенсирали този недостатък, засаждайки просторна градина. Отвъд дърветата се виждаше защитна стена, разделяща постройката от съседната сграда.

Върху тясната каменна пътека, оградена с петунии, лежеше труп, паднал по очи.

Ив показва значката си на очакващите я униформени полицаи и хвърли поглед към тялото. Беше на жена, тъмнокоса, с матова кожа, добре облечена. Ив внимателно огледа елегантната обувка с висок ток, на червени и бели райета, захвърлена малко по-нагоре по пътеката.

Опитвайки се да избяга от смъртта, жената бе захвърлила обувките си.

— Заснехте ли всичко?

— Да, лейтенант. Лекарят ще дойде всеки момент.

— Кой е съобщил за убийството?

— Съсед. Излязъл да разходи кучето. Помолихме го да почака вътре.

— Научихте ли името ѝ?

— Казва се Ивон Меткаф, лейтенант. Живее на Единайсето авеню № 26.

— Актрисата Меткаф — промълви Ив, досетила се откъде ѝ е познато името. — Очакваше я блестяща кариера.

— Да, лейтенант. — Униформеният полицай се загледа в мъртвата. — Миналата година получи наградата „Еми“. Често я даваха по телевизията. Твърде известна е.

— По-скоро — твърде мъртва. Не изключвай камерата и продължавай да снимаш, докато я обърна по гръб.

Ив знаеше какво ще види, още преди да напръска ръцете си със защитен слой и да обърне тялото. Всичко наоколо беше оплискано с

кръв. Съгледал лицето на жертвата, един от полицаите ахна сподавено. Ив не трепна — беше подготвена.

Гърлото на актрисата беше прерязано, разрезът — необикновено дълбок. Красивите ѝ зелени очи се взираха в Ив, сякаш задаваха безмълвен въпрос.

Ив промърмори:

— По дяволите, каква е връзката между теб и Сисли Тауърс? Убиецът е действал по същия начин: един удар с нож в гърлото, няколко във вратната вена. Жертвата не е ограбена, не личи да се е съпротивлявала или да е била изнасилена. — Повдигна леко безжизнената ръка на Ивон и освети с фенерче ноктите ѝ. Бяха боядисани с блестящ, аленочервен лак, върху който бяха нанесени тънки бели райета. Маникюрът на жертвата беше безупречен, нямаше нито следа от кръв, нито парченца плът под ноктите.

— Толкова е издокарана, жалко, че няма да отиде никъде — сухо отбеляза тя, разглеждайки червената трикотажна рокля на бели райета, плътно прилепнала към тялото на жертвата. — Да открием къде е била или закъде е тръгнала. — Дочу шум от приближаващи се стъпки и се обърна.

Ала вместо очаквания съдебен лекар и неговите асистенти, с погнуса забеляза Си Джей Морз, придружаван от телевизионен екип.

— Веднага махни тази камера! — Скочи на крака, разтреперана от гняв и инстинктивно прикри тялото. — Тук е извършено престъпление.

— Не сте заградили мястото — невинно се усмихна Морз. — Значи достъпът е разрешен. Шери, снимай в едър план тази обувка.

— Заградете мястото на престъплението! — изкрещя Ив на един униформен полицаи. — Конфискувайте камерата, записващите устройства!

— Нямате право да го сторите, преди да сте поставили заграждащите ленти — напомни ѝ репортерът и източи шия, за да разгледа по-добре трупа. — Шери, дай общ план, после фокусирай върху красивото личице на лейтенанта.

— Ще те изрита като мръсно псе, Морз!

— О, само опитай, Далас. — Яростта, която кипеше в душата му, преобрази очите му в топчета лед. — След номера, който ми сви, с

огромно удоволствие ще те дам под съд и ще го съобща по телевизията.

— А пък аз ще те подведа под отговорност, ако останеш тук и една секунда, след като сме отцепили района.

Морз злобно се усмихна и заотстъпва. Знаеше, че разполага с още петнайсетина секунди, преди тя да изпълни заплахата си. Все пак не пропусна да се заяде:

— Адвокатите на Канал 75 са много способни.

— Отстранете този тип и екипа му — разпреди се Ив на най-близкия полицаи. — Не ги допускате до местопрестъплението, преди да свърша.

— Възпрепятстването на медиите...

— Върви по дяволите, Морз!

— Само ако и ти дойдеш, сладурче. — Докато го отвеждаха, той продължаваше да се усмихва доволно.

Когато Ив заобиколи сградата, той стоеше пред камерата и съобщаваше за извършеното убийство. Щом я забеляза, мигновено се насочи към нея.

— Лейтенант Далас, потвърждавате ли, че убитата е Ивон Меткаф, звездата на „Настройте се“?

— Полицията се въздържа от коментар в настоящия момент.

— Вярно ли е, че госпожица Меткаф е живеела в тази сграда и че тялото ѝ е било открито тази сутрин в задната градина? Истина ли е, че гърлото ѝ е било прерязано?

— Без отговор.

— Нашите зрители чакат, лейтенант. В течение само на седмица две известни жени бяха убити по един и същ жесток начин, вероятно от един и същ човек. Пак ли нямате отговор?

— За разлика от някои безотговорни репортери хората от полицията са по-предпазливи и се интересуват от факти, не от предположения.

— А може би просто не са в състояние да разкрият тези престъпления? — Той пъргаво я заобиколи и отново застана пред нея. — Не се ли безпокоите за репутацията си, лейтенант, и каква е връзката между двете жертви и интимния ви приятел Рурк?

— Моята репутация не засяга никого. Предполагам, че зрителите се интересуват от хода на разследването.

Морз светкавично се обърна към камерата.

— В този момент разследването, ръководено от лейтенант Ив Далас, очевидно е в задънена улица. На петдесетина метра от тук е извършено още едно убийство. Животът на млада, талантива и красива жена с блестяща кариера е бил насилствено прекъснат от жесток удар с нож. По същия начин, само преди седмица, загина уважаваната от всички нас, ревностна защитничка на закона Сисли Тауърс. Навярно не се питате кога ще бъде заловен убиецът, а коя ще бъде следващата му жертва. За Канал 75 предаде на живо от Сентръл парк Си Джей Морз.

Кимна на оператора, сетне с лъчезарна усмивка се обърна към Ив:

— Нали се сещаш, Далас, че ако не ми създаваш спънки, мога да обърна в твоя полза общественото мнение.

— Защо не идеш да се шибаш, Морз?

— О, само с теб, миличка, и то ако много ме помолиш. — Усмивката му не помръкна, дори когато Ив го сграбчи за ризата. — Хей, по-спокойно, не ме пипай, освен ако не си решила да ме събличаш.

Тя беше с цяла глава по-висока от него и изгаряше от желание да го просне на тротоара. Все пак се въздържа и възкликна:

— Отговори ми само на един въпрос, Морз. Как така треторазреден репортер като теб се появява с телевизионен екип на местопрестъплението само десет минути след офицера, натоварен с разследването?

Морз приглади измачканата си риза.

— Имам свои източници, лейтенант, и отлично знаете, че не съм длъжен да ви ги съобщавам. — Усмивката му се превърна в презрителна гримаса. — На този етап бих казал, че разследващият престъплението е треторазреден. Трябваше да се хванеш с мен, вместо с Надин. Скрои ми гаден номер, като й помогна да ме измести и да се заеме с отразяването на убийството на Тауърс.

— Нима? Радвам се да го чуя, защото те ненавиждам. Преди малко дотърча с твоя оператор и побърза да покажеш мъртвата по телевизията. Ала не ти ли хрумна, че трябва да запазиш достойнството й или на някого, който я е обичал, но още не е уведомен? Например хората от семейството й.

— Ама, нали двамата с теб просто си вършим работата? И ти не изглеждаше особено разтревожена, докато я оглеждаше...

— В колко часа ти съобщиха за убийството? — прекъсна го тя.

Репортерът се поколеба, обмисляйки отговора си.

— Защо пък да не ти кажа? Обадох ми се по личния телефон в дванайсет и половина.

— Кой?

— Няма да отговоря. Запазвам източника си в тайна. Веднага след това се обадох в телевизията и набързо събрах екип. Нали така, Шери?

— Ами да. — Операторът сви рамене. — Дежурният ни нареди да се срещнем тук със Си Джей. Така е в шоубизнеса.

— Слушай, Морз, ще направя всичко възможно да конфискувам записите, да те изправа на разпит — накратко, ще превърна живота ти в ад.

— Надявам се да изпълниш обещанието си. — Облото му лице засия. — По този начин ще ме направиш по-известен и шефовете ще ми отпуснат двойно повече време в ефир. Знаеш ли какво ще ми достави най-голямо удоволствие? Разкриването на романтичната връзка между Рурк и Ивон Меткаф.

Стомахът ѝ се сви, но тя успя да запази самообладание.

— Пипай с кадифени ръкавици, когато се захващаш с Рурк. Той не е симпатяга като мен. И дръж екипа си настрана от местопрестъплението. Пристъпиш ли една крачка извън позволеното, ще конфискувам камерата ти.

Обърна се, отдалечи се, спря и извади комуникатора си. Нарушаваше правилата, рискувайки да бъде порицана и дори уволнена. Но трябваше да го стори.

Посърналото лице на Рурк се появи на екрана; личеше, че изобщо не си е лягал.

— Лейтенант, каква приятна изненада!

— Нямам време за шеги. Разполагам само с минута. Какви бяха отношенията ти с Ивон Меткаф?

Той повдигна вежда.

— Приятелски. По едно време бяхме много близки.

— Били сте любовници?

— Да, за кратко. Защо питаш?

— Защото е мъртва, Рурк.

Ироничната му усмивка изчезна.

— О, господи! Какво се е случило?

— Прерязали са гърлото ѝ. Не напускай града и бъди на разположение.

— Това официална заповед ли е, лейтенант? — В гласа му се прокрадна ледена нотка.

— Да, така се налага. Рурк... — Ив се поколеба, — съжалявам.

— Аз също. — Той прекъсна връзката.

ОСМА ГЛАВА

Ив лесно състави списък на приликите между Сисли Тауърс и Ивон Меткаф. Първо, и двете бяха убити по един и същ начин и по всяка вероятност от един и същ човек. Второ, бяха известни, уважавани и обичани, преуспяващи в кариерата си и изцяло посветени на нея. Трето, имаха семейства, които скърбяха за тях.

И все пак двете бяха работили и търсили отмора и забавление в напълно различни обществени и делови среди. Приятелите на Ивон бяха художници, актьори и музиканти, докато Сисли общуваше със служители на закона, бизнесмени и политици.

Сисли Тауърс беше методична, делова жена с отлично положение в обществото и с безупречен вкус, ревниво пазеща в тайна частния си живот.

Ивон Меткаф беше актриса, известна с веселия си нрав и с небрежността си, граничеща със склонност към безпорядък, която правеше всичко възможно да привлече вниманието към себе си.

Ала някой отлично познаваше и двете и беше изпитвал достатъчно силна омраза към тях, за да ги убие.

Когато Ив прегледа прилежно изписания бележник на Сисли и надрасканите имена и телефони в този на Ивон, единственото име, което срещна и в двата, беше това на Рурк.

За трети път в един час вкара списъците в компютъра, надявайки се да открие някаква връзка между двете жени. Име, което се „връзва“ с друго име, адрес, професия, интереси. Данните, които получи от компютъра не бяха достатъчни, че да разпита хората, върху които падаше евентуалното подозрение. Но все пак трябваше да го стори, в противен случай беше длъжна да съобщи за Рурк.

Докато компютърът обработваше краткия списък, тя още веднъж прегледа електронния дневник на Ивон и гневно промърмори:

— По дяволите, защо не е цитирала никакви имена?

Дневникът беше пълен с часове, дати, инициали, понякога Ивон беше добавяла забележки според настроението си.

„1:00 — обяд в «Краун Рум» с Б.С. Ура! Не закъснявай, Ивон, и облечи зелената мини рокля. Той харесва точни жени с готини крака.

Ден за разкрасяване. Слава богу. 10:00 в «Парадайз». Ще се опитам да бъда във фитнес център «Палас» в осем и да потренирам. Пфу!“

„Обеди в скъпи ресторанти, разкрасяване в най-добрия козметичен салон в града, лека тренировка в луксозен гимнастически салон. Общо взето, прекрасен живот. Кой е пожелал да сложи край на този живот?“ — размишляваше Ив. Прехвърли страниците, докато достигна до мястото, където бяха записали ангажиментите на Ивон в деня на убийството.

„8:00 — Делова закуска. Сложи син костюм и обувки в същия цвят. ЗА БОГА, СТАРАЙ СЕ ДА ИЗГЛЕЖДАШ КАТО ПРОФЕСИОНАЛИСТКА!!!

11:00 — В агенцията на П.П. за обсъждане на договора. Може би преди това ще успея да напазарувам. В «САКС» ИМА РАЗПРОДАЖБА НА ОБУВКИ. По дяволите!

На обяд ще пропусна десерта. Може би. Ще кажа на сладура, че е бил великолепен в представлението. Не е престъпно да лъжеш приятелите си, че са добри актьори. Божичко, ама той беше направо кошмарен.

Обади се вкъщи.

Отиди в «Сакс», ако не си успяла по-рано.

Някъде около 5. Време за следобедно питие. Пий само минерална вода, малката! Говориш прекалено много, когато обърнеш една-две чашки. Пускай шеги, омагьосай го. Непрекъснато намеквай за «Настройте се». \$\$\$? Не забравяй, че утре сутринта имаш снимки и не докосвай виното. Прибери се вкъщи и подремни.

Среща в полунощ. Сигурно става дума за нещо важно. Облечи червения костюм на бели райета и се

усмихвай, усмихвай, усмихвай. Тури пепел на миналото. Никога не скъсвай старите връзки. Нали знаеш, светът е малък и прочие. Ама този тип е голям тъпанар.“

Беше отбелязала срещата в полунощ, но не упоменаваше с кого, къде и защо. Все пак е искала да изглежда добре. Очевидно става дума за мъж, когото е познавала. „Сложи пепел на миналото.“ Намек за проблеми?

„Дали убиецът е бивш любовник“ — запита се Ив. Не й се вярваше. Ивон не беше обградила бележката със сърчица, нито си бе направила „да бъде секси, секси, секси“. Започваше да разбира що за човек е била актрисата. Ивон се надсмиваше над себе си, винаги беше готова за забавление и обожаваше начина си на живот. Освен това изключително амбициозна.

Следователно напомнянето „усмихвай се, усмихвай се, усмихвай се“ би могло да означава, че срещата е била свързана с получаване на добра роля или сценарий, с ласкателна статия в пресата, или пък е била с богат и влиятелен почитател.

„Какво би написала, ако имаше среща с Рурк? — запита се Ив. — Вероятно щеше да отбележи името му с огромно R, да обгради датата с изрисувани сърчица, доларови знаци или усмихнати лица. Както бе сторила осемнайсет месеца преди смъртта си.“

Не й се налагаше да погледне в старите дневници на Ивон. Отлично си спомняше последната й бележка за Рурк.

„Вечеря с Р — 8:30. М-м-м. Облечи бялата копринена рокля и подходящо боди. Бъди подготвена — може да ти излезе късметът. Тялото на този мъж е великолепно, питам се какво има в главата му. Е, ще си мисля за секс, пък да видим какво ще излезе.“

Ив не изгаряше от желание да разбере дали късметът на актрисата е проработил. Очевидно са станали любовници — самият Рурк го беше признал. Тогава защо не се беше срещала повече с него след нощта, когато е носела бялата копринена рокля?

Навярно трябва да разбере — само заради успеха на разследването, разбира се.

Междувременно отново ще отиде в апартамента на Ивон и ще се опита да пресъздаде последния ден от живота ѝ. Трябва да определи часовете за хората, които се налага да разпита. Освен това трябва да поговори с родителите на актрисата, които, зашеметени от скръб, ѝ се обаждат всекидневно, не можейки да повярват, че дъщеря им е мъртва.

Не се оплакваше от работното си време, което често продължаваше до четиринайсет-петнайсет часа. Всъщност в този момент предпочиташе да потъне в работа, за да забрави другите си проблеми.

Бяха изминали четири дни от убийството на Ивон Меткаф. Ив започваше да се отчайва. Беше разпитала подробно близо четирийсет души с цената на много нерви и умора. Но не само, че не откри правдоподобен мотив за убийството, ами установи, че не е имало човек, който да не обожава жертвата.

Но сред обожателите — нито един откачен! Ивон бе получавала стотици писма на ден и Фийни все още проучваше кореспонденцията чрез компютъра си, ала в първата огромна партида писма нямаше никакви прикрити или открити заплахи, никакви неприлични предложения, само стотици за брак и за бизнес. Ив отдели последните, макар че не хранеше особено надежди. Все пак съществуваше възможност човекът, писал на Ивон, да се е свързал със Сисли. Дните обаче минаваха и тази възможност ставаше все по-хипотетична.

При подобно разследване на двойно убийство, полицейската процедура повеляваше Ив да посети психоаналитик.

Докато чакаше в приемната на доктор Майра, Ив се опитваше да определи какво точно изпитва към нея. Доктор Майра беше умна, проникателна, добра професионалистка и умееше със съчувствие да изслушва пациентите си.

Точно поради това Ив се колебаеше. Отново се опита да си внуши, че не е тук по лични проблеми, нито пък е изпратена за терапия. Не я подлагат на тест, няма да обсъждат мислите ѝ, чувствата или... спомените ѝ.

С доктор Майра ще се опитат да проникнат в съзнанието на убиеца и да разберат какво го е тласнало към престъплението.

Въпреки това сърцето ѝ сигурно щеше да затупка лудешки, а ръцете ѝ — да се разтреперят и изпотят. Когато я поканиха в кабинета, си каза, че краката ѝ омекват, само защото е капнала от умора.

— Здравей, лейтенант Далас. — Светлосините очи на Майра се плъзнаха по лицето на Ив и забелязаха умората, изписана по него. — Съжалявам, че се наложи да почакаш.

— Няма значение. — Макар че предпочиташе да остане права, Ив се настани в дълбокото синьо кресло до психоаналитичката. — Благодарна съм ти, че така бързо се зае със случая.

— Всички се стараем да вършим добре работата си — рече Майра с мелодичния си глас, който действаше успокояващо на пациентите. — Освен това обичах и уважавах Сисли Тауърс.

— Значи я познаваше?

— Да. Сприятелихме се, тъй като бяхме горе-долу на една и съща възраст и Сисли започна често да се консултира с мен. Аз пък свидетелствах в полза на обвинението... както и на защитата — поусмихна се тя. — Но ти отлично го знаеш, лейтенант.

— Опитвах се да поддържам разговора.

— Възхищавах се и от таланта на Ивон Меткаф. Тази жена носеше радост на стотици хора и всички скърбим за загубата ѝ.

— Грешиш, има един човек, който не скърби за смъртта на Тауърс и Меткаф.

— Права си. — Майра грациозно се изправи и програмира автоготвача за чай. — Разбирам, че всяка секунда е ценна за теб, но работя по-добре, когато изпия чаша чай — действа ми стимулиращо. А като те гледам, ти също се нуждаеш от нещо, което да те поободри.

— Чувствам се прекрасно.

Майра безмълвно повдигна вежди, усетила зле прикритата враждебност в тона ѝ, сетне заяви:

— Както винаги си преуморена. Случва се предимно на най-съвестните служители. — Подаде на Ив чай в красива чаша от китайски порцелан, и продължи: — Запознах се с докладите ти, със събраните доказателства и с твоите предположения. Ето заключението ми като психиатър. — Тя постави запечатан диск на масичката помежду им.

— Изготвила си го! — възкликна Ив, неспособна да прикрие раздразнението си. — Можеше да ми изпратиш данните и да ми спестиш пътуването.

— Напълно си права, но предпочитам да поговорим. Ив, имаш работа с много опасен човек.

— Не ми казваш нищо ново. Две жени умряха с прерязани гърла...

— Две жени до този момент — тихо я прекъсна Майра и отново се настани в креслото си. — Боя се, че ще има нови жертви. И то много скоро.

Тъй като беше убедена в същото, Ив се престори, че не забелязва ледените тръпки, които я побиха.

— Защо мислиш така?

— Разбираш ли, било е толкова лесно, толкова елементарно. Човек обикновено изпитва удоволствие от свършената работа. Да не изпускаме и друг важен фактор — привличане на общественото внимание, който и да е извършил убийствата, било той мъж или жена. Преспойно може да си седи пред телевизора у дома и да се наслаждава на представлението. А то включва многобройни репортажи и коментари, траурната служба, на която присъстват опечалените роднини, публично обявяването данни от разследването. — Тя с наслада отпи глътка чай и продължи: — Знам, че имаш своя теория, Ив. Радвам се, че си тук, защото ще мога да я потвърдя или оспоря.

— Имам няколко теории.

— Но само една, която ти се струва убедителна. — Майра се усмихна, осъзнавайки, че това кара по-младата жена да настръхне. — И това е теорията за славата. Какво общо е имало между тези жени, освен известността им? Не са се движели в едни и същи обществени и делови среди. Имали са малцина общи познати, не са посещавали едни и същи магазини, фитнес или козметични салони. Общото между двете е, че са се радвали на голяма слава, известност и до известна степен — власт.

— За което убиецът им е завиждал.

— Точно така. Освен това е изпитвал негодувание и гняв и си е въобразявал, че като ги убие, също ще се прослави. И двете убийства са извършени по особено жесток начин и невероятно професионално. Лицата и телата на жертвите не са обезобразени. Според съдебния

лекар гърлата им били прерязани отпред, следователно са стояли лице в лице с убиеца. Ножът е „лично“ оръжие, нещо като продължение на ръката. Не действа от разстояние като лазера, нито подмолно като отровата. Нашият човек е искал да види как жертвата умира, да се наслади на миризмата на бликащата кръв. Това „неповторимо“ изживяване ще накара убиеца или убийцата, опиянени от мисълта за собствената си мощ, да потърсят нов обект.

— Не мислиш, че става дума за убийства по поръчка нали?

— Не отхвърлям такава възможност, Ив, но по-скоро съм склонна да възприема извършителя като активен участник, не като действащ по заповед. Освен това да не забравяме „сувенирите“.

— Да, чадърът на Тауърс.

— И обувката на Меткаф. Успя да скриеш от пресата тези пикантни подробности, нали?

— С неимоверни усилия. — Ив се намръщи, като си спомни как Морз и екипът му „завзеха“ мястото на престъплението. — Професионалистът обикновено не взема вещи на жертвите. От друга страна, убийствата са прекалено умно замислени, за да ги приемем за работа на случаен извършител.

— Съгласна съм с теорията ти. Разсъждаваш правилно и си амбициозна. Запомни: престъпникът обича да убива, следователно ще го направи отново.

— А може би е престъпница — добави Ив. — Завистта е по-характерна за жените. Да си представим, че е искала да бъде като Сисли Тауърс и Ивон Меткаф — красива, преуспяваща, прочута, амбициозна и с много обожатели. Често убийствата са дело на слабохарактерни хора.

— Права си. За съжаление по данните, с които разполагаме засега, не можем да съдим за пола на престъпника, а само за степента на вероятност жертвите му да са преуспяващи жени.

— И как ще ме посъветваш да постъпя? Да прикача сигнална уредба към всяка известна жена с успешна кариера в този град? Включително и към теб, така ли?

— Мисля, че ти ще имаш най-голяма нужда от подобна охрана.

— Аз ли? — Ив разбърка чая в чашата, която не бе докоснала, после рязко я върна обратно върху масата. — Та това е нелепо!

— Грещиш. Бързо стана известна, Ив. Разбира се, благодарение на добрата си работа и най-вече след случая, който разследва през зимата. Колегите те уважават, както и обикновените хора. Освен това — продължи тя, преди Ив да успее да я прекъсне, — връзката между теб и жертвите е повече от очевидна — и трите сте свързани с Рурк.

Ив усети, че пребледнява като платно. Ситуацията излизаше извън нейния контрол. Ала поне можеше да опита да говори спокойно и убедително.

— Връзката на Рурк с Тауърс е била чисто делова. Колкото до интимните му отношения с Меткаф, те отдавна са приключили.

— И все пак се чувстваш длъжна да го защитаваш пред мен.

— Не го защитавам! — сопна се младата жена, — а констатирам факти. Рурк е повече от способен да брани интересите си.

— Несъмнено. Той е човек със силен характер, надарен с великолепен ум и със завидна жизненост. И все пак се тревожиш за него.

— Нима като психолог смяташ, че Рурк е убиецът?

— Не, макар да съм сигурна, че подложа ли го на психоанализа, ще открия у него добре развит инстинкт на убиец. — Тя премълча факта, че ще ѝ бъде безкрайно интересно да анализира Рурк. — Но престъпникът сигурно има ясно определен мотив. Страстна любов или безпределна омраза. Съмнявам се, че нещо друго би го тласнало към подобно деяние. Успокой се, Ив — тихо добави тя, — човекът, в когото си влюбена, не е убиец.

— Не съм влюбена в никого. Освен това чувствата ми нямат нищо общо със случая.

— Грещиш, душевното състояние на онзи, който разследва дадено престъпление, е особено важно. И ако поискат мнението ми за твоето състояние, ще бъда принудена да съобщя, че си изтощена, че си на прага на емоционален и физически срив.

Ив взе диска, съдържащ психологическия портрет на убиеца и се изправи.

— Добре, че никой не е поискал мнението ти. Напълно съм способна да се справям със задълженията си.

— Не се съмнявам. Но на каква цена? Ако продължаваш по същия начин, напълно ще рухнеш.

— Това ще се случи само ако не успея да открия убиеца на тези жени. — Прибра диска в чантата си и продължи: — Има нещо, което пропускаш, доктор Майра. Нещо общо между двете жертви. — В погледа ѝ проблесна ледено пламъче. — Семейството. И двете са имали семейства, хора, които са обичали и които са им отвръщали със същото, които са осмисляли живота им. В такъв случай не попадам в класацията на жертвите, които избира убиецът. Е, какво ще кажеш?

— Възможно е да си права. Често ли мислиш за семейството си, Ив?

— Не се подигравай.

— Ти заговори на тази тема — упрекна я психоложката. — Досега винаги си я избягвала, затова предполагах, че мислите ти са заети с близките.

— Нямам семейство — отсече Ив. — А мислите ми са заети с убийствата. Ако искаш, съобщи на командира, че съм неспособна да изпълнявам служебните си задължения.

— Кога най-сетне ще ми повярваш? — За пръв път, откакто Ив я познаваше, в гласа ѝ се прокрадна гневна нотка. — Нима не можеш да повярваш, че те харесвам? Да, харесвам те — повтори Майра, забелязала изненадата ѝ. — И те разбирам много по-добре, отколкото си склонна да признаеш.

— Не е необходимо — сопна се Ив с глас, който издаваше напрежението ѝ. — Не съм дошла за преглед, нито за терапевтичен сеанс.

— Тук няма записващи устройства. — Психоаналитичката нервно отмести чашата си, което накара Ив да подскочи и да пхне ръце в джобовете си. — Не мисли, че само ти си била изнасилена в детството си и принудена да живее във вечен страх. Че си единствената жена, която се опитва да преодолее този стрес.

— Не преодолявам никакъв стрес. Сираче съм и не си спомням ро...

— Завареният ми баща ме изнасилваше в продължение на три години, след като навърших дванайсет — спокойно изрече Майра и думите ѝ накараха Ив смаяно да замълчи. — Живеех в непрекъснат ужас, тъй като никога не знаех кога пак ще се случи, но знаех, че той няма да спре. А когато исках да се оплача, никой не ми обръщаше внимание.

Потресена, Ив усети, че ѝ се повдига и обви ръце около тялото си.

— Не ме интересува! Защо ми го казваш?

— Защото поглеждам в очите ти и виждам себе си. Но за разлика от мен, ти имаш кой да те изслуша.

Ив облиза пресъхналите си устни.

— Защо е престанал да те...

— Тъй като накрая събрах смелост да отида в един от центровете за малтретирани малолетни. Разказах им всичко и те ме подложиха на психиатричен преглед. Страхът и унижението, което изживявах, бяха нищо в сравнение с възможността изнасилванията да продължат.

— Защо мислиш, че си спомням миналото? Беше толкова отдавна и всичко свърши.

— Защо страдаш от безсъние?

— Разследването...

— Ив, не се опитвай да ме заблуждаваш.

Нежността в гласа ѝ накара Ив да затвори очи, питайки се защо трябва да отблъсква състраданието на психоаналитичката. После колебливо промълви, ненавиждайки слабостта си:

— Преследват ме ужасни спомени. Непрекъснато сънувам кошмари.

— За времето преди да те открият в Тексас ли?

— Спомените са много откъслечни.

— Ще ти помогна да ги свържеш.

— Защо мислиш, че го искам?

— Защото макар и подсъзнателно, вече си започнала да го правиш. — Майра се изправи. — Отлично се справяш с работата си, въпреки затормозеното ти подсъзнанието. Наблюдавам те от доста време и знам какво говоря. Ала щастието бяга от теб и не ще го изпиташ, преди да си внушиш, че го заслужаваш.

— Онова... преди години не беше по моя вина.

— Не, не е било. — Майра нежно докосна рамото ѝ.

Ив усещаше, че още миг и ще се разплаче, което едновременно я изплаши и смути.

— Не мога да говоря за тези неща.

— Скъпа, ти вече започна. Готова съм да те изслушам винаги, когато пожелаеш. — Изчака, докато Ив стигна до вратата и се обади:

— Мога ли да те попитам нещо?

— Та нали досега ме разпитва?

— Още един въпрос — усмихна се Майра. — Щастлива ли си с Рурк?

— Понякога. — Младата жена стисна клепачи и мислено изруга.

— Да, да, определено ме кара да се чувствам щастлива. Освен когато реши да ме ядосва.

— Прекрасно. Радвам се за двама ви. Опитай се да поспиш. Ако не желаеш да взимаш приспивателни, просто погледай телевизия.

— Ще се постарая. — Ив отвори вратата и без да се обръща, подхвърли: — Благодаря.

— Няма защо.

Ив реши, че телевизията едва ли ще я приспи, особено след като е разглеждала снимките от аутопсиите на двете жертви.

Апартаментът ѝ се стори прекалено тих и някак пуст. Внезапно съжали, че е оставила котарака Галахад при Рурк. Поне той можеше да ѝ прави компания.

Очите ѝ смъдяха от дългото виране в монитора, затова изключи компютъра и стана от бюрото. Нямаше сили да се обади на Мейвис, знаеше наизуст всички филми от скромната си видеотека.

Поръча си музика, послуша трийсетина секунди и я изключи.

В подобни случаи храненето винаги помагаше, ала когато отиде в кухнята, видя, че е забравила да зареди автоготвача. Изборът на ястия беше беден, но не беше толкова гладна, че да си поръчва вечеря по телефона.

Тъй като бе решила на всяка цена да се отпусне, опита очилата за виртуална реалност, подарени ѝ от Мейвис за Коледа. За последен път ги бе използвала нейната приятелка певицата и затова бяха настроени на „нощен клуб“, а звукът бе усилен докрай. Ив побърза да го намали и докато ругаеше ожесточено, успя да програмира „плаж в тропиците“.

Усети нагорещения, бял, едрозърнест пясък под босите си ходила, жарките слънчеви лъчи, полъха на тих океански ветреца. Беше прекрасно да стои на брега, да наблюдава как лениви вълнички се плискат в краката ѝ, да следи полета на чайките и да отпива от ледения коктейл с вкус на плодове и ром.

Върху голите ѝ рамене се отпуснаха нечийи ръце и започнаха да я масажират. С доволна въздишка тя се облегна назад върху широките мъжки гърди. В далечината бял кораб пореше сините морски вълни.

Колко лесно бе да се отпусне в прегръдката на мъжа, да целуне любимите устни. И да се отпусне върху горещия пясък под тялото, което желаете повече от всичко.

Обзелата я възбуда беше не по-малко прекрасна от досегашния покой. Ритъмът на телата им — вечен като океанския прибой. Отдаде се всецяло и потръпна, почувствала приближаването на върховния момент. Усети дъха на мъжа върху лицето си, тежестта на тялото му, изстена и прошепна името му.

Рурк.

Разгневена на себе си, Ив рязко свали очилата и ги запрати в ъгъла на стаята.

Той няма право да се натрапва в съзнанието ѝ. Няма право да ѝ причинява болка и удоволствие, когато единственото ѝ желание, е да остане сама.

Ив скочи на крака и гневно закри из стаята, като си мислеше: „О, той прекрасно знае какво прави. Но няма да му позволя. Незабавно ще приключи тази история и то веднъж завинаги“.

На излизане затръшна вратата на апартамента. Едва когато колата ѝ с огромна скорост се стрелна по алеята пред дома на Рурк, на Ив ѝ хрумна, че може би не е сам.

Мисълта за това я накара да изпита още по-силен гняв и мъка, поради което изтича нагоре по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж, и заудря с юмруци по вратата в нов прилив на ярост.

Съмърсет отвори и невъзмутимо отбеляза:

— Лейтенант, часът е един и дваисет.

— Благодаря за информацията — озъби му се тя, когато икономът се опита да ѝ препречи пътя. — Искам да бъдем наясно, приятелче. Омразата ни е взаимна, но ти си безпомощен, защото съм ченге. А сега разкарай кльоцавия си задник от пътя ми, докато не съм те арестувала за възпрепятстване на полицейски служител.

Икономът се изправи в цял ръст и попита с глас, мек като коприна:

— Да разбирам ли, че сте тук, в този час, за да изпълните служебните си задължения, лейтенант?

— Разбирай го както искаш. Къде е той?

— Ако бъдете така любезна да ми съобщите по какъв въпрос сте тук, с удоволствие ще потърся Рурк и ще го попитам дали желае да ви приеме.

Изгубила търпение, Ив заби лакът в корема му и когато той се преви от болка, безцеремонно го заобиколи и тичешком се заизкачва по стълбите, като извика през рамо:

— Сама ще го намеря.

Той не беше в леглото, сам или с някоя жена. Ив не знаеше дали да се радва и как би реагирала, ако го завареше в прегръдките на пищна блондинка. С усилие на волята прогони тази картина от съзнанието си, излезе от спалнята и бързо тръгна към кабинета, последвана от Съмърсет, който отчаяно се опитваше да я догони.

— Разкарай се! — изкрещя му тя.

— Нямате право да влизате в частна собственост посред нощ. Не ще позволя да безпокоите Рурк. — С тези думи постави ръка на вратата, когато Ив понечи да я отвори. За изненада на младата жена Съмърсет беше задъхан и почервенял като рак. Очите му заплашваха да изскочат от орбитите. Очевидно беше много по-емоционален, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Разгоних ти фамилията, а? — възкликна Ив и преди икономът да успее да ѝ попречи, натисна бутона, при което вратата се плъзна встрани.

Съмърсет понечи да я сграбчи за ръкава. Рурк, дочул шума, се извърна от прозореца, откъдето досега беше наблюдавал града, и любопитно се загледа в двете фигури, боричкащи се на прага.

— Само да си ме докоснал още веднъж, гаден педераст такъв, ще ти размажа физиономията! — Ив вдигна юмрук, за да илюстрира думите си. — Ще си доставя това удоволствие, дори да ми струва службата.

— Съмърсет — промърмори Рурк, — убеден съм, че ще го направи. Остави ни насаме.

— Тя превиши правата си...

— Остави ни насаме — повтори Рурк. — Това е моя работа.

— Както желаете. — Икономът оправи колосаното си сако, повдигнало се при схватката с Ив и се отдалечи, като накуцваше едва забележимо.

Неканената гостенка замарширува към бюрото и заяви:

— Ако не искаш да ме пускаш в дома си, трябва да си намериш по-добър пазач от този пес с плосък задник.

Рурк кръстоса ръце върху плота.

— Ако не исках да влезеш, щях да инструктирам охраната на врата. — Той преднамерено погледна часовника си. — Не е ли късничко за официален разпит?

— Писна ми да ме осведомяват колко е часът.

— Тогава кажи за какво си дошла.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Гневът ѝ подсказваше да атакува. Ив оправда решението си, намирайки го напълно логично.

— Имал си връзка с Ивон Меткаф.

— Вече ти казах, че бяхме приятели. — Той отвори старинната сребърна кутия върху бюрото и си взе цигара. — А преди доста време бяхме интимни.

— Кой от двамата ви реши да прекъсне сексуалната връзка и кога стана това?

— Кой ли? Х-м-м. — Рурк се замисли, запали цигарата си и изпусна струйка дим. — Мисля, че беше по взаимно съгласие. Ивон шеметно се издигаше в кариерата, която поглъщаше голяма част от времето и от енергията ѝ. Може да се каже, че пътищата ни се разделиха.

— Карахте ли се, докато бяхте заедно?

— Мисля, че не. Ивон не обичаше скандалите и почти винаги беше в добро настроение. Намираще, че животът е много... забавен. Искаш ли бренди?

— На работа съм.

— О, забравих. Е, аз не съм.

Когато се изправи, котаракът скочи от скута му, където беше лежал досега. Изглежда Ив с разноцветните си очи, просна се върху килима и взе да се ближе. Докато наблюдаваше котарака, Ив не забеляза, че ръцете на Рурк леко треперят. Стоеше пред барчето и си наливаше бренди.

— Само това ли те интересуваше? — попита той, обгърнал чашата с длани, за да стопли брендите.

Ив си каза, че това далеч не е всичко. Ако Рурк откаже да ѝ помогне доброволно, ще го подпитва лицемерно и ще го използва безмилостно, без никакви угризения на съвестта.

— За последен път е отбелязала името ти в дневника си преди година и половина.

— Не мислех, че е минало толкова много време оттогава — промълви Рурк. Мъчно му беше за Ивон, но в момента имаше много по-сериозни проблеми, най-големият от които сега стоеше в другия край на стаята и го наблюдаваше гневно.

— Тогава ли се видяхте за последен път?

— Не, абсолютно съм сигурен. — Загледа се в брентито си, припомняйки си певицата. — На Нова година танцувах с нея на някакво празненство, после дойдохме заедно тук.

— Значи си спал с нея — спокойно каза Ив.

— Не и в буквалния смисъл. — В гласа му се промъкна нотка на раздразнение. — Любихме се, разговаряхме, похапнахме.

— И сте подновили предишната си връзка?

— Не. — Рурк се настани на един стол и си каза, че не бива да се нервира — по-добре да се наслаждава на цигарата и на хубавото бренди. Небрежно кръстоса краката си и продължи: — Просто тогава и двамата бяхме прекалено заети. След месец и половина — два, Ивон отново ми се обади.

— И?

Рурк си спомни, че ѝ беше отказал под някакъв предлог. Отърва се от нея с лекота, без да го е грижа, че може да ѝ причини болка.

— Казах ѝ, че... имам друга. — Той впери поглед във върха на цигарата си. — Точно тогава започвах да се влюбвам в една жена.

Сърцето ѝ подскочи и сякаш спря да бие. Втренчи се в Рурк и пъкна ръце в джобовете си.

— Не мога да те изключа от списъка на заподозрените, ако не ми разкажеш всичко.

— Нима? Както решиш.

— По дяволите, Рурк, ти си единственият, свързан по някакъв начин и с двете жертви.

— И какъв е бил мотивът ми, лейтенант?

— Не ми говори с този тон. Знаеш, че го ненавиждам. Толкова си студен, невъзмутим и самоуверен! — Не я сдържаше на едно място, затова закрачи из стаята. — Знам, че нямаш нищо общо с убийствата и че не разполагам с никакви доказателства, които да сочат към теб. Ала това не означава, че името ти няма да бъде свързвано с извършените престъпления.

— А пък ти се притесняваш, защото всички знаят, че сме, или по-точно — че бяхме, близки.

— Гресиш, мога да се справя с този проблем.

— Тогава защо отслабна? Защо имаш сенки под очите. Защо изглеждаш толкова печална?

Ив извади записващото устройство и го постави на бюрото като бариера помежду им.

— Искам да ми кажеш всичко, което знаеш за тези две жени. Дори най-незначителните подробности. По дяволите, по дяволите, трябва да ми помогнеш. Искам да разбера защо Тауърс е отишла в Уест Енд посред нощ. Защо Меткаф е облякла предизвикателна дреха, за да се разходи из градината зад жилищната си сграда.

Той изгаси цигарата си и бавно се изправи.

— Надценяваш ме, Ив. Не познавам Сисли отблизо. Имахме делови отношения, понякога се срещаме на различни обществени прояви, но никога не сме били близки приятели. Не забравяй, че моят произход и нейното обществено положение бяха напълно различни. Колкото до Ивон, вече ти казах, че бяхме любовници. Беше ми приятно с нея, възхищавах се от енергията ѝ и от любовта ѝ към живота. Знаех, че е амбициозна. Мечтаеше за слава и напълно я заслужи с труда и с таланта си. И все пак не мога да кажа какви са били най-съкровени мисли на тези две жени.

— Добър психолог си — настоя тя. — Умееш да четеш мислите на хората. Сигурно затова нищо не може да те изненада.

— Само ти — промърмори Рурк. — И то непрекъснато.

Ив само поклати глава и продължи:

— Как мислиш, защо Ивон Меткаф е отишла на тази среща?

— За да напредне в кариерата и да се прослави, защото е имала нужда от едно възбуждащо преживяване или пък е била влюбена. Вероятно в този порядък. Облякла се е грижливо, защото беше толкова суетна, че чак ѝ се възхищавах. Късният час едва ли ѝ се е сторил необикновен. Беше много импулсивна, което я правеше привлекателна.

Ив си отдъхна. Точно това ѝ беше необходимо. Описанията му ѝ помагаша да „види“ жертвите.

— Познаваш ли други мъже, с които е била близка?

Рурк се хвана, че мислите му са на друго място и с усилие на волята се съсредоточи.

— Беше красива, забавна, умна и много умела в леглото. Навярно е имала много мъже.

— И сигурно са я ревнували, устройвали са й скандали?

Рурк повдигна вежди.

— Да не би да намекваш, че е била убита, защото не е дала на някого онова, което е искал? От което е имал нужда? — Очите му бяха вперени в нейните. — Това е идея. Един мъж е в състояние жестоко да си отмъсти на жена, която страстно желае и която непрекъснато го отблъсква. От друга страна, аз не съм те убил заради това. Все още не съм.

— Въпросът е много сериозен, Рурк. Отнасяй се по-сериозно.

— Сериозно ли? — Изненадващо за Ив, както и за самия него, той запрати полупразната си чаша в отсрещната стена. Посипаха се стъкла, брендито опръска всичко. — Нахлуваш в дома ми без предупреждение и очакваш да седя послушно, като дресирано кутре, докато ме разпитваш. Задаваш ми въпроси за Ивон, която обичах, и очакваш да ти отговарям с удоволствие, докато си представяш какво сме правили заедно с нея в леглото.

Ив и преди го беше виждала вбесен и предпочиташе гнева му пред леденото му самообладание. Ала в този момент и нейните нерви не издържаха, особено след като Рурк запрати чашата в стената.

— Не е разпит и не влагам във въпросите си нищо лично. Просто се консултирам с човек, който добре е познавал жертвите. Върша си работата, това е всичко.

— И двамата знаем, че лъжеш. Но ако само за миг си повярвала, че имам пръст в убийствата на тези жени, значи съм допуснал много по-голяма грешка, отколкото предполагах. Щом си решила да ме използваш, повикай ме официално в кабинета си. — Грабна записващото устройство от бюрото и й го подхвърли. — Следващия път донеси заповед за арестуване!

— Нима не разбираш, че се опитвам да те елиминирам от списъка на заподозрените?

— Като че ли вече не си го сторила. — Той отново застана зад бюрото си и уморено промълви: — Махай се. Точка по въпроса.

Ив тръгна към вратата. Страхуваше се, че всеки момент ще падне, тъй като сърцето й биеше лудо, а и краката й се бяха подкосили. Когато стигна до нея, направо се задъхваше. Рурк мислено се прокле и

натисна заключващия бутон. По дяволите гордостта, няма да ѝ позволи да си отиде.

Тъкмо да извика името ѝ и Ив се обърна. Сега и по нейното лице бе изписан гняв.

— Добре. Дяволите да те вземат, спечели. Признавам, че страдам. Това ли искаше да чуеш? Не мога да спя, не мога да се храня. Имам чувството, че нещо в душата ми се е пречупило, не съм в състояние да работя. Е, доволен ли си?

За пръв път от много дни насам юмрукът, стиснал сърцето на Рурк, отпусна хватката си. Ала той още не смееше да повярва на ушите си.

— Защо да съм доволен?

— Нали постигна целта си — ето ме тук. Дойдох, защото повече не мога да издържам без теб. — Измъкна медальона изпод ризата си и тръгна към Рурк. — Ето, виж, дори нося проклетата дрънкулка.

Той погледна диаманта, който проблясваше загадъчно.

— И онзи път ти казах, че ти отива.

— Дрън-дрън! — промърмори Ив и се обърна. — Кара ме да се чувствам като пълна глупачка. Всъщност цялата тази история ме кара да се чувствам така. Но нека бъде твоето. Ще постъпя като глупачка и ще се преместя да живея тук. Ще търпя този противен робот, когото наричаш иконом. Ще нося диаманти. Само и само да не... — Гласът ѝ секна, тя закри лице с длани и зариде. — Не мога да търпя, когато ми се сърдиш!

— Недей! За бога, не плачи.

— Уморена съм, това е всичко. — Олюля се леко в усилието си да се овладее. — Просто изнемогвам.

— Наругай ме! — Рурк се изправи, потресен и не на шега изплашен от риданията ѝ. — Хвърли нещо. Удари ми плесница.

Ив рязко се отдръпна, когато той понечи да я прегърне.

— Недей! След минута ще се съвзема и няма вече да се излагам.

Без да обръща внимание на думите ѝ, Рурк я притисна до себе си. Тя се опита да се отскубне, но напразно. После отчаяно се вкопчи в него и отпусна глава върху гърдите му.

— Не ме изоставяй! Моля те, не ме изоставяй!

— Няма, скъпа. — Нежно я погали по косите и се запита има ли нещо по-страшно за един мъж от това да види обляна в сълзи жената,

която е смятал за несломима. — Никога не съм те изоставял. Обичам те толкова много, че сърцето ми ще се пръсне.

— Не мога да живея без теб. Опитах се, но не мога.

— Знам. — Отдръпна се леко и повдигна брадичката ѝ, за да види лицето ѝ. — Не плачи, всичко ще се оправи. — Целуна страните ѝ, мокри от сълзи. — И аз не мога без теб.

— Но тогава защо ме изпъди?

— Нямаше да позволя да си отидеш, бях заключил вратата. — Поусмихна се и леко я целуна по устните. — Ако не беше нахлула с гръм и трясък тук, сам щях да дойда при теб. Тази нощ не можах да заспя и напразно се опитвах да си внуша, че не бива да се унижавам. После ти се появи. Знаеш ли, за малко да падна на колене пред теб.

— Защо? — Ив плахо докосна лицето му. — Можеш да имаш всяка жена, която пожелаеш. Сигурно си го разбрал от опит.

— Питаш ме защо. — Той отметна глава. — Труден въпрос. Може би харесвам благия ти характер, изисканите ти маниери или безупречния ти вкус към облеклото. — Сърцето му се разтопи при вида на усмивката, озарила за миг лицето ѝ.

— Не, греша, това не се отнася за теб. В такъв случай ме привличат смелостта ти, стремежът към справедливост, неспокойният ти дух и златното ти сърце, в което има място за толкова много хора.

— Описваш някаква друга жена.

— Не, говоря за теб, скъпа Ив. — Отново я целуна по устните. — Отлично те познавам, както познавам вкуса на тези устни, аромата на кожата ти, погледа ти, гласа ти. Успях да ме обсебиш изцяло. Когато се успокоиш, ще поговорим — прошепна той и докосна лицето ѝ, все още влажно от сълзите. — Ще уредим нещата така, че и двамата да сме щастливи.

Ив дълбоко си пое въздух и промълви:

— Обичам те. Господи, ето, че ти го казах.

Чувствата, обзели Рурк, бяха като лятна буря, която се разразява и стихва внезапно, и пречиства въздуха. Погълнат от тях, той допря чело до нейното.

— Каза го и още си жива.

— Прав си. Може би ще свикна да изричам тези думи. — Може би следващия път сърцето ѝ няма да бие така лудешки. Вдигна глава и потърси устните на Рурк.

Целувката им беше жарка, страстна, прелюдия към нещо друго, което ги караше да тръпнат от желание. Кръвта бучеше толкова силно в главата ѝ, че Ив не чу как повтаря, че го обича. Ала неудържимото туптене на сърцето ѝ подсказа, че го е сторила.

Задъхана и обзета от неописуемо желание, задърпа панталоните му.

— Искам те! Веднага!

— Веднага — повтори Рурк и успя да свали ризата през главата ѝ, преди да се свлекат на пода.

Вкопчени един в друг, трескаво се докосваха. Завладяна от страстта, тя го ухапа по рамото, докато сваляше джинсите ѝ. За миг Рурк усети под пръстите си познатите форми, горещината, излъчваща се от тялото ѝ, сетне потъна в море от аромати и чувства, опари го непреодолимото желание да обладае любимата жена.

Нямаха време за изтънченост и нежност. Страстта бе като хищник, впил зъби в телата им, отказващ да се отдръпне дори когато Рурк трескаво я облада. Усети как Ив се напрегна, дочу сподавения ѝ вик от удоволствие. И усети как се слива с нея — душевно и физически.

Ив се събуди в леглото му, когато приглушената слънчева светлина вече нахлуваше през филтрите на прозорците. Без да отваря очи, протегна ръка и откри, че мястото до нея е празно, макар все още да пазеше топлината от тялото на Рурк.

— По дяволите, как се озовах в леглото? — възкликна тя.

— Пренесох те на ръце.

Ив отвори очи и се втренчи в Рурк, който седеше гол на ръба на леглото и я наблюдаваше.

— Пренесъл си ме?

— Да, защото заспа на пода. — Приведе се и нежно докосна бузата ѝ. — Не бива да се съсипваш от работа, Ив.

— Пренесъл си ме — повтори тя, все още прекалено сънена, за да прецени дали трябва да се почувства неловко от постъпката му. — Жалко, че не си спомням нищо.

— Разполагаме с достатъчно време, за да го повтора. Слушай, тревожа се за теб.

— Нищо ми няма. Само съм... — Погледът ѝ попадна на часовника върху нощното шкафче. — Господи, нима е десет? Десет сутринта?

Понечи да стане, но Рурк нежно я блъсна обратно в леглото.

— Забрави ли, че днес е неделя?

— Неделя? — Напълно объркана, потърка очи. — Направо изгубих представа за дните от седмицата. — Каза си, че не е на работа, но все пак...

— Имала си нужда от сън. — Рурк очевидно отгатна мислите ѝ. — Освен това ти е необходимо нещо по-силно от кафе. — Взе чашата от шкафчето и ѝ я подаде.

Младата жена подозрително огледа бледорозовата течност.

— Какво е това?

— Нещо полезно. Изпий го. — Той поднесе чашата към устните ѝ. Можеше да ѝ даде подсилващи медикаменти на таблетки, но знаеше, че тя ненавижда лекарствата. — В момента работим върху него. Ще го пуснем на пазара след около шест месеца.

— Значи си правиш експерименти с мен! — Ив присви очи.

— Напълно безопасно е. — Той се усмихна и остави празната чаша върху шкафчето. — Почти никой не умря от това.

— Ха-ха, колко духовито! — Ив седна в леглото, чувствайки се невероятно отпочинала и ободрена. — Трябва да отида в управлението. Зарязала съм всичко друго заради двете убийства и трябва да наваксам.

— Трябва да си починеш. — Вдигна ръка, за да прекъсне възраженията ѝ. — Един ден или поне няколко часа. Искам да прекараш следобеда с мен, но дори да решиш да останеш сама, знай, че почивката ти е много необходима.

— Предполагам, че мога да си позволя няколко часа бездействие. — Прегърна го през шията и лукаво попита: — Как предлагаш да ги прекараме?

Рурк се усмихна и я притегли към себе си. Този път в ласките им не липсваше нежност.

Ив не се изненада, когато установи, че я чакат куп съобщения. От десетилетия неделя вече не се смяташе за почивен ден. Когато

прослуша записите на диска, разбра, че са я търсили Надин Фарст, арогантният пор Морз, родителите на Ивон Меткаф (това съобщение я накара уморено да потърка слепоочията си), както и Мирина Анджелини.

— Не можеш да поемеш върху себе си скръбта им — промълви Рурк, застанал зад нея.

— Моля?

— Мъчно ти е за семейство Меткаф. Изражението ти те издаде.

— Аз съм единственото им утешение и опора. — Подписа съобщенията с инициалите си, за да потвърди получаването им. — Искам да ги убедя, че някой се труди убиецът на дъщеря им да си получи заслуженото.

— Позволи ми да ти кажа нещо.

Ив вдигна очи към тавана с досада, представяйки си как ще я поучава, че трябва да си дава време за почивка, да бъде обективна и да спазва дистанцията, свързана със служебното ѝ положение.

— Хайде, изплюй камъчето, че ме чака много работа.

— Имал съм работа с много ченгета. Избягвал съм ги, подкупвал съм ги, старал съм се да ги надхитря или просто да ги изпреваря.

Развеселена, тя приседна на ръба на бюрото.

— Май не трябваше да ми го казваш. Досието ти е подозрително чисто.

— Естествено. — Рурк я целуна по носа. — Нали съм платил затова.

Ив потръпна.

— По-добре да не ми съобщаваш подробностите, в противен случай ще се наложи да те натопя.

Преструвайки се, че не е чул забележката ѝ, той продължи:

— Искях само да ти кажа с колко много полицаи съм си имал работа. Но не съм срещал по-добро ченге от теб.

Тя премигна смаяно, не знаеше как да реагира на неочаквания комплимент.

— Изпитваш съчувствие към жертвите и към скръбта на близките им, бориш се да възтържествува правдата. Невероятна си.

— Моля те, престани! — Тя пламна от смущение и неспокойно се раздвижи. — Или ще ти запуша устата.

— Кажи същото на Морз, когато му се обадиш и чуеш противния му писклив глас.

— Няма да му се обадя.

— Но нали потвърди получаването на съобщенията?

— Прецаках неговото. — Усмихна се, като забеляза изражението му. — Извинявай, задето оскърбих изтънченият ти слух.

Рурк се разсмя и я свали от бюрото.

— Харесва ми как работиш.

За миг тя си позволи удоволствието да прекара пръсти през косата му, после се отскубна от прегръдката му.

— В момента пречиш на работата ми. Изчакай, докато разбере какво иска Мирина Анджелини. — Отблъсна го и набра номера.

Обади се самата Мирина. Бледото ѝ, разтревожено лице изплува на екрана:

— О, лейтенант Далас. Благодаря, че се свързахте с мен толкова бързо. Страхувах се, че ще ми се обадите чак утре.

— Какво се е случило, госпожице Анджелини?

— Трябва да разговарям с вас колкото е възможно по-скоро. Не искам да безпокоя командира — той направи достатъчно за мен и за семейството ми.

— Онова, което ще ми кажете, свързано ли е с разследването?

— Да, така мисля.

Ив направи знак на Рурк да излезе от кабинета, но той невъзмутимо се облегна на стената. Тя го изгледа накриво, сетне отново се обърна към екрана.

— С удоволствие ще се срещна с вас, когато ви е удобно.

— Работата е там, лейтенант, че лекарите ми забраниха да пътувам. Налага се да дойдете при мен.

— Какво? Да дойда чак в Рим? Госпожице Анджелини, дори да ми разрешат командировка, трябва да разполагам с нещо конкретно, за да оправдая разходите и загубеното време.

— Аз ще те закарам до там — обади се Рурк.

— Млъкни!

— Не сте ли сама? — попита Мирина с треперещ глас.

— Рурк е тук — процеди Ив през зъби. — Госпожице Анджелини...

— О, прекрасно. Опитвах да се свържа и с него. Възможно ли е да дойдете заедно? Знам, че искам прекалено много, лейтенант. Мразя да използвам връзките си, но ще го направя, ако се наложи. Командирът няма да се възпротиви.

— Сигурна съм — промърмори Ив. — Тръгвам веднага, щом получа разрешението му. Ще ви се обадя. — Прекъсна връзката и заяви троснато: — Разглезените богаташки ми действат на нервите.

— Богаташите също скърбят и имат проблеми — обади се Рурк.

— О, млъквай! — Вбесена, Ив ритна бюрото.

— Рим ще ти хареса, скъпа — усмихнато отбеляза той.

Оказа се прав. Ив беше възхитена от Вечния град или поне от гледките, които се разкриха пред очите ѝ по време на краткото пътуване от летището до апартамента на Анджелини с изглед към Испанския площад. Оживеното улично движение, фонтаните и останките от антични сгради направо ѝ взеха ума.

От задната седалка на лимузината тя смаяно наблюдаваше елегантно облечените минувачи. Очевидно през този сезон на мода бяха широките роби, ушити от прозрачни и плътни материи в различни цветове — от бял до наситено бронзов — пристегнати с колани с изкуствени скъпоценни камъни. Тоалетът се допълваше от обувки с ниски токове, инкрустирани с диаманти, и от чантички, също украсени със скъпоценни камъни, които се носеха както от жените, така и от мъжете. Всички римляни изглеждаха като кралски особи.

Рурк не беше очаквал подобна реакция, ала с огромно удоволствие констатира, че тя е способна временно да забрави работата си и да се наслаждава на гледките. Жалко, че не разполагаха с един-два дни, за да я разведе из града, заслужил с великолепието и с непреходността си да бъде наричан „вечен“.

Изпита разочарование, когато лимузината рязко спря до тротоара и Ив се върна към действителността.

— Дано да си струва разкарването. — Без да изчака шофьорът да ѝ отвори вратата, тя изскочи от колата. Когато Рурк я хвана под ръка, за да влязат в сградата, се обърна намръщено към него: — Не изпитваш ли капчица раздразнение, че ни накараха да прелетим океана заради някакъв разговор?

— Скъпа, често ми се налага да пътувам на много по-големи разстояния по много по-маловажни поводи. И то без такава очарователна компаньонка.

Младата жена презрително изсумтя и понечи да покаже значката си на дроида от охраната, но навреме се осъзна.

— Ив Далас и Рурк. Имаме среща с Мирина Анджелини.

— Очакват ви. — Дроидът плавно се доближи до асансьора с позлатена решетка и набра кода.

— Няма да е зле да се снабдиш с един от тези — Ив кимна към дроида, преди вратата на асансьора да се затвори, — и да разкараш Съмърсет.

— Съмърсет има свой чар.

Ив отново изсумтя, този път по-силно.

— Голям чар, няма що.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата се озоваха във фоайе, декорирано в пастелни и златисти тонове. По средата ромолеше фонтанче, оформено като морска сирена.

— Господи! — прошепна Ив, вперила поглед в палмите и във великолепните картини. — Въобразявах си, че единствено ти живееш в подобен разкош.

— Добре дошли в Рим. — Рандал Слейд се появи неочаквано. — Благодаря ви, че дойдохте. Заповядайте. Мирина ви очаква във всекидневната.

— Не спомена, че и вие ще присъствате, господин Слейд.

— Заедно решихме да ви се обадим.

Предпочитайки да запази въпросите за по-късно, Ив мина покрай него и влезе във всекидневната. Веднага ѝ направи впечатление, че стената откъм улицата е от стъкло, вероятно непрозрачно отвън, тъй като сградата беше сравнително ниска — едва шестетажна. Ала въпреки това оттук се разкриваше великолепен изглед към града.

Еlegantно кръстосала крака, Мирина седеше на стол, украсен с дърворезба, и отпиваше от чая си. Ръката ѝ леко трепереше.

Изглеждаше още по-бледа (ако това изобщо бе възможно) и още по-крехка в модерната си, светлосиня роба. Не носеше обувки, а ноктите на краката ѝ бяха боядисани в цвета на дрехата. Косата ѝ беше прибрана в стегнат кок, придържан от гребен, украсен със скъпоценни камъни. Ив си помисли, че домакинята прилича на древна римска

богиня, но не можа да се досети точно на коя, тъй като познанията ѝ, свързани с митологията, бяха твърде оскъдни.

Мирина не се изправи, нито се усмихна. Остави чашата си, взе елегантния бял чайник и наля чай на новодошлите.

— Моля, заповядайте.

— Не съм дошла на чай, госпожице Анджелини.

— Но все пак дойдохте и съм ви задължена.

— Скъпа, позволи на мен. — С грациозно движение Слейд пое чашите от треперещите ѝ ръце и се обърна към гостите: — Моля, седнете. Няма да ви задържаме повече от необходимото, но предлагам да се настаните удобно.

Ив седна в тапициран стол с ниска облегалка и заяви:

— Съзнавам, че нямам никакви права, но с ваше разрешение искам да направя запис на разговора.

Мирина погледна към годеника си и прехапа устни.

— Да, разбира се. — Прокашля се, когато Ив извади записващото устройство и го постави на масата. — Знаете за... неприятностите, които преди няколко години е имал Ранди в сектор 38-и, нали така?

— Да. Но ми беше казано, че вие не сте информирана за това.

— Вчера Ранди ми разказа всичко. — Без да поглежда към годеника си, тя му протегна ръка и той я стисна в дланите си. — Вие сте силна, самоуверена жена, лейтенант. Вероятно ще ви бъде трудно да разберете реакциите на слабохарактерните хора. Ранди скрил истината от мен, тъй като се страхувал, че не ще я понеса. Нали разбирате, зле съм с нервите. — Тя сви слабите си рамене. — Парадоксално е, но кризите в бизнеса ме амбицират, а тези в личния живот направо ме съсипват. Лекарите наричат това „склонност към бягство от неприятностите“. Затова ги избягвам.

— Просто си много деликатна — намеси се Слейд и стисна ръката ѝ. — В това няма нищо срамно.

— Но този път не могат да бъдат избегнати. Бил сте там по време на инцидента — обърна се тя към Рурк.

— Да, намирах се на станцията, може би дори на територията на казиното, когато скандалът е избухнал.

— Хората от охраната на хотела, които Ранди повикал, също са били ваши служители.

— Точно така. Всички имат частна охрана. Хората, извършили криминални деяния, се предават на съда, освен ако въпросът не се уреди предварително.

— Чрез подкуп, нали?

— Естествено.

— Ранди е имал възможност да подкупи хората от охраната, но не го е сторил.

— Мирина! — Слейд стисна ръката ѝ и я накара да замълчи. — Не ги подкупих, защото съзнанието ми беше толкова замъглено, че не се сетих затова. Ако го бях направил, нямаше да бъде регистрирано в полицейските досиета и нямаше да водим този разговор.

— Най-тежките обвинения срещу вас са отпаднали — намеси се Ив. — Поради това сте получил минимално наказание.

— Освен това ме увериха, че цялата история ще бъде запазена в тайна. Но това не стана... Предпочитам нещо по-силно от чая. А ти, Рурк?

— Уиски, ако имате, но само два пръста.

— Кажи им, Ранди — прошепна Мирина, докато той програмираше питиетата на бара, разположен в една ниша.

Годеникът ѝ кимна, подаде чашата на Рурк и на един дъх пресуши своята.

— Сисли ми се обади в нощта, когато бе убита.

Ив рязко вдигна глава като ловджийско куче, надушило следа.

— Не е записано на видеотелефона ѝ.

— Обади ми се от телефонна кабина, нямам представа къде се е намирала. Беше след полунощ, нюйоркско време. Бе много възбудена и разгневена.

— Господин Слейд, по време на официалното интервю заявихте, че през онази нощ не сте имал контакт с прокурор Тауърс.

— Излъгах, тъй като се страхувах.

— Значи сега се отказвате от първоначалните си показания.

— Искам да внеса малка поправка. Моля да имате предвид, че го правя доброволно и с пълно съзнание, че нося наказателна отговорност за подвеждане на полицейски служител по време на разпит. Съобщавам, че прокурор Тауърс ми се обади малко преди часа, когато се предполага, че е била убита. Разбира се, това ми осигурява алиби. Би било почти невъзможно да измина толкова голямо разстояние и да я

убия в малкия промеждутък от време между обаждането ѝ и извършването на престъплението. Естествено можете да проверите записите на разговорите ми.

— И ще го направя. Защо ви се обади бъдещата ви тъща?

— Отначало ме попита дали е вярно. Само това. Тъй като съзнанието ми беше ангажирано с онова, което работех в момента, отначало не разбрах колко е разтревожена. Едва когато продължи, осъзнах, че говори за скандала в сектор 38-и. Паникьосах се и взех да се оправдавам. Но Сисли не беше от хората, които можеш да излъжеш. Набързо ме постави натясно. Аз също се ядосах и се скарахме.

Замълча и погледна към Мирина. „Наблюдава я така, сякаш се страхува, че е прекалено крехка и може да се счупи“ — каза си Ив, сетне го подкани да продължи:

— Скарали сте се, господин Слейд, така ли?

— Да. Сисли ме упрекваше за инцидента, питаше как съм го допуснал. Попитах я откъде е научила всичко, но тя отказа да отговори. Казвам ви, беше направо вбесена. Заяви ми, че ще прикрие скандала, за да не тревожи дъщеря си. А след това щяла да се разпрavia с мен. Прекъсна връзката без по-нататъшни обяснения, а аз прекарах безсънна нощ в компанията на чашката.

Отново застана до Мирина и сложи ръка на рамото ѝ.

— Призори научих от ранните новини, че била убита.

— Дотогава не беше споменавала нито дума за инцидента, така ли?

— Не. Бяхме в отлични отношения. Сисли знаеше за страстта ми към хазарта и деликатно изразяваше неодобрението си. Беше се примирила с „хобито“ на Дейвид. Струва ми се, че не осъзнаваше до каква степен хазартът е влязъл под кожата ни.

— Грешите! — обади се Рурк. — Беше ми наредила да забраня достъпа и на двама ви в моите заведения.

Слейд мрачно се усмихна.

— Значи затова не ми давах да прекрача прага на игралния дом на Вегас Две.

— Точно така.

— Но какво ви накара да промените показанията си? — намеси се Ив.

— Почувствах, че облаците се сгъстяват над главата ми. Знаех, че на Мирина ще ѝ бъде много мъчно, ако научи историята от другиго. Бях длъжен да ѝ разкажа всичко. Тя реши да ви се обадим.

— Решихме го заедно. — Тя отново посегна към ръката му. — Това няма да възкреси майка ми, а баща ми ще бъде сломен, когато научи как са използвали Ранди, за да я убият. Трябва да се примиря с последствията. И ще го направя, ако знам, че човекът, използвал Ранди и мен, ще заплати за престъплението си. За нищо на света мама не би отишла в онзи отвратителен квартал, ако не е трябвало да ме защити от неприятности.

Докато летяха обратно към Щатите, Ив неуморно крачеше из луксозната кабина.

— Роднини! — Тя пхна палци в задните джобове на джинсите си. — Сещаш ли се за твоите роднини, Рурк?

— Понякога. — Усетил желанието ѝ да разговаря, той изключи бизнес новините, които следеше по персоналния си монитор.

— Ако следваме тази теория, излиза, че Сисли Тауърс е трябвало да разреши личен проблем в ролята си на майка. Някой заплашвал да разруши щастието на дъщеря ѝ. Дори да е решила да направи Слейд на бъз и коприва, първо е искала да предпази Мирина.

— Предполага се, че това е нормалната реакция на всеки родител.

Тя го погледна изпод око.

— Двамата с теб отлично знаем, че има изключения.

— Бих казал, че онова, което сме преживели, излиза извън границите на нормалното, Ив.

— Добре, да не спорим. — Замислено тя се отпусна в креслото до него. — Щом твърдиш, че е естествено една майка да побърза да защити детето си от неприятности, то Тауърс е реагирала точно според очакванията на убиеца. Следователно той е познавал жертвата и отлично е преценил характера ѝ.

— Повече от отлично.

— Но освен майка, Тауърс беше служител на закона. В такъв случай, подчинявайки се на дълга, пък и на инстинкта си, тя би

трябвало да се обади в полицията и да съобщи, че я заплашват или че я изнудват.

— Майчината любов е по-силна от чувството за дълг.

— Тауърс е била от жените, готови на всичко заради детето си. И убиецът го е знаел. Питам се кои са я познавали най-добре. Любовникът, бившият съпруг, дъщеря ѝ, Слейд?

— И много други, Ив. Прокурор Тауърс беше неуморна защитничка на майчинството и семейството. В пресата често публикуваха материали за нея, в които неизменно се подчертаваше предаността ѝ към децата.

— Ала да съдиш за характера на един човек по вестникарските статии е огромен риск. Медиите могат да бъдат и често са пристрастни или пък изопачават фактите както им е угодно. Сигурна съм, че убиецът не е предполагал, а е знаел как ще реагира жертвата. Познавал я е лично или е направил обстойно проучване.

— Това не стеснява особено много кръга на заподозрените.

Ив само махна с ръка, за да покаже, че това не я интересува в момента, сетне продължи:

— Същото се отнася до Меткаф. Убиецът ѝ определя среща и знае, че името му няма да бъде отбелязано в дневника ѝ. Защо е толкова уверен? Защото отлично познава навиците ѝ. Моята задача е да открия привичките на престъпника, бил той мъж или жена. Защото отново ще извърши убийство.

— Откъде знаеш.

— Сигурна съм, освен това Майра потвърди страховете ми.

— Значи си разговаряла с нея?

Ив отново се изправи, не я сдържаше на едно място.

— Той — казвам „той“, защото си мисля, че извършителят е мъж — изпитва противоречиво чувство към жени със силен характер, ползващи се с известност и слава, жени, които няма да бъдат лесно забравени. Завижда им, мрази ги и същевременно е запленил от тях. Майра смята, че е възможно мотивът му да е жажда за власт, но аз не съм сигурна. Едва ли е толкова умен. Може би го прави заради тръпката да планира убийството, да набележи и да примами жертвата. Кого ли си е набелязал сега?

— Заставала ли си скоро пред огледало?

— Какво?!

— Даваш ли си сметка, че си непрекъснат обект на телевизионни предавания, че снимката ти не слиза от страниците на вестниците? — Опитвайки да прикрие страха си, Рурк стана, постави ръце на раменете ѝ и забелязал изражението ѝ, възкликна: — И ти си мислеше за същото, нали?

— Не си мисля, а направо го искам — поправи го тя, — а когато се случи, ще бъде подготвена.

— Плашиш ме.

— Нали каза, че съм най-способното ченге, което познаваш. — Ив усмихнато погали лицето му. — Успокой се, Рурк. Няма да направя нищо необмислено.

— След тази декларация вече ще спя спокойно.

— Кога ще се приземим? — Тя нетърпеливо се обърна и тръгна към екрана за наблюдение.

— След трийсетина минути.

— Веднага трябва да се свържа с Надин.

— Какво си намислила?

— Кой, аз ли? Искam всички вестници да пишат за мене. — Нервно прокара пръсти през разрошената си коса и попита: — Можеш ли да уредиш двамата с теб да бъдем поканени на повече от онези светски събирания, които репортерите умират да отразяват?

Той въздъхна тежко.

— Ще се опитам.

— Страхотно! И ние можем да дадем няколко приема, нали? — Друсна се на седалката и забарабани с пръсти по коляното си. — Кой знае, възможно е дори да си купя няколко нови рокли.

— Направо не мога да повярвам. — Рурк я вдигна и я настани в скута си. — Но при условие, че неотлъчно ще бъде до теб, лейтенант.

— Не работя с цивилни.

— Имах предвид покупката на дрехи.

Ив присви очи, когато ръката му се плъзна под ризата ѝ.

— Това покана ли е?

— Да.

— Добре. Искah да съм сигурна. — Обърна се и обви бедра около него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Първо ще кажа няколко уводни думи. — Надин огледа кабинета на Ив и иронично повдигна вежди. — Не прилича на светилище.

— Моля?

Репортерката се опита да обърне към себе си монитора, поставен на бюрото. Той зловещо изскърца.

— Досега не ме допускаше тук, сякаш пазиш някакво светилище. Очаквах нещо повече от стая с размерите на гардероб, обзаведена единствено с бюро и с няколко скърцащи стола.

— Чувстваш ли се добре, навсякъде ще ти бъде удобно — подхвърли Ив и се облегна в един от скърцащите столове.

Надин никога не беше страдала от клаустрофобия, ала стените, боядисани в мръснобежово, сякаш я притискаха и тя усети, че се задушава. А прозорчето, положително обезопасено, беше без щора и през него се виждаше целия въздушен транспорт над местното летище.

Репортерката имаше чувството, че кабинетът е пълен с хора.

— Мислех си, че след успеха ти по разкриване на случая Деблас, ще те възнаградят с малко по-прилична стая. С истински прозорец и със скромнен килим.

— Мислех, че си тук за интервю, а не да се занимаваш с обзавеждането на кабинета ми.

— А пък електрониката ти е направо допотопна. — Забавлявайки се, Надин заоглежда оборудването. — В телевизията подобни антики моментално ще бъдат дадени на някой андроид или най-вероятно подарени на рехабилитационен център.

Ив си заповтаря, че не трябва да й обръща внимание и да дава израз на гнева си.

— Следващия път ще направим дарение на полицията. — Надин се усмихна и се облегна на бюрото. — В станцията на Канал 75 дори андроидите имат собствен автоготвач.

— Започвам да те мразя, Надин.

— Просто се опитвам да те настроя за предстоящото интервю. И щом си решила да привлечеш вниманието към себе си, ще ти кажа какво най-много ще допадне на зрителите: откровен разговор с жената, не с ченгето Ив Далас; как живее и в кого е влюбена служителката от нюйоркската полиция. С една дума — подробности от личния живот на жената, която служи на обществото.

Ив не издържа и избухна:

— Не бъди нахална, Надин.

— Това го умея най-добре. — Тя седна на стола, после се обърна.
— Добре ли е така, Пит?

Операторът погледна през окуляра на камерата, голяма колкото човешка длан, и отвърна:

— Ъ-хъ.

— Пит не е по многото приказки — отбеляза Надин. — Точно по такива си падам. Хей, какво ще кажеш да ти оправя прическата?

С усилие на волята Ив се въздържа да не зарови пръсти в косата си. Ах, как мразеше да я показват по телевизията!

— Не.

— Както предпочиташ. — Извади от огромната си чанта пудриера с огледалце, намаза нещо под очите си и провери дали по зъбите ѝ има следи от червило. — Всичко е наред. — Пусна пудриерата обратно в чантата, елегантно кръстоса крака, при което копринените ѝ чорапи прошумоляха и се обърна към камерата: — Старт.

— Работи.

Ив смаяно наблюдаваше как лицето ѝ се промени. Щом светна червената лампичка, чертите на Надин сякаш станаха по-изящни, изражението ѝ — по-напрегнато. Заговори по-бавно, гласът ѝ придоби по-дълбок тембър.

— Аз съм Надин Фарст и предавам директно от кабинета на лейтенант Ив Далас от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция. Чрез това специално интервю искаме да съобщим на зрителите всичко, свързано с жестоките и засега неразкрити убийства на прокурор Сисли Тауърс и на актрисата Ивон Меткаф, носителка на много театрални награди. Лейтенант Далас, свързани ли са двете убийства?

— Разполагаме с доказателства за подобна възможност. От заключението на патолога става ясно, че двете жени са убити с едно и

също оръжие и от един и същ човек.

— Категорична ли сте?

— Да. И двете убийства са извършени с нож с гладко острие, дълго двацет и пет сантиметра, постепенно разширяващо се от върха към дръжката. Върхът е бил наточен V-образно. И в двата случая жертвите са атакувани фронтално, като ножа е прерязал гърлото отдясно наляво, под лек ъгъл.

Ив взе писалката си от бюрото и замахна с нея към шията на Надин, което накара репортерката да подскочи и да премигне.

— Ето така.

— Разбирам.

— При подобен удар вратната вена моментално е прерязана, което води до бърза загуба на голямо количество кръв. Жертвата на практика е безпомощна, тъй като няма възможност, нито време да извика за помощ или да се съпротивлява. Смъртта е настъпила секунди след удара с нож.

— С други думи на убиеца му е било необходимо съвсем малко време. Казахте, че е атакувал фронтално, лейтенант. Как смятате, дали това означава, че жертвите са познавали нападателя?

— Не, но разполагаме с други доказателства, които потвърждават тази теория или пък теорията, че са имали среща с някого. Едно от тези доказателства е липсата на наранявания, каквито положително щеше да има, ако жертвите са се съпротивлявали. Ако ви нападна... — Ив отново замахна с писалката и репортерката вдигна ръка да предпази шията си. — Ето, виждате ли, това е машинална защита.

— Интересно — заяви Надин и само годините, прекарани пред камерата, ѝ помогнаха да се овладее и да не направи кисела физиономия. — И така, знаете как са били извършени убийствата, но не ви е известен мотивът, нито престъпникът. Каква е връзката между прокурор Тауърс и Ивон Меткаф?

— Работим върху няколко версии.

— Прокурор Тауърс беше убита преди три седмици, но все още нямате заподозрян?

— В момента не разполагаме с доказателства, оправдаващи ареста на дадено лице.

— Значи все пак подозирате кой е извършителят?

— Разследването напредва с възможно най-голяма скорост.

— Какво ще кажете за мотива?

— Госпожице Фарст, хората убиват себеподобните си по най-различни причини. И това се повтаря откакто свят светува.

— Да, дори четейки Библията, се убеждаваме, че убийството е първото престъпление, извършено от човека — намеси се Надин.

— Права сте. Благодарение на напредъка на науката вече можем да елиминираме опасните наклонности по генетичен път, чрез лечение със специални препарати или чрез бета сканиране. Опитваме се да предпазим обществото, като изпращаме престъпниците в затвори и в наказателни колонии с надеждата, че лишаването от свобода ще им подейства възпитателно. Но не можем да променим човешката природа.

— Искате да кажете, че науката е безсилна да изкорени основните мотиви за насилие: любов, омраза, алчност, завист, гняв?

— Способността да изпитваме тези чувства ни различава от дроидите.

— И благодарение на тях можем да се радваме, да скърбим, да любим страстно. Това е предмет на вечна полемика между учените и интелигенцията. Но кой от тези мотиви е убил Сисли Тауърс и Ивон Меткаф?

— Не ги е убил мотив, а човек, госпожице Фарст. Причината засега не ни е известна.

— Изготвихте ли психологически портрет на престъпника?

— Естествено. И ви уверявам, че използваме всички средства и ще направим всичко възможно да открием извършителя. Аз ще го заловя. — Ив преднамерено се втренчи в камерата. — И тогава никой не ще се интересува от мотивите му, важното е той или тя да получи заслуженото наказание.

— Да приемем ли, че давате лично обещание, лейтенант?

— Да.

— Гражданите на Ню Йорк се надяват, че ще удържите на думата си. За Канал 75 предаде Надин Фарст. — Изчака секунда и кимна. — Получи се добре, Далас. Даже много добре. Ще го излъчим отново в осемнайсет и в двавет и три часа, после в полунощ, с кратко резюме.

— Добре. Защо не се поразходиш, Пит?

Операторът вдигна рамене и тътрейки крака, излезе от кабинета.

— Искам разговорът да си остане между нас — започна Ив. — Колко време в ефир можеш да ми осигуриш?

— С каква цел?

— Искам да се появявам на екрана колкото е възможно по-често.

— Знаех си, че това интервю ще ми излезе солено — изпъшка Надин. — Признавам, че съм разочарована от теб, Далас. Не съм предполагала, че жадуваш за слава.

— След два часа трябва да дам свидетелски показания по делото Мондел. Можеш ли да изпратиш оператор в съда?

— Разбира се. Този случай не е особено сензационен, но все пак заслужава внимание. — Тя извади бележника и си отбеляза нещо.

— Освен това довечера съм поканена в „Ню Астория“ на някакво тузарско празненство.

— О, на прочутия бал! — Репортерката иронично се усмихна. — Знаеш, че не отразявам светските събития, Далас, но мога да помоля да изпратят някого в „Ню Астория“. Любителите на жълтата хроника живо се интересуват от връзката ти с Рурк. Той също ще бъде там, нали?

— Ще те уведомя допълнително на какви „светски събития“ ще присъствам през следващите няколко дни, за да изпратиш снимачен екип — продължи Ив, преструвайки се, че не е забелязала обидните думи на Надин. — В замяна ще ти съобщавам всичко ново, свързано с разследването.

— Добре. Може би по пътя към славата и богатството случайно ще се натъкнеш на убиеца. Между другото, имаш ли си вече агент, който да те лансира?

За миг Ив остана безмълвна, сетне промълви:

— Смятах, че служебните ти задължения изискват да информираш обществеността, а не да четеш морал.

— А пък аз смятах, че като полицаи си длъжна да служиш на обществото, като го предпазваш от престъпността, а не да се възползваш от служебното си положение. — Надин скочи на крака и вдигна огромната си чанта. — С интерес ще следя проявите ти по телевизията.

— Почакай. — Безкрайно доволна от себе си Ив, се облегна на стола си. — Пропусна един от основните мотиви за извършване на престъпления. Тръпката, удоволствието от предизвиканата сензация.

— Ще си го запиша. — Надин рязко отвори вратата, но изведнъж спря като пронизана с куршум. Обърна се, разкривеното ѝ от изненада лице беше преbledняло под тежкия грим. — Да не си полудяла? Значи ти си примамката? Ти си проклетата примамка?

— Успях да те заблудя, а? — Ив доволно се усмихна и си позволи лука да качи краката си на бюрото. Реакцията на Надин я накара да промени мнението си за нея, всъщност репортерката доста се издигна в очите ѝ. — Вбеси се, като си представи колко пъти хубавото ми лице ще се появява по телевизията, нали? Сякаш чувам как убиецът скърца със зъби и мърмори: „Ах, това мръсно ченге. Обира всички овации, а на моите престъпления и никой не обръща внимание“.

Надин се върна и предпазливо седна на разклатения стол.

— Признавам, че ме заблуди, Далас. Слушай, няма да те уча как да си вършиш работата, но...

— Не се и опитвай.

— Момент, искам да разбера дали съм схванала правилно. Сигнала си до заключение, че вероятно убиецът е извършил престъпленията с цел да привлече вниманието на медиите към себе си. Внимателно е подбрал жертвите си с ясното съзнание, че ликвидира ли неколцина обикновени граждани, вестниците ще пишат затова, но новината няма да предизвика сензация.

— Но ако убиеш две известни и прочути жени, това неминуемо ще осигури славата му.

— Ето защо искаш да привлечеш вниманието му, да се превърнеш в мишена.

— Действам по интуиция. — Ив замислено поглади коляното си. — Нищо чудно накрая да стана за смях пред всички с идиотските си появявания по телевизията.

— Или да свършиш с прерязано гърло.

— Хей, Надин, още малко и ще повярвам, че си се загрижила за мен.

— И няма да сгрешиш. — Умълча се, после и впери поглед в лицето на Ив. — Вече от доста време ми се налага да си сътруднича с ченгетата или да ги избягвам. Инстинктивно разбирам кои си гледат работата през пръсти и кои съвестно. Знаеш ли какво ме тревожи,

Далас? Че ако влагаш цялата си душа в работата, скоро ще се изчерпиш.

— Повеля на дълга — важно заяви Ив и репортерката се разсмя, а после каза:

— Очевидно си гледала на видео много от старите полицейски филми. Е, както преди малко благоволи да отбележиш, не е моя работа да те поучавам и да ти чета морал. Всеки живее както намери за добре. Щом си решила да рискуваш живота си, не мога да ти попреча. Ще се погрижа да ти осигуря максимален достъп до камерите.

— Благодаря. И още една последна молба. Ако теорията ми се потвърди, следващите жертви също ще бъдат известни и прочути жени, чиито имена често се споменават в пресата и по телевизията. Моля те да внимаваш.

— Божичко! — Надин престорено потръпна и с жест преряза шията си. — Благодаря ти за информацията, Далас.

— Удоволствието беше мое. — Ив доволно се ухили, когато репортерката затръшна вратата след себе си. В същия миг командирът я повика в кабинета си. Очевидно беше научил за интервюто.

Когато тичешком изкачи стъпалата пред сградата на съда, все още беше ядосана. Надин бе изпълнила обещанието си и снимачният екип очакваше Ив. Телевизионните камери бяха насочени към нея и вечерта, когато слезе пред „Ню Астория“ от лимузината на Рурк и се престори, че прекрасно се забавлява.

След като в продължение на два дни камерите не спряха да я следят на всяка крачка, Ив очакваше да намери оператор и край леглото си. Когато сподели това с Рурк, той ѝ отвърна:

— Но нали е по твое желание, скъпа?

Още неразсъблечена, тя се хвърли върху него. За приема при губернатора Рурк я бе посъветвал да носи мъжки тип костюм. Лъскавата ѝ жилетка в черно и златисто стоеше полуразкопчана.

— Прав си, но това не означава, че ми харесва. Господи, как издържаш да ти вървят по петите тези журналисти? Не е ли ужасно?

— Преструваш се, че не ги забелязваш. — Той разкопча жилетката ѝ още малко. — И продължаваш да вършиш работата си. Знаеш ли, тази вечер ми се стори особено привлекателна. — Докосна

диамантения медальон между гърдите ѝ и продължи: — Разбира се, сега ми харесваш още повече.

— Никога няма да свикна с този блясък. Накъдето и да се обърнеш — все големи клечки, с когото и да разговаряш — все празни приказки. Освен това такива дрехи не ми отиват.

— Може да не подходат на полицейския лейтенант, но другата Ив, жената, изглежда прекрасно в тях. — Забеляза как зениците ѝ се разширяват, когато обхвана гърдите ѝ. — Поне храната ти хареса.

— Ами... да, обаче... — Тя потръпна и изстена, когато Рурк стисна зърната ѝ. — Опитвах се да ти кажа нещо важно. Никога повече няма да разговарям с теб в леглото.

— Похвално решение. — Повдигна се и този път захапа зърната ѝ.

Ив спеше дълбоко, без да сънува, когато Рурк я събуди.

— Какво има? — Забравила, че е гола, тя посегна към пистолета си, вече напълно будна и готова да действа.

— Извинявай. — Когато той се наведе да я целуне, целият се тресеше от смях.

— Никак не е забавно. Ако бях въоръжена, сега щеше да си проснат на пода.

— Значи съм имал късмет.

Ив разсеяно отблъсна Галахад, който се канеше да се настани върху възглавницата ѝ.

— Защо си облечен? Какво се е случило?

— Преди малко ми се обадиха. Трябва да замина за Фрийстар Едно.

— Ах, да. Прочутият небесен курорт. Искam приглушена светлина — изкомандва тя и примигна, когато лампите осветиха лицето му. „Господи — помисли си, — прилича на ангел. На паднал и опасен ангел.“ — Някакъв проблем ли?

— Така изглежда, но смятам, че лесно ще го разреша. — Рурк взе котарака, погали го и го постави на пода. — Все пак присъствието ми е наложително. Вероятно ще отсъствам няколко дни.

— О, така ли? — Ив си каза, че внезапно обзелото я лошо настроение се дължи на умората. — Е, ще се видим, когато се върнеш.

Той докосна трапчинката в брадичката ѝ.

— Ще ти липсвам ли?

— Може би. — Рурк се усмихна и това съкруши упорството ѝ. —

Да.

— Хайде, облечи се. — Подаде ѝ халата. — Искам да ти покажа нещо, преди да замина.

— Нима вече тръгваш?

— Чакат ме, но ще се забавя малко.

— Сигурно очакваш да те изпратя до долу и да те целуна за сбогом.

— Ще ми бъде много приятно, но както казах, преди това искам да ти покажа нещо. — Хвана я за ръка и я поведе към асансьора. — Искам да се чувстваш удобно тук, докато отсъствам.

— Добре.

Когато кабината пое надолу, той сложи ръце на раменете ѝ.

— Ив, сега това е и твой дом.

— И без това ще бъда много заета. — Тя усети как асансьорът престана да слиза и започна да се движи във вертикална посока. — Но къде отиваме?

— Ще видиш. — Рурк я прегърна през раменете, когато вратите се отвориха.

Намираха се в стая, която Ив не беше виждала. Но вероятно в тази огромна, подобна на лабиринт къща имаше още много помещения, в които не беше стъпвала. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да разпознае своите вещи.

Всичко, което смяташе за ценно, беше тук, а добавените от Рурк предмети превръщаха помещението в уютно и приятно място за работа. Ив пристъпи напред и се огледа.

Подът от лакирано дърво беше застлан с килим в сиво-сини и зелени тонове, навярно произведен във фабриките на Рурк, намиращи се в Далечния Изток. Върху този безценен килим стоеше разнебитеното ѝ бюро с необходимата техника.

Стена от матирано стъкло разделяше помещението от напълно обзаведена кухничка, с врата към голяма тераса.

Разбира се, имаше и други удобства. Рурк беше помислил за всичко. Чрез комутатор тя можеше да се свързва с всяка стая в къщата. Салонът за забавление предлагаше музика, видео и холограмен екран,

даващ възможност за различни зрителни представи. Малката зимна градина, изпълнена с прекрасни цветя, се намираше под сводестия прозорец, през който се виждаше просветляващото небе.

— Можеш да промениш онова, което не е по вкуса ти — отбеляза Рурк, когато тя докосна облегалката на креслото, пригодено за спане. — Всичко е програмирано така, че да го командваш чрез устни заповеди или чрез прилепване на длан върху специалната пластина.

— Много добре измислено. — Ив се прокашля. — Харесва ми.

Изненадан от нервността си, той пхна ръце в джобовете си.

— Отлично разбирам, че работата ти изисква да разполагаш с отделно помещение, където никой да не те безпокои. Кабинетът ми е в съседство — влиза се през онази врата. Но тя се заключва от двете страни.

— Ясно.

Нервите му не издържаха и той гневно възкликна:

— Ако се чувстваш неудобно в дома ми, докато отсъствам, можеш да се барикадираш в този апартамент. По дяволите, имаш право да го сториш дори когато съм тук. Прави каквото пожелаеш.

— Добре. — Тя дълбоко си пое въздух и се обърна към него. — Положил си толкова труд заради мен.

— Много добре знаеш, че съм готов на всичко, за да те направя щастлива.

— Май започвам да ти вярвам. — Досега никой не ѝ беше правил такъв прекрасен подарък. Внезапно осъзна, че на света няма човек, който да я познава така добре както Рурк. — Би трябвало да се смятам за късметлийка, а?

Той понечи да ѝ отвърне язвително, но се отказа и възкликна:

— Нямам време за повече разговори. Трябва да тръгвам.

— Рурк, забрави нещо. — Пристъпи към него, прекрасно осъзнавайки, че е успяла да го вбеси. — Не съм те целунала за сбогом. — Направи го така страстно, че главата му се завъртя. — Благодаря ти. — Преди той да успее да проговори, устните ѝ отново потърсиха неговите. — Благодаря, че винаги знаеш какво е най-важно за мен.

— Благодарностите са излишни. — Рурк нежно погали разрошената ѝ коса. — Искам поне мъничко да ти е мъчно за мен, докато ме няма.

— Вече ми липсваш.

— И не се излагай на излишни опасности. — Той закачливо вплете пръсти в косата ѝ. — Няма смисъл да те предупреждавам изобщо да не се излагаш на опасност, нали?

— Тогава не го прави. — Сърцето ѝ примря, когато Рурк целуна ръката ѝ. — Приятно пътуване — извика след него, докато той се качваше в асансьора. Не беше свикнала да му се обяснява в любов, затова изчака, докато вратите почти се затвориха, и добави: — Обичам те.

Последното, което видя, беше щастливата му усмивка.

— Какво откри, Фийни?

— Може би нещо важно, а може би не.

Беше едва осем сутринта, но компютърният гений вече изглеждаше посърнал и уморен. Ив поръча на автоготвача две силни кафета и добави:

— Щом си тук в този час, в костюма си от вчера и с вид на човек, който изобщо не си е лягал, значи си открил нещо интересно. Не забравяй, че съм първокласен детектив и трудно можеш да ме заблудиш.

— Добре де, добре. И така, блъсках се на компютъра, проверявайки от нов аспект семействата и хората, с които жертвите са имали по-близки връзки, както ми беше наредила.

— И?

Вместо отговор той отпи от кафето си, бръкна във вечното си пликче със захаросани бадеми и се почеса по ухото. После заяви:

— Видях те снощи по телевизията. Всъщност жена ми те видяла. Каза, че си изглеждала страхотно. Думата съм я усвоил от хлапетата. Опитваме се да не изоставяме от съвременния жаргон.

— В такъв случай ме пращаш на кино. Също е жаргон. В превод означава, че ме баламосваш и избягваш въпроса ми.

— Знам какво означава. По дяволите! Това е прекалено опасно, Далас!

— Ето защо си решил да ми го съобщиш лично. Хайде, говори.

— Добре. — Фийни тежко въздъхна. — Преглеждах сведенията за Дейвид Анджелини. Имал е доста финансови затруднения, главно заради комарджийските си дългове. Типовете, на които бил длъжник,

здравата го притискали, но той успявал да ги залъгва с дребни суми. Твърде възможно да е посегнал в „чекмеджето“ на компанията, но не мога да го докажа. Успял е да прикрие следите си.

— Тогава наша задача е да го разобличим. Бих могла да открия имената на хората, на които дължи пари — разсъждаваше на глас тя, мислейки си за Рурк. — Ще проучим дали им е обещавал някаква гаранция — примерно, че скоро ще получи голямо наследство. — Свъси вежди и продължи: — Ако не беше убита и Меткаф, щях да си помисля, че някой от кредиторите му е очистил Тауърс, за да си прибере по-бързо парите.

— Същият мотив е валиден и за убийството на Меткаф. Успяла е да спести солидна сумичка. Все още не съм открил измежду наследниците ѝ човек, спешно нуждаещ се от пари, но това не означава, че няма такъв.

— Съгласна съм. Продължавай издирванията в тази насока. Нали не си тук, за да си чоплиш бадемчетата.

Фийни се засмя.

— Започваш да ставаш цинична. Добре, ще изплюя камъчето. Сипах жената на командира.

— Кажи го по-бавно. Дума по дума.

Фийни не го съдържаше на едно място и нервно закрачи из тясното помещение.

— Дейвид Анджелини е внесъл солидни суми по личната си сметка. Четири депозита по петдесет бона през последните четири месеца. Последният — само две седмици преди да убият майка му.

— Но какво толкова е станало? Сдобил се е с големи суми и като примерно момче ги внесъл в банката. Но откъде ги е получил? Мамка му! — възкликна, досетила се какво има предвид Фийни.

— Точно така. Проследих как са извършени преводите. Тя превела сумите в нюйоркската банка на Анджелини, който ги прехвърлил на личната си сметка в Милано. След което отишъл на Вегас Две и изтеглил цялата сума в брой от банката.

— Боже мой, защо тя премълча този факт? — Ив притисна юмруци до слепоочията си. — По дяволите, защо ни накара да си блъскаме главите?

— Но и никога не се е опитвала да го скрие — побърза да я прекъсне Фийни. — Когато се прехвърлих на файла със сведения за

нея, всичко беше записано черно на бяло. Командирът и съпругата му притежават отделни банкови сметки, както и обща. — Забелязал погледа на Ив, той се покашля и обясни: — Длъжен бях да проверя, Далас. Командирът не е теглил големи суми от своите или от общата сметка. Ала основният капитал на жена му е намалял два пъти след вноските, които е направила в сметката на Анджелини. Господи, този тип направо ѝ е изсмуквал кръвта.

— Изнудване... — замислено се обади Ив, като се опитваше да разсъждава логично. — Възможно е да са били любовници, да е била луда по този мръсник.

— О, не! — Фийни усети, че му прилошава. — Бедният командир!

— Налага се да му докладваме.

— Знаех си какво ще кажеш. — С опечалена физиономия той извади диск от джоба си. — Тук е записано всичко. Как мислиш да постъпиш?

— Най-много ми се иска да прескоча до Уайт Плейнс и да нашляпам госпожа Уитни по елегантния задник. Но тъй като е невъзможно, предлагам да отидем при командира и да му разкажем всичко. — Тя се изправи, а Фийни мрачно заяви:

— Няма да е зле да си сложим от онези допотопни бронирани жилетки, дето се въргалят из склада.

— Чудесна идея.

Фийни се оказа прав — бронираните жилетки щяха да свършат работа. Уитни не прескочи бюрото и не се втурна да ги бие, нито измъкна от кобура електрошоковия си пистолет. Ала ако можеше, би умъртвил двамата си подчинени, застанали пред бюрото, с ледения си поглед.

— Значи си проверявал личната сметка на жена ми, така ли, Фийни?

— Да, сър.

— И си информирал лейтенант Далас за резултатите от проучването?

— Да, според изискванията на правилника.

— Според правилника значи — повтори Уитни. — А сега ги съобщавах и на мен.

— На шефа на отдела — понечи да се заяде Фийни, но не успя. — По дяволите, Джак, нима трябваше да си замълча?

— Можеше да дойдеш първо при мен. Но... — Той не довърши мисълта си, а се обърна към Ив: — Твоето мнение, лейтенант?

— В разстояние на четири месеца госпожа Уитни е платила на Дейвид Анджелини сумата от двеста хиляди долара. Тя е укрила този факт по време на първия, както и на следващите разпити. Тъй като аз ръководя разследването, се налага... — Гласът ѝ пресекна. — Трябва да разберем причината, шефе. — Изглежда го така, сякаш искаше да се извини, макар строгото ѝ изражение да не се промени. — Трябва да разберем защо му е дала тези пари, защо не са привеждани други суми след смъртта на Сисли Тауърс. И в ролята си на полицай, занимаващ се с разследването, съм длъжна да ви попитам дали знаете за постъпката на съпругата си и причината, поради която е действала по този начин.

Уитни почувства пареща болка в стомаха, а сърцето му затупка лудешки — все признаци на огромен стрес.

— Ще отговоря, след като разговарям с жена ми.

— Сър! — В гласа на Ив прозвуча умолителна нотка. — Знаете, че нямате право да се консултирате с госпожа Уитни, преди да я разпитаме. Дори сегашната ни среща рискува да опорочи разследването. Съжалявам, шефе.

— Забранявам да разпитвате съпругата ми.

— Джак...

— Майната ти, Фийни, няма да позволя да я доведат тук като някоя престъпница. — Без да го забележат, сви длани в юмруци и се опита да се овладее. — Разпитвайте я у дома, в присъствието на нашия адвокат. Това не е нарушаване на правилата, нали, лейтенант Далас?

— Не, сър. Извинете, шефе, вие също ли ще присъствате?

— Извинена си, лейтенант — горчиво промълви той. — Не можеш да ми забраниш.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ана Уитни ги посрещна на прага. Нервно разтвори ръце, после ги скръсти на гърдите си.

— Джак, какво се е случило? Линда вече е тук. Каза, че си й позвънил и си й съобщил, че ми трябва адвокат. — Стрелна поглед от Ив към Фийни, после обратно към съпруга й. — Защо?

— Не се притеснявай. — Макар че беше напрегнат, той покровителствено постави ръка върху рамото й. — Да влезем въщи, Ана.

— Но аз не съм извършила никакво престъпление. — Тя нервно се изкикоти. — Напоследък дори не са ме глобявали за неправилно паркиране.

— Седни и се успокой, скъпа. Линда, благодаря, че пристигна толкова бързо.

— Няма защо.

Адвокатката на семейство Уитни беше млада, с проникателен поглед, елегантно облечена и с вид на преуспяваща жена. Едва сега Ив се досети, че Линда им е и дъщеря.

— Лейтенант Далас, нали? — Адвокатката светкавично изгледа Ив. — Познах ви. — Посочи към най-близкия стол. — Моля, заповядайте.

— Аз съм капитан Фийни от отдела за електронна обработка на информацията.

— Баща ми много пъти ми е говорил за вас, капитане. — Линда постави ръка на рамото на майка си. — А сега ще ми обясните ли какво се е случило?

— Току-що открихме нещо, което трябва да се изясни. — Ив погледна Линда и мислено си каза, че е същинско копие на баща си — същата кожа с цвят на карамел, същите спокойни очи. Генетичните заложи и приликите между роднини живо я интересуваха и същевременно я плашеха.

— Да разбирам ли, че това ще бъде официален разпит? — Адвокатката извади своето записващо устройството и го остави до това на Ив върху масата.

— Да. — Ив продиктува датата и часа. — Разпитът се извършва от лейтенант Ив Далас. Присъстват още командир Джак Уитни и капитан Райън Фийни. Разпитвана — Ана Уитни, представлявана от своя адвокат.

— Адвокат Линда Уитни. Клиентката ми беше уведомена за правата си и даде съгласието си за часа и мястото на разпита. Адвокатът си запазва правото да го прекрати по собствено усмотрение. Моля, лейтенант.

— Госпожо Уитни — започна Ив, — познавахте ли покойната Сисли Тауърс?

— Разбира се. За Сисли ли става дума? Джак...

Той само поклати глава, без да отмества ръка от рамото ѝ.

— Познавала сте хората от семейството на покойната. Бившият ѝ съпруг Марко Анджелини, синът ѝ Дейвид и дъщеря ѝ Мирина?

— Не само, че ги познавам, но обичам децата ѝ като свои. Линда дори ходеше с...

— Мамо! — прекъсна я Линда и се усмихна окуражаващо. — Отговаряй само на въпросите, без да навлизаш в излишни подробности.

— Но това е абсурдно! — Постепенно смайването на Ана беше заменено от раздразнение. Чувстваше се силна в собствения си дом, подкрепяна от семейството. — Лейтенант Далас вече знае това.

— Извинете, госпожо Уитни, но се налага да ви задам същите въпроси. Какви са отношенията ви с Дейвид Анджелини?

— С Дейвид? Ами че аз съм му кръстница, обичам го като собствен син.

— Известно ли ви е, че е имал финансови затруднения непосредствено преди смъртта на майка му?

— Да, беше... — Очите ѝ се разшириха от изненада. — Нали не го подозирате в... Това е отвратително. — Произнесе натъртено последната дума и гневно стисна устни, докато се превърнаха в тънка, червена линия. — Не възнамерявам да отговарям на подобни въпроси.

— Разбирам реакцията ви, госпожо Уитни. Убедена съм, че бихте направили всичко, за да защитите кръщелника си, че сте готова да го

сторите на всяка цена. Например двеста хиляди долара.

Под грижливо положения грим лицето на Ана Уитни пребледня.

— Не разбирам за какво намекувате.

— Госпожо Уитни, отричате ли, че сте платили на Дейвид Анджелини сумата от двеста хиляди долара на месечни вноски от по петдесет хиляди в периода от месец февруари до месец май тази година?

— Аз... — Ана стисна ръката на дъщеря си, но не ѝ на съпруга си. — Линда, длъжна ли съм да отговарям?

— Моля да ме извините, налага се да се консултирам с клиентката си. — Младата жена прегърна майка си и бързо я отведе в съседната стая.

— Добре се справяш, лейтенант — обади се през стиснати зъби командирът. — Отдавна не бях присъствал на провеждан от теб разпит.

— Недей така, Джак — промълви Фийни, опитвайки се да бъде справедлив към двамата, тъй като ги обичаше еднакво. — Ив просто си върши работата.

— Да. Работата е най-важното нещо в живота ѝ. — Вдигна поглед, когато жена му се върна в стаята.

Ана беше бледа и нервно потръпваше. Той отново усети парещата болка в стомаха.

— Продължаваме — заяви Линда и войнствено изгледа Ив. — Клиентката ми иска да даде показания. Започвай, мамо, и не се тревожи.

— Съжалявам. — Очите на Ана се насълзиха. — Извинявай, Джак. Трябваше да го направя, въпреки съветите ти. Дейвид беше в беда и бях длъжна да му помогна. — Тя му протегна ръка.

— Успокой се. — Уитни примирено хвана ръката ѝ и застана до нея. — Кажи на лейтенанта истината и ще видим какво може да се направи.

— Наистина му дадох парите.

— Той заплашваше ли ви с нещо, госпожо Уитни?

— Моля? — Изненадата сякаш пресуши сълзите ѝ. — За бога, какво говорите? Дейвид да ме заплашва? Беше в беда — повтори тя, сякаш това обясняваше всичко. — Дължеше много пари на опасни хора. Имаше и временни служебни неприятности, свързани със сериозни промени в онзи клон от семейния бизнес, който ръководеше.

Същевременно се опитваше да лансира свой нов проект. Подробно ми обясни всичко — добави тя и небрежно махна със свободната си ръка. — Не си спомням подробностите. Деловите въпроси не ме вълнуват особено.

— Госпожо Уитни, факт е, че сте му превели на четири пъти сумата от двеста хиляди долара. Но при последния ни разговор не ми го съобщихте.

— Какво ви засяга това? — Ана беше възвърнала самочувствието си и стоеше изправена като статуя. — Парите са мои, имам право да ги заема на кръщелника си.

Търпението на Ив започваше да се изчерпва.

— Кръщелник, който е разпитван от полицията във връзка с убийство.

— Убийството на собствената му майка. Със същия успех можете да обвините и мен, че съм убила Сисли.

— Вие не наследявате солидна част от нейното състояние.

— А сега вие ме изслушайте, лейтенант! — Лицето на Ана поруменя от гняв, което я направи още по-привлекателна, и тя се приведе към Ив. — Този младеж обожаваше майка си, както и тя него. Беше напълно сломен от смъртта ѝ. Знам го, защото непрекъснато бях до него и го утешавах.

— Дали сте му двеста хиляди долара!

— Парите са мои и мога да разполагам с тях както намеря за добре. — Тя прехапа устни. — Никой не искаше да му помогне, дори родителите му се споразумяха този път да го оставят да си троши главата. Още преди няколко месеца разговарях със Сисли по този въпрос. Тя беше прекрасна майка и обичаше децата си, но държеше на строгата дисциплина. Бе твърдо решена, че Дейвид трябва да се справи сам, без нейна помощ. И без моята. Ала когато в отчаянието си той се обърна към мен, не можах да му откажа. Не можах да му откажа, Джак. — Обърна умоляващ поглед към съпруга си. — Ти ме предупреди да не се забърквам в тази история, но Дейвид беше обзет от паника, страхуваше се, че онези хора ще го убият, или най-малкото ще го осакатят за цял живот. Ами ако Линда и Стивън бяха на негово място?

— Ана, парите, които си му дала, не са му помогнали, само са задълбочили неговия проблем.

— Щеше да ми ги върне — настоя тя. — Обеща, че няма да ги проиграе на комар. Искаше да спечели малко време, за да уреди дълговете си. Не можах да му откажа.

— Лейтенант Далас — обади се Линда, — клиентката ми доброволно е заела собствените си пари на близък семеен приятел. Това не е престъпно.

— Клиентката ви не е обвинена в извършване на престъпление.

— Моля да ми отговорите дали при предишните разговори сте попитали директно клиентката ми на кого е превела определени суми? Попитахте ли я дали е имала делови взаимоотношения с Дейвид Анджелини?

— Не.

— В такъв случай тя не е била длъжна да ви съобщава факти, които според нея, нямат нищо общо с разследването, което извършвате.

— Тя е съпруга на полицай — уморено заяви Ив. — И като такава е длъжна да знае, че за нас са важни дори най-малките подробности. Госпожо Уитни, известно ли ви е дали Сисли Тауърс се е скарала със сина си за пари, заради пристрастеността му към хазарта, дълговете му или начина на уреждането им?

— Тя беше много разтревожена. Двамата непрекъснато се караха, но това е съвсем нормално за членовете на едно семейство и не означава, че ще започнат да се избиват.

„Естествено е за хората от твоя малък, добре уреден свят“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Кога за последен път разговаряхте с Дейвид Анджелини?

— Преди седмица. Обади ми се да попита как сме двамата с Джак. Обсъждахме идеята да учредим фондация в памет на майка му, която да носи нейното име. Дейвид го предложи, лейтенант. — Очите ѝ отново се насълзиха. — Искаше да не бъде забравена.

— Знаете ли подробности за връзката му с Ивон Меткаф?

— Актрисата? — Ана учудено я изгледа и избърса сълзите си. — Смятате, че са се познавали? Никога не е споменавал пред мен.

Ив със съжаление установи, че блъфът ѝ не даде очаквания резултат.

— Благодаря ви. — Взе записващото устройство и регистрира завършването на разпита. После се обърна към Линда: — Адвокат

Уитни, моля да уведомите клиентката си, че е в неин интерес разговорът ни да остане строго поверителен.

— Аз съм съпруга на полицай — иронично заяви Ана, повтаряйки думите на Ив. — Знам правилника.

Ив се отправи към вратата. Когато спря на прага и се обърна, видя как командирът прегръща жена си и дъщеря си.

В края на деня нервите ѝ бяха опънати, жадуваше за едно питие. Беше прекарала целия следобед в опити да открие Дейвид Анджелини, който или имаше съвещание, или беше наредил да не го свързват с никого, или пък се намираше не там, където го търсеше Ив. Тъй като нямаше друг избор, тя остави съобщения за него във всяка точка на земното кълбо с надеждата, че Дейвид ще намери начин да се свърже с нея още същата вечер.

Междувременно ѝ предстоеше да се прибере в огромната, празна къща и да търпи фасоните на Съмърсет, който я мразеше в червата си. Докато профучаваше през огромната порта, я осени великолепно идея и по видеотелефона на колата се свърза с Мейвис.

— Имаш почивен ден, нали? — попита тя, още щом лицето на певицата изплува на екрана.

— Позна. Нежните ми гласни струни трябва да бъдат щадени.

— Имаш ли някакви планове за вечерта?

— Нищо, което не мога да зарежа заради по-добро предложение. Какво си намислила?

— Рурк замина извън планетата. Искаш ли да спиш тук, а междувременно може и да се напием?

— Да пренощувам в дома на Рурк, да се напия в дома на Рурк? Смятай, че вече съм при теб.

— Почакай! Ще го направим както трябва. Изпращам кола да те вземе.

— Лимузина? — изпищя Мейвис, забравила, че трябва да щади гласните си струни. — Слушай, Далас, нека шофьорът носи униформа. Обзалагам се, че съседите ми ще изпопадат от прозорците, а очите им ще изскочат от любопитство.

— След петнайсет минути бъди готова. — Ив прекъсна връзката и се изкачи по стъпалата, като едва се сдържаше да не затанцува. Както

очакваше, Съмърсет стоеше на входната врата и тя високомерно му кимна, както се беше упражнявала.

— Един приятел ще прекара нощта тук. Изпрати кола на Двайсет и осмо авеню.

— Приятел ли? — подозрително промърмори Съмърсет.

— Точно така. — С лека стъпка тя се отправи към стълбата. — Много добър и близък приятел. И не забравяй да предупредиш готвача да приготви вечеря за двама.

Побърза да се отдалечи и се запревива от смях. Икономът със сигурност очакваше да види някой неин любовник. Но и приятелката й щеше да му вземе акъла.

Мейвис не я разочарова, макар да бе положила усилия да се облече консервативно според собствените си представи. Днес цветът на косата ѝ бе направо банален. Блестящите ѝ златисти къдрици се спускаха от едната страна до рамото ѝ, а от другата бяха прибрани зад ухото. Носеше само шест различни по цвят и форма обеци и то — поставени само на ушите. За Мейвис Фрийстоун това беше върхът на изискаността.

Излезе от лимузината, без да обръща внимание на проливния пролетен дъжд, подаде на онемелия от ужас Съмърсет прозрачната си наметка, окичена с разноцветни лампички, и направи три шеметни пируета, по-скоро възхитена от обстановката, отколкото от желание да демонстрира роклята си от червено трико, която плътно следваше очертанията на тялото ѝ!

— У-ха! Страхотно!

— И аз така мисля — обади се Ив. Очакваше в коридора пристигането на приятелката си, тъй като не искаше да я оставя сама в компанията на Съмърсет. Ала се оказа, че се е притеснявала напразно, защото този път надменният иконом беше загубил ума и дума.

— Фантастично е — с благоговение прошепна Мейвис. — Направо е божествено. И целият този разкош е на твое разположение!

Ив изгледа изпод око Съмърсет и отговори:

— Горедолу.

— Щур късмет. — Певицата запърха с миглите си, дълги почти три сантиметра, и подаде на иконома ръката си, върху която бяха

татуирани преплетени сърца. — А вие навярно сте Съмърсет. Чувала съм толкова хубави неща за вас.

Той взе ръката ѝ и се почувства така объркан, че понечи да я целуне, но в последния миг се опомни и каза сдържано:

— На вашите услуги, мадам.

— О, наричайте ме просто Мейвис. Бива си го работното ви място. Ама сигурно е бая трудно да се поддържа, нали?

Съмърсет, в душата на когото очевидно бушуваха противоречиви чувства, отстъпи крачка назад, леко се поклони и изчезна по коридора, стиснал под мишница наметката, от която продължаваше да капе вода.

— Не е от разговорливите, а? — Мейвис намигна, изкикоти се и тръгна по коридора, тропайки с подметките си, дебели петнайсетина сантиметра. Когато влязоха в първата стая, изстена от удоволствие:

— Истинска камина!

— Не една, ами поне две дузини, доколкото си спомням.

— Хей, правите ли го пред камината като в старите филми?

— Оставям това на въображението ти.

— Знаеш, че е доста развинтено. Божичко, Далас, каква кола ми изпрати! Истинска лимузина, направо класика. Ама и моят късмет си го бива — точно тогава заваля. — Тя отново направи пирует, при което многобройните ѝ обеци зазвънтяха. — Видяха ме едва половината хора, дето исках да шашна. Я кажи, какво ще правим сега?

— Можем да вечеряме.

— Умирам от глад, но първо искам да разгледам този дворец. Хайде, разведи ме.

Ив се замисли. От терасата на покрива се разкриваше невероятна гледка, но проливният дъжд не позволяваше да отидат там. Не можеше да я заведе в оръжейната, нито в стрелбището. Смяташе, че никой не бива да стъпва там в отсъствието на Рурк. Разбира се, имаше още много помещения, заслужаващи интерес. Изглежда подозрително обувките на приятелката си и попита:

— Можеш ли да ходиш с тези чудеса?

— О, да. Подметките им са напompани с въздух. Дори не ги чувствам на краката си.

— Тогава ще се качим по стълбището. По този начин ще видиш повече.

Първо я заведе в солариума и забеляза как Мейвис буквално зяпна от учудване при вида на екзотичните храсти, цветя и дървета, искрящите водопади и чуруликащите птици. Дъждът обливаше сферичната стъклена стена, но все пак през нея се виждаха блещукащите светлини на града.

Когато отидоха в салона за музика, Ив програмира изпълнение на траш група и с усилие на волята издържа няколко оглушителни модерни парчета.

Прекараха близо час в залата за игри, като се състезаваха с компютъра, помежду си и с холограмни опоненти в Свободна зона и Апокалипсис.

Докато разглеждаха спалните, Мейвис само охкаше и ахкаше от възхищение, а после, след голяма душевна борба, си избра апартамент, където да прекара нощта. Със собственически жест посочи камината, облицована с лапис-лазулит.

— Ще я запалят ли, ако поискам?

— Разбира се, но може би забравяш, че навън е почти лято.

— Не ми пука, дори да се изпека. — С разперени ръце Мейвис направи няколко танцови стъпки, вдигна поглед към купола, през който се виждаше нощното небе, и скочи върху леглото с размери на езеро, отрупано с големи сребристи възглавници. — Чувствам се като кралица. Не, като императрица. — Затъркаля се върху кревата, докато въздушната възглавница се полюшваше под нея. — Възможно ли е човек да не полудее, ако живее в такъв дворец?

— Нямам представа. Отскоро съм тук.

Мейвис, изтегнала се върху необикновеното легло, весело се засмя.

— Ще ми бъде достатъчна само една нощ. Утре няма да бъде същата. — Пресегна се и натисна различни бутони върху тапицираната лицева дъска. Замигаха лампички, проблеснаха светлинки. Зазвуча ритмична музика. В съседното помещение се дочу шум от течаща вода.

— Това пък какво е?

— Програмира ваната си — обясни Ив.

— О, не! В момента не ми е до вана. — Мейвис натисна друг бутон, при което част от отсрещната стена се плъзна встрани и зад нея се появи огромен екран. — Тази къща е върхът! — одобрително заяви певицата. — Хайде да хапнем нещо.

Докато Ив се настаняваше в трапезарията заедно с Мейвис, наслаждавайки се на първата си свободна вечер от седмици насам, Надин Фарст подготвяше репортажа си за излъчване.

— Дай едър план, стопкадър на Далас — нареди тя на монтажистката. — Да, да, увеличи го. Тя е адски фотогенична.

Облегна се назад в стола си и впери поглед в петте монитора, докато асистентката ѝ изпълняваше заповедите ѝ. В монтажната цареше тишина, нарушавана само от тихите гласове, звучащи от мониторите. За Надин процесът на свързване на отделните кадри беше не по-малко възбуждащ от секса. Повечето телевизионни журналисти оставяха всичко в ръцете на монтажиста, но тя искаше да участва във всичко.

Знаеше, че в момента в новинарското помещение на долния етаж царя истински хаос, но дори това ѝ доставяше удоволствие. Обичаше непрекъснатото напрежение, стремеж да изпревари конкуренцията при отразяване на най-интересната новина, да получи най-добрите фотографии, да направи репортаж на най-актуалната тема. Представи си как колегите ѝ трескаво се свързват по видеотелефоните или работят на компютрите си, за да съберат колкото е възможно повече информация.

Конкуренция съществуваше не само между различните телевизионни станции, но и между хората, работещи в тях. Служителите в Канал 75 не правеха изключение. Всички се стремяха към новината, която би им донесла най-висок рейтинг. В момента Надин беше на върха и не искаше да отстъпи завоюваните си позиции.

— Така. Задръж на кадъра, където стоя сред градината на Меткаф. Добре, а сега дай комбиниран кадър, използвай снимката ми на тротоара, където е била убита Тауърс. — С присвити очи се втренчи в изображението си и реши, че изглежда както трябва. Сериозна, с опечален поглед. Нашата смела и умна репортерка отново на местопрестъпленията.

— Окей. — Тя облегна брадичка върху скръстените си ръце. — Направи дублажа.

„Две жени — талантиливи, отдадени на професиите си, невинни — загинали от ръката на брутален убиец. Хората от целия град са възмутени и изплашени и се питат защо се случи това. Две любещи семейства скърбят, погребват мъртвите и искат правосъдие. Ето жената, която прави всичко възможно да отговори на въпроса на гражданите на Ню Йорк и да удовлетвори желанието на опечалените.“

— Стоп! — Нареди Надин. — Върни на Далас, заснета пред сградата на съда. Включи звука.

Ив се появи на екрана в цял ръст, Надин стоеше до нея. „Прекрасно“ — помисли си репортерката. Създаваше се впечатление, че двете работят рамо до рамо, което положително ще допадне на зрителите. Лекият ветреца играеше в косите им, зад тях се издигаше сградата — символ на правосъдието; асансьорите неспирно се движеха в двете посоки, през стъклени стени се виждаха коридори, претъпкани с хора.

„Задачата ми е да открия убиеца и повярвайте, че съм я взела присърце. Щом я изпълня, идва ред на съда да свърши своята работа.“

— Идеално. — Надин сви пръсти в юмрук. — Направо великолепно. От този кадър ще преминем към предаването на живо. Колко е часът?

— Четири без петнайсет.

— Луиз, аз съм гениална, но и ти не си за пренебрегване. Запиши го.

— Готово. — Луиз стана и се протегна. Двете работеха заедно от три години и се бяха сприятелили. — Получи се много добре, Надин.

— Вярно. — Репортерката наклони глава. — Но нещо май не ти харесва.

— Ами... — Монтажистката освободи косата си, завързана на конска опашка и прокара длан през гъстите си черни къдрици. — Тъпчем на едно и също място. Вече два дни не сме получавали нова информация.

— Както не е получил и никой от конкуренцията. Не забравяй, че „разполагаме“ с Далас.

— И това никак не е малко. — Луиз беше хубава млада жена, с интелигентен вид. Беше постъпила в Канал 75 направо от колежа. След като наблюдава работата ѝ около месец, Надин я взе в екипа си, което устройваше и двете. — Много е фотогенична и има хубав глас. Връзката ѝ с Рурк изостря интереса на зрителите. Да не говорим, че се ползва с отлична репутация като ченге.

— Е, и?

— Ами, хрумна ми, че докато получиш нова порция информация, можеш да спасиш положението с малко факти от случая Деблас. Напомни на хората как нашата красива лейтенантка е разкрила убийство и била ранена при изпълнение на служебния си дълг. По този начин ще ги накараш да ѝ повярват.

— Не ми се иска да измествам фокуса от настоящото разследване.

— Но може би ще се наложи — настоя Луиз. — Поне докато научиш нещо повече. Или пък докато убиецът очисти нова жертва.

Надин се усмихна.

— Малко кръв ще ни бъде от полза. Още няколко дни и ще настъпи лятото — сезон за отпуски и скука. Добре, ще си помисля. Ако искаш, подготви нещичко.

Луиз повдигна вежда.

— И?

— И ако го използвам, ще те цитирам като съавтор, алчна кучко!

— Става. — Луиз посегна към джоба на ризата си и се намръщи. — Свършила съм цигарите.

— Трябва да ги откажеш. Знаеш как се отнасят шефовете към служители, поемащи рискове със здравето си.

— Пуша от онези билкови цигари, дето смърдят на фъшкии.

— Права си за миризмата. Хей, взemi и за мене. — Надин се престори, че не забелязва шокирания поглед на приятелката си. — И си дръж езика зад зъбите. Големите клечки са още по-строги към

репортерите, които се включват на живо, отколкото към техническия персонал.

— Имаш време преди обзора на новините в полунощ. Няма ли да починеш?

— Не. Налага ми се да проведе няколко разговора. Освен това навън вали като из ведро. — Надин приглади безупречно фризираната си коса. — Ти върви. — Извади портмонето от чантата си. — Черпя.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш. Налага се да отида чак до Второ авеню, където има магазин с разрешително за продажба на цигари. — Въздъхна примирено и се изправи. Ще взема шлифера ти.

— Хайде, тръгвай. — Надин ѝ подаде шепа кредитни жетони. — Остави моите в джоба на шлифера. Ще бъда в новинарската стая.

Двете излязоха заедно от студиото. Луиз облече елегантния син шлифер и заяви:

— Хубав плат.

— Водата се стича по него като по патешки пера.

Прекосиха рампата, минаха покрай няколко зали за монтаж и се отправиха към автоматичната стълба. Тук вече не цареше тишина, затова Надин повиши глас.

— С Бонго още ли мислите да предприемете голямата стъпка?

— Мислим толкова усилено, че чак започнахме да си търсим апартамент. Ще постъпим както повечето хора. Ще поживеем заедно година и ако ни хареса, ще узаконим връзката си.

— Слава богу, че съм спасена от подобно изкушение — прочувствено заяви Надин. — Не ми хрумва нито една причина, поради която едно разумно същество би пожелало завинаги да се обвърже със себеподобно.

— Забравяш любовта. — Луиз театрално притисна длан до сърцето си. — Когато човек е влюбен, престава да мисли рационално.

— Животът е пред теб, докато си млада и необвързана, Луиз.

— Ако имам късмет, ще остарее омъжена за Бонго.

— По дяволите, кой би искал до края на живота си да бъде обвързан с човек на име Бонго?

— Аз. Ще се видим по-късно. — Монтажистката вдигна ръка за поздрав и тръгна към автоматичната стълба, докато Надин се отправи към новинарската стая.

Луиз си мислеше за Бонго и се питаше дали ще успее да се прибере у дома преди един. Тази нощ щяха да прекарат в нейното жилище. Ала щом намерят подходящ апартамент, ще си спестят неудобството да се местят ту в едната, ту в другата квартира.

Тя хвърли разсеяно поглед към един от многобройните монитори, заемащи цялата стена, където вървеше програмата на Канал 75. В момента излъчваха популярна комедия на нравите, един почти забравен жанр, напоследък възкресен от таланти като Ивон Меткаф.

Луиз поклати глава и неволно се усмихна, когато актьорът на огромния екран направи ужасяваща гримаса.

Надин беше изцяло посветена на новинарските предавания, но Луиз предпочиташе забавните. С копнеж очакваше вечерите, когато с Бонго сядаха прегърнати пред телевизора.

В огромното фоайе на Канал 75 бяха разположени още монитори, кабинки за охраната, както и приятно място за отдих, обградено с холограми на звездите на телевизионната станция. Естествено не липсваше и сувенирен магазин, където се продаваха тениски с емблемата на Канал 75, шапки, чаши с подписите на известни личности.

Два пъти дневно, в часовете между десет и шестнайсет, в станцията се допускаха организирани групи, развеждани от специален служител. Луиз си спомняше, че като дете беше участвала в подобна обиколка, беше се взирала с обожание в известните от екрана лица и още тогава беше решила, че един ден ще работи в телевизията.

Махна на охраната на главния вход и зави към източното крило, откъдето пътят до Второ авеню беше по-кратък. Когато стигна до служебния изход, постави длан върху специалната пластинка, за да деактивира ключалката. Вратата се отвори и тя потръпна, дочула плющенето на проливния дъжд. За малко не се отказа, като се питаше дали си струва да измине толкова голямо разстояние в студа и мрака, само за да изпуши тайно една цигара. „Струва си и още как“ — помисли си и вдигна качулката. Скъпият шлифер щеше да я предпази от дъжда, а нервите ѝ бяха поопънати от двата часа, прекарани с Надин в монтажната.

Наведе глава и изскочи навън.

Вятърът беше толкова силен, че тя спря за миг, за да пристегне колана на шлифера. Обувките ѝ подгизнаха още преди да слезе на

улицата. Луиз ги погледна и тихичко изруга:

— О, по дяволите!

Това бяха последните думи в живота ѝ.

Някакво движение привлече вниманието ѝ, тя вдигна очи и премигна срещу дъжда.

Ала не успя да види как вдигнатият нож проблясва в мрака и прерязва гърлото ѝ.

За миг убиецът остана неподвижен, наблюдавайки как кръвта бликна като фонтан и тялото на жената се свлече на тротоара като марионетка с прерязани конци. Усети смайване и шок, сетне гняв, заменен от прокрадващ се страх. Побърза да скрие окървавения нож в дълбокия джоб на тъмната си дреха, след което потъна в сенките.

— Струва ми се, че така мога да живея още сто години — заяви Мейвис. След обилната вечеря от телешка пържола алангле, омари, доставени направо от Исландия, и френско шампанско, тя се изтягаше гола в плитката лагуна в солариума. Прозина се и промърмори с позамайна от шампанското глава: — И на тебе ти харесва да живееш така, нали?

— Горедолу. — За разлика от свободомислещата си приятелка, Ив носеше трико, плътно прилепнало към тялото ѝ. Беше се излегнала удобно на една каменна скамейка и все още отпиваше от шампанското си. От доста време не си беше позволявала да се отпусне до такава степен. — Всъщност не разполагам с достатъчно време за този начин на живот.

— Гледай да намериш, малката. — Мейвис се гмурна под водата, после изскочи на повърхността. Великолепните ѝ гърди блестяха под ослепителната светлина, която беше програмирала. Лениво доплува до една водна лилия и я помириша. — Божичко, истинска е. Знаеш ли какво е това, Далас?

— Закрит басейн.

— Грешиш, драга. — Певицата преплува късото разстояние до платформата, където беше оставила чашата си. — Това тук е първокласна илюзия, с която дори очилата за виртуална действителност не могат да си съперничат. — Жадно отпи от леденото

шампанско и продължи: — Нали няма да се правиш на интересна, отказвайки се от всичко това?

— Какви ги дрънкаш?

— Познавам те, миличка. Обичаш да разнищваш, съмняваш се във всичко, анализираш всяка постъпка. — Забелязала, че чашата на Ив е празна, тя побърза да й налее още шампанско. — Послушай съвета ми, приятелко, и не го прави.

— Какво толкова съм направила?

— Нали ти казах, все раз..., по дяволите, все разрушаваш. Пфу! Опитай се да кажеш бързо тази дума, когато езикът ти се преплита. — Побутна Ив с бедро и се настани до нея. — Той е луд по теб, нали?

Ив сви рамене и поднесе чашата към устните си.

— Въшлив е с пари, красив е като бог, а пък тялото му...

— Ти откъде знаеш какво е тялото му?

— Бог ми е дал очи, за да ги използвам. Отлично си представям как изглежда Рурк гол. — Развеселена от гневното пламъче в очите на приятелката си, Мейвис навлажни устните си с език. — Разбира се, готова съм да ти помогна, ако си пропуснала някоя подробност.

— Това се казва добра приятелка.

— Радвам се, че го осъзнаваш. Та както вече ти казах, Рурк има всички тези качества, плюс още едно и то много важно. Притежава сила, която сякаш се излъчва от него. — Тя подчерта думите си, като размаха ръце. — А как те гледа... като че жива ще те изхруска. На една-две хапки. По дяволите, започва да ми става нещо.

— Само да си посмяла да ме докоснеш!

— Ще взема да прелъстя Съмърсет — изсумтя певицата.

— Мисля, че той е безполов.

— Да се обзаложим, че ще проверя — обяви Мейвис, но не се помръдна от мястото си. — Влюбена си в него, нали?

— В Съмърсет ли? Едва се сдържа да не го награбя.

— Погледни ме право в очите. — Тя хвана брадичката на Ив и я накара да се обърне, докато се озоваха лице срещу лице, вперили една в друга замъглените си от алкохола погледи. — Влюбена си в Рурк.

— Така изглежда. Но не искам да мисля за това.

— Недей. Винаги съм казвала, че мислиш прекалено много. — Мейвис вдигна чашата над главата си и отново влезе в басейна. — Може ли да пуснем уредите за хидромасаж?

— Разбира се. — Замаяна от изпитото шампанско, Ив не успя веднага да открие необходимия бутон. Усетила силната водна струя върху тялото си, певицата доволно изстена.

— Боже мой, кому е притрябвал мъж, ако разполага с този разкош! Хайде, Ив, засили музиката. Да се забавляваме!

Ив послушно усили звука и „Ролинг Стоунс“, любимците на Мейвис, закрепяха от високоговорителите по стените и в басейна. Засмя се, забелязала как приятелката ѝ се опитва да танцува във водата, и понечи да изпрати дроида за още една бутилка.

— Моля за извинение.

— Какво? — Ив впери помътнелите си от алкохола очи в излъсканите до блясък черни обувки, незнайно как появили се до ръба на басейна. Бавно и незаинтересовано погледът ѝ се плъзна нагоре към тесните сиви панталони, късото, колосано сако и се спря на безизразното лице на Съмърсет.

— Хей, да не би да си решил да ни правиш компания?

— Скачай вътре, Съмърсет. — Мейвис му махна, водата се стичаше по великолепните ѝ гърди. — Нали знаеш, че е по-весело, когато компанията е по-голяма.

Икономът презрително сви устни, сетне проговори с обичайния си леден тон, макар очите му непрекъснато да се стрелкаха към пищното тяло на Мейвис.

— Обаждане за вас, лейтенант. Няколко пъти се опитах да ви съобщя, но очевидно не ме чухте.

— Какво? Добре де, добре. — Тя се изкикоти и зашляпа през водата към видеотелефона, монтиран до басейна. — Рурк ли ме търси?

— Не — изкрещя той, макар подобно поведение да беше под достойнството му. От друга страна гордостта не му позволяваше да нареди автоматично намаляване на музиката. — Съобщение от полицейското управление.

Ив посегна към видеотелефона, но отдръпна ръка и изруга, после отметна мократа коса от лицето си и рязко заповяда спиране на музиката. Гласовете на Мик и неговите приятелчета заглъхнаха, настъпи тишина.

— Мейвис, стой извън обсега на видеото — нареди тя, пое си дълбоко въздух и включи апарата. — Тук Далас.

— Спешно съобщение за лейтенант Ив Далас. Явете се незабавно на Бродкаст Авеню, сградата на Канал 75. Извършено е убийство. Повтарям — незабавно.

Ив усети как кръвта ѝ се смръзва. Вкопчи се в ръба на басейна и попита:

— Името на жертвата?

— В момента тази информация е секретна. Потвърдете получаването на заповедта, лейтенант Далас.

— Заповедта приета. Ще бъде там след дваайсет минути. Моля да повикате на местопрестъплението капитан Фийни от отдела за електронна обработка на информацията.

— Прието. Край на съобщението.

— О, господи! — Обзета от ужасяващо чувство за вина, тя отпусна замаяната си от алкохола глава на ръба на басейна. — Мамка му, аз я убих!

— Престани! — Мейвис доплува до нея, сложи ръка на рамото ѝ и рязко повтори: — Престани, Ив!

— Убиецът се хвана на въдицата, но стръвта трябваше да бъде аз. Надин загина вместо мен.

— Казах да престанеш! — Объркана от думите ѝ, но съзряла искрената мъка на приятелката си, Мейвис я разтърси. — Опомни се, Далас!

Ив безпомощно притисна длан към челото си.

— Божичко, как ми се вие свят. Пияна съм като свиня. Това вече е върхът.

— Няма проблеми. Винаги нося в чантата си от вълшебните таблетки за изтрезняване. — Ив запротестира, но певицата отново я разтърси. — Знам, че мразиш хапчетата, но тези ще изчистят алкохола от кръвта ти само за десет минути. Хайде, ела да ги изпиеш.

— Чудесно! Супер! Ще бъде трезва, когато ми се наложи да огледам трупа ѝ.

Понечи да излезе от басейна, плъзна се по ниските стъпала и щеше да падне, ако някой не я беше хванал за ръката.

— Лейтенант. — Макар Съмърсет да произнесе думите с обичайния си надменен тон, той подаде хавлия на Ив и ѝ помогна да излезе от водата. — Ще се погрижа да приготвят колата ви.

— Добре... благодаря.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Таблетките на Мейвис се оказаха с магическо въздействие. Когато спря колата си пред високата, сребриста сграда на Канал 75, Ив чувстваше странна горчивина в устата си, но беше напълно трезва.

Сградата на телевизионната станция беше построена през двайсетте години, когато медийният бум беше добил такива астрономически размери, че се бе превърнал в златна мина. Постройката, една от най-внушителните на Броудкаст авеню, се извисяваше върху солидни основи и в нея работеха седем хиляди души. Разполагаше с пет свръхмодерни студия, включително новото на Източния бряг, и с отлична техника, благодарение на която излъчваните програми достигаха до всяко кътче на планетата и нейните орбитални станции.

Източното крило, към което насочиха Ив, беше с изглед към Трето авеню, където се намираха модерни многоетажни жилищни сгради, проектирани специално за работещите в телевизионната индустрия.

Ив забеляза, че над зданието кръжат като лешояди многобройни летателни апарати, което означаваше, че новината за поредното убийство вече се е разчула. Следователно я очакваха проблеми. Когато насочи колата си към страничния вход, се свърза с диспечера и поиска да осигурят въздушна защита и полицейски кордон около мястото, където беше открит трупът. Стигаше й, че трябва да отговаря на куп неудобни въпроси заради убийство, извършено едва ли не в самата телевизионна станция; можеше да си спести поне набезите на любопитни зяпачи, окупирали въздушното пространство над сградата.

Стисна зъби, опита да се овладее и поне за миг да забрави чувството на вина, което не й даваше покой, тя слезе от колата и тръгна към мястото на престъплението. Испита известно облекчение, когато установи, че униформените полицаи са си свършили съвестно работата. Бяха накарали всички да напуснат района и бяха запечатали външната врата. Естествено репортерите и снимачните им екипи вече

бяха тук. Не можеше да ги изгони, но поне нямаше да ѝ се мотаят из краката и да ѝ пречат.

Закачи значката на якето си и без да обръща внимание на пороя, тръгна към мястото, където лежеше трупът. Някой се беше досетил да опъне специален навес над него и дъждът барабанеше върху призрачния найлон.

Ив позна дъждобрана и усети, че ѝ се повдига, но успя да запази самообладание. Попита дали всичко е сканирано и заснето на филм и след като ѝ отговориха положително, приклекна до трупа.

Посегна към качулката, закриваща лицето на жертвата и с удивление установи, че ръцете ѝ не треперят. Без да обръща внимание на локвичката кръв пред краката си, отметна качулката, изтръпна и едва успя да сподави вика си, когато съзря непознато женско лице.

— По дяволите, коя е тази жена?

— Жертвата беше предварително идентифицирана като Луиз Кирски, работеща като монтажистка в Канал 5. — Униформената служителка на полицията извади бележник от джоба на лъскавия си черен дъждобран. — Била е открита приблизително в единайсет и петнайсет от някой си Си Джей Морз. Този тип се издрайфа хей там — рече тя с едва прикрито пренебрежение към мекушавия цивилен. — Влетял през тази врата, като крещял колкото му глас държи. Хората от охраната на сградата проверили какво се е случило и се обадили в полицията. Диспечерката регистрирала обаждането в единайсет и двайсет и две. Бях на местопрестъплението в единайсет и двайсет и седем.

— Пристигнала сте много бързо, полицай...?

— Пийбоди. Бях наблизо. На Първо авеню, където е районът ми. Убедих се, че става дума за убийство, запечатах външната врата и се обадох да изпратят още униформени полицаи и следовател.

Ив кимна към сградата.

— Успяха ли да заснемат всичко?

Пийбоди стисна устни.

— Когато пристигнах, на местопрестъплението вече имаше телевизионен екип и аз им наредих незабавно да напуснат. Но съм сигурна, че са успели да заснемат доста материал, преди да обградим района.

— Добре. — Ив огледа трупа, напръска ръцете си със специалния спрей и започна да го претърсва. В джобовете на ризата откри няколко кредитни жетона и дребни монети. Скъпият мини видеотелефон, прикачен към колана на мъртвата, също не беше докоснат. Липсваха рани, получени при съпротива от страна на жертвата, нямаше следи от борба.

Докато диктуваше на записващото устройство тази информация, умът ѝ работеше трескаво. Завърши първоначалният оглед и се изправи, мислейки си, че този шлифер ѝ е много познат. Сетне се обърна към Пийбоди:

— Влизам в сградата. Очаквам капитан Фийни. Моля веднага да го изпратите при мен. Патологът може да вземе трупа.

— Слушам.

— Вие останете тук, Пийбоди — нареди тя. Допадаше ѝ начина, по който униформената се справяше с положението. — Дръжте репортерите настрана. — Кимна към хората от медиите, без да обръща внимание на подвикваните въпроси и на насочените към нея фотоапарати и видеокамери. — Не коментирайте, не давайте никакви изявления.

— Нямам какво да им кажа.

— Точно така. Продължавайте в този дух.

Ив свали печатите от вратата и когато я затвори след себе си, отново ги постави, фоайето беше безлюдно. Пийбоди или друг полицейски служител беше отстранил всички, освен служителите, чието присъствие беше наложително. Тя се обърна към човека, отговарящ за охраната на сградата:

— Къде мога да намеря Си Джей Морз?

— Студиото, в което работи, се намира на шесто ниво, осма секция. Видях, че хората ви го отведоха в тази посока.

— Очаквам един колега. Предайте му къде съм. — Ив се обърна и стъпи върху ескалатора.

Тук-там забеляза хора от телевизията, някои събрани на групички, други стояха пред видео декори и говореха напрегнато, обърнати към камерите. Усети миризмата на прегоряло кафе и вонята на застоял въздух, характерни и за полицейския участък. При други обстоятелства тази прилика би я накарала да се усмихне.

С изкачването на ескалатора нарастваше и шумът. Ив слезе на шесто ниво и се озова в новинарската стая, където цареше трескаво оживление.

Бюрата бяха едно зад друго, като помежду им имаше тесни пътечки за минаване. В телевизията, както и в полицията, работата продължаваше по двайсет и четири часа в денонощието. Дори сега, макар че минаваше полунощ, шест-седем станции излъчваха своите програми.

Ала както забеляза Ив, за разлика от преуморените полицаи със смачкани дрехи, понякога дори вонящи на пот, телевизионните водещи и репортери изглеждаха прекрасно, готови всеки момент да застанат пред камерата. Дрехите им бяха елегантни, бижутата — подбрани така, че да изглеждат добре на екрана, лицата им — грижливо гримирани.

Напрежението не спадаше нито за миг, всички новинари бяха погълнати от работата си. Едни говореха по видеотелефоните си — навярно предаваха информацията по сателитите. Други крещяха на компютрите си, които им отвърщаха със същото, докато се изписваха и получаваша данни, препращани на желанния източник.

Картината изглеждаше напълно нормално, само че миризмата на долнопробно кафе се смесваше със зловонието на страха.

Един-двама души забелязаха Ив и понечиха да се изправят, вперили в нея изпитателни погледи. Студенината в очите ѝ ги отблъсна като стоманен щит.

Тя се обърна към видеостената. Тъй като в сградата на Рурк имаше подобна стена, Ив знаеше, че всеки екран може да се използва за отделно изображение или в различни комбинации. Сега върху цялата видеостена се мъдреше Надин Фарст, седнала в студиото, на фона на познатата триизмерна картина, изобразяваща нийоркските небостъргачи.

Надин също изглеждаше така, сякаш току-що е излязла от фризьорския салон и от гримьорната. Когато Ив се приближи до екрана, за да я чуе по-добре, очите на репортерката сякаш се впиха в нейните.

— Тази нощ отново бе извършено нелепо убийство. Луиз Кирски, служителка на тази телевизионна станция, беше заклана само на няколко крачки от сградата, откъдето предавам този репортаж.

Ив дори не изруга, когато Надин съобщи още няколко подробности и се обърна към Морз, който седеше до нея. Беше го очаквала.

— Една най-обикновена делнична вечер — произнесе Морз с отличната дикция на репортер. — Една дъждовна нощ в Ню Йорк. Но ето че, въпреки усилията на полицията за опазване на реда, отново е извършено убийство. Случайно се озовах на местопрестъплението, поради което най-достоверно мога да разкажа за това потресаващо деяние, отнело още един човешки живот.

Замълча театрално, за да прикове вниманието на зрителите, а камерата показва лицето му в едър план. — Открих окървавеното тяло на Луиз Кирски на стъпалата пред сградата, където двамата с нея сме работили толкова нощи и дни. Гърлото ѝ беше прерязано, кръвта ѝ шуртеше върху тротоара. Не се срамувам да призная, че се стъписах, че изпитах отвращение, сякаш миризмата на смъртта ме задушаваше. Стоях вцепенен, вирах се в нея и не можех да повярвам на очите си. Нима е мъртва жената, която не само познавах, но с която бяхме приятели, жената, с която понякога имах удоволствието да работя. Възможно ли е да лежи бездиханна под дъжда?

Бледото му, сериозно лице изчезна от екрана и беше заменено от ужасяващо натуралистична фотография на трупа.

„Не се спират пред нищо“ — с отвращение си каза Ив и гневно се обърна към човека зад най-близкото бюро:

— Къде е студиото?

— Моля?

— Попитах къде е проклетото студио? — Тя посочи към екрана.

— Ами...

Побесняла от гняв, младата жена се наведе и постави ръце от двете страни на бюрото му.

— Да не би да искаш набързо да наредя да закрият тази станция?

— Дванайсето ниво, студио А.

Ив се обърна и бързо тръгна към ескалатора, където се сблъска с Фийни. Побърза да го скастри:

— Докато се натуткаш, може и вече да не си ми нужен.

— Хей, идвам чак от Ню Джърси, бях да видя нашите. — Той не я заразително, а мълчаливо закрачи редом с нея.

— Трябва ми заповед за спирането на този репортаж.

— Трудна работа. — Фийни се почеса по главата. — Най-вероятно е да разрешат конфискация на материала, заснет на местопрестъплението. — Забелязал погледа ѝ, той сви рамене. — Хвърлях по едно око на телевизора в колата, докато пътувах насам. — Те ще си го приберат обратно, но положително ще ги забавим с няколко часа.

— Захващай се за работа. Необходими са ми абсолютно всички сведения за жертвата. Тук навярно имат досието ѝ.

— Елементарна задача.

— После ги прехвърли в компютъра ми. След малко ще бъда в кабинета си.

— Готово. Нещо друго?

Ив намръщено впери поглед в звукоизолираната бяла врата на студио А.

— Не си тръгвай. Възможно е да ми потрябваш.

— На твое разположение съм.

Вратата беше заключена, над нея светеше надпис „В ефир“. Ив изпита непреодолимо желание да извади пистолета си и да стреля в заключващото устройство, ала се въздържа и с всичка сила натисна алармения бутон.

— Канал 75, в момента се излъчват новини на живо — произнесе мелодичен електронен глас. — Моля, съобщете какъв е проблемът.

— Полиция! Спешно! — Тя вдигна картата си към малкия скенер.

— Лейтенант Далас, моля изчакайте, докато преценим дали да удовлетвори молбата ви.

— Това не е молба — спокойно заяви Ив. — Веднага отворете вратата, в противен случай ще бъда принудена да вляза със сила, съгласно точка 83-Б от закона.

Разнесе се тихо бръмчене и съскане, сякаш компютърът размишляваше, след което изрази раздразнението си. После обяви:

— Отварям вратата. Моля, пазете тишина и не престъпвайте бялата линия. Благодаря ви.

Температурата в студиото беше поне с десет градуса по-ниска. Ив измарширува до стъклената преграда, откъдето се виждаха Надин и Морз, седнали пред камерите, и почука толкова силно, че режисьорът

пребледня от притеснение. После отчаяно ѝ направи знак да пази тишина. В отговор Ив му показва значката си.

С очевидно нежелание той отвори вратата и я покани вътре, след което се сепна:

— Предаваме на живо! — Отново се зае с работата си и нареди: — Насочи трета камера към Надин. На заден план снимка на Луиз. Маркирай.

Роботите моментално изпълниха нарежданията му. На контролния монитор се появи усмихнатото лице на Луиз Кирски.

— По-бавно, Надин, не бързай толкова. Си Джей, след десет секунди е твой ред.

— Прекъсни за реклама — заповяда му Ив.

— По време на новините не са предвидени реклами.

— Прекъсни, или ще наредя да прекратят излъчването.

Режисьорът сбърчи вежди и се изпъчи.

— Хей, слушай...

— По-добре ти слушай! — Ив грубо заби показалеца си в гърдите му. — Веднага освободи свидетеля ми. Прави каквото ти казвам, иначе конкуренцията ще обере всички точки, когато им съобща как хората от Канал 75 пречат на полицията да разследва убийството на собствената им служителка. — Режисьорът се поколеба, при което тя повдигна вежди. — Освен това нищо чудно да ми се стори, че изглеждаш подозрително. Хей, Фийни, този тук не ти ли прилича на хладнокръвен убиец?

— Взе ми думите от устата. Май ще е по-добре да го приберем на топло и да си побъбрим. Но първо ще го съблечем гол и ще го претърсим основно.

— Почакайте, почакайте! — Режисьорът избърса устните си и реши, че едно деветдесетсекундно рекламно прекъсване няма да навреди никому.

— След десет секунди пускаш рекламата за Зини. Си Джей, приключвай. Музика. Първа камера, дай общ план. Стоп. — Пое си дълбоко въздух и заяви: — Ще подам официално оплакване.

— Гледай да не забравиш. — Ив тръгна към дългото, черно бюро, където седяха Морз и Надин.

— Имаме право да... — започна Морз.

— Сега ще ти кажа какви са ти правата — прекъсна го тя. — Имаш право да се обадиш на адвоката си да те чака в полицейското управление.

Репортерът пребледня като платно.

— Значи ме арестуващ. Боже господи, да не си откачила?

— Ти си единственият свидетел, педераст такъв. И докато не дадеш показания пред мен, изрично забранявам да информираш когото и да било. — Ив хвърли унищожителен поглед към Надин и обяви: — Налага се сама да довършиш загубения си репортаж.

— Ще дойда и аз. — Надин се изправи, коленете ѝ се огънаха. За да заглуши яростните крясъци от апаратната, тя изтръгна слушалката от ухото си и я запрати на пода. — Аз сигурно съм последният човек, с когото Луиз е разговаряла.

— Добре. Да тръгваме. — На излизане тя се ухили иронично на режисьора в апаратната и извика: — Вместо новините пусни онзи стар филм за нийоркската полиция. Истинска класика.

— Е, какво се получи, Си Джей? — Макар да беше в отвратително настроение, Ив се съблазни да подразни репортера. — Най-сетне ми падна в ръцете. Удобно ли ти е?

Макар все още да беше много бледен, той критично огледа помещението и злобно отбеляза:

— Няма да е зле поне да пребоядисате.

— Опитваме се да го вметим в бюджета си. — Тя се настани на масата и задиктува: — Първи юни. Божичко, кога си отиде май? Обект на разпита: Си Джей Морз. Разпитът се провежда в помещение В от лейтенант Ив Далас относно убийството на Луиз Кирски. Час: 00:45. Господин Морз, уведомен сте за правата си. Желаете ли адвокатът ви да присъства по време на този разпит?

Репортерът посегна към чашата с вода и отпи една глътка.

— Обвиняваш ли ме в нещо?

— В момента — не.

— Да продължаваме тогава.

— Си Джей, спомни си какво се случи и го опиши подробно.

— Добре. — Той отпи още една глътка вода, сякаш гърлото му беше пресъхнало. — Открих я, когато се канех да вляза в сградата.

Заедно с друг колега трябваше да представя късните новини.

— Кога дойде на работа?

— Мисля, че беше единайсет и четвърт. Тръгнах към входа за източното крило — повечето от нас го предпочитат, тъй като от там пътят към новинарската стая е по-кратък. Валеше проливен дъжд, затова изскочих от колата и се затичах към сградата. Видях нещо в подножието на стълбите, но отначало не разбрах какво е.

Млъкна, закри лицето си с длани и силно потърка страните си. После продължи:

— Не можах да различа какво е до мига, когато се приближих до него. Помислих си... всъщност не знам какво си помислих. Май това, че някой здравата се е изтърсил по стълбите.

— Не позна ли жертвата?

— Ами... качулката — и той вдигна безпомощно ръце — беше закрила лицето ѝ. Наведох се и понечих да я отметна. — Той потръпна. — Тогава видях кръвта... гърлото ѝ беше... Имаше много кръв — повтори и закри очите си с длан.

— Докосна ли тялото?

— Не съм сигурен... не, не посмях. Гледах я как лежи с прерязано гърло. Очите ѝ бяха страшни. Не посмях да я докосна. — Отпусна ръка и с огромно усилие се овладя. — Прилоша ми и повърнах. Вероятно се присмиваш на слабостта ми, а, Далас? Пропускаш факта, че някои реакции са присъщи на нас, обикновените хора. Локвата кръв, очите на мъртвата... Господи! Разтреперих се от страх, повърнах, после се втурнах в сградата. Видях човек от охраната и му съобщих какво съм видял.

— Познаваше ли жертвата?

— Разбира се. Луиз работеше предимно с Надин, но сътрудничеса както на мен, така и на други колеги. Беше много способна, успяваше да долови и най-малката подробност. Бе една от най-добрите монтажистки. — Посегна към каната на масата. Ръката му трепереше толкова силно, че водата се разплиска. — Господи! Защо е била убита? Не беше сторила зло никому!

— Виждал ли си я и друг път да напуска сградата през този изход и по същото време?

— Не... нямам представа... По това време би трябвало да е в монтажната — ожесточено заяви Морз.

— Бяхте ли близки, имам предвид в личен план?

Той рязко вдигна глава и присви очи.

— Опитваш се да ми го лепнеш на мен, така ли? Умираш от желание да ме изкараш убиец.

— Отговори на въпроса ми, Си Джей. Бяхте ли любовници?

— Луиз си имаше приятел. Все разправяше за някакъв си Бонго. С нея бяхме само колеги, Далас.

— Дошъл си на работа в единайсет и петнайсет. Къде беше преди това?

— У дома. Преди нощна смяна гледам да подремна няколко часа. Нямах да излъчват мой материал, поради което не ми се налагаше да се подготвям по-специално. Просто щях да направя обзор на случилото се през деня. Около седем вечерях с приятели, прибрах се къщи приблизително след час и си легнах. — Сложи лакти на масата и подпря глава на ръцете си. — Будилникът иззвъня в десет. Малко преди единайсет потеглих с колата си към службата. Казах си, че трябва да тръгна по-рано заради лошото време. Господи! Господи! Защо се случи това!

Ако не го беше видяла как хладнокръвно говори пред камерата минути, след като бе открил тялото, Ив можеше и да го съжали.

— Видя ли някого на местопрестъплението или в близост до сградата?

— Само Луиз. По това време улицата е безлюдна. Почти никой не влиза и излиза от сградата. Не видях никого. Само Луиз. Само Луиз.

— Добре, Си Джей, засега това е всичко.

Морз остави обратно чашата, която поднасяше към устните си.

— Свободен ли съм?

— Да. Искам да ти напомня, че ако в качеството си на свидетел си укрил или си пропуснал да съобщиш информация, ще бъдеш обвинен в съзнателно затрудняване на разследването. — Усмихна му се сияйно и добави: — Моля да ми съобщиш имената на приятелите, с които си вечерял. Не предполагах, че изобщо имаш такива.

Когато изведоха Морз, Ив остана замислена на мястото си, преди да влезе Надин. Очакванията ѝ се бяха оправдали, убиецът действаше по един и същ сценарий. Отново я обзе чувството за вина. Отвори папката и се загледа в ужасяващите снимки на трупа. Когато вратата се отвори, побърза да ги обърне наопаки.

Сега Надин нямаше нищо общо с елегантната, прекрасно гримирана и фризирана жена, която преди малко стоеше пред камерите. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо, очите ѝ — подпухнали, устните ѝ потръпваха в нервен тик. Ив безмълвно ѝ направи знак да седне и ѝ наля вода в чиста чаша. После язвително отбеляза:

— Много бързо успяхте да излъчите репортажа.

— Това ми е работата. — Надин не докосна чашата, а склочи пръсти и ги отпусна в скута си. — И двете изпълняваме задълженията си.

— Точно така. Служим на обществото, нали?

— В момента изобщо не се интересувам от мнението ти за мен, Далас.

— Толкова по-добре, защото в момента направо те ненавиждам и презирам. — Тя отново включи записващото устройство и продиктува необходимата първоначална информация. — Кога за последен път видя жива Луиз Кирски?

— Работехме в монтажната, подготвяйки репортаж за новините в дванайсет. Работата ни отне по-малко от предвиденото време. Луиз беше много способна. — Надин тежко въздъхна и продължи да се взира в стената зад Ив. — Поговорихме няколко минути и тя сподели, че с мъжа, с когото ходи, искали да заживеят заедно. Беше спокойна, щастлива. Луиз си беше такава — със слънчев характер и при това много умна.

Прекъсна за малко, задушавана от напиралите ридания. С усилие на волята си наложи да вдишва и издишва. Сетне продължи:

— По едно време установи, че е свършила цигарите. Обичаше да пуши по време на кратките почивки. Всички се преструваха, че не забелязват нарушението, дори когато тя се промъкваше в някоя стаичка и я задимяваше. Помолих я да купи и няколко цигари за мен, дадох ѝ жетони. Слязохме заедно и аз се отправих към новинарската стая, защото трябваше да се обадя на едно-две места. Само като си помисля, че ако я бях придружила, сега щеше да бъде жива...

— Често ли излизахте заедно преди излъчването на новините?

— Не. По време на кратката почивка обикновено излизам сама да изпия чаша кафе в едно тихо бистро на Трето авеню. Изпитвам нужда... да напусна за малко сградата, особено преди късните новини.

Тук има ресторант, кафене и зали за отдих, но предпочитам да се откъсна от тази обстановка и да бъда сама десетина минути.

— Да разбирам ли, че това ти е навик?

— Да. — Надин забеляза подозрението в погледа на Ив и извърна очи. — Отивам там винаги, когато разполагам с няколко свободни минути. Но тази вечер непременно трябваше да проведа няколко разговора по видеотелефона, освен това валеше, затова... затова и не излязох. Заех на Луиз дъждобрана си и тя тръгна за цигари. — Този път погледна Ив право в очите, изглеждаше напълно сломена. — Убиха я вместо мен. Двете с теб го знаем, нали, Далас?

— Познах дъждобрана ти — въздъхна Ив — и отначало си помислих, че са убили теб.

— Луиз не беше сторила нищо никому. Просто се оказа в неподходящ момент на неподходящо място.

„И убиецът захапа «неподходящата» стръв“ — помисли си Ив, но не сподели мисълта си. Вместо това се обърна отново към репортерката:

— Моля те, да не прибързваме със заключенията. Жена с професията на Луиз също притежава известно влияние и власт.

— Не. — Надин бавно поклати глава. Повдигаше ѝ се. Онова, което заплашваше да изригне от стомаха ѝ, я задушаваше и предизвикваше горчив вкус в устата ѝ. — И двете знаем, че убиецът избира жени с голяма популярност. Зрителите не се интересуват от монтажистката, а от репортерката, чието лице виждат непрекъснато на екрана. Луиз не е била набелязаната жертва. Нека не се самозалъгваме.

— Теориите и фактите са две различни неща, Надин. Но нека засега помъдруваме над теориите. Смятам, че ти си била набелязаната жертва и престъпникът е взел Луиз за теб. Двете имате различно телосложение, но в мрака и сред проливния дъжд това не се е забелязвало. Пък и тя е била облечена с твоя дъждобран, а лицето ѝ не се е виждало от качулката. Убиецът е осъзнал грешката си, но не е разполага с време да я предотврати.

— Какво? — Потресена от думите ѝ, Надин се опита да се овладее и да се съсредоточи. — Какво каза?

— Убиецът е нямал нито миг за губене. Човекът от охраната ми съобщи точния час, когато Луиз е напуснала сградата. Запомнил я, защото му махнала за поздрав. Десет минути по-късно Морз за малко

не се препънал в трупа. Следователно убийството е планирано с точност до секундата или престъпникът е бил много дързък и самоуверен. И се обзалагам на каквото пожелаеш, че е искал да види всичко по новините още преди мъртвата да се е вкочанила.

— И ние му направихме огромна услуга.

— Точно така — кимна Ив.

— Мислиш ли, че ми беше лесно? — промълви Надин. — Мислиш ли, че ми беше лесно да седя пред камерите, когато знаех, че тя лежи мъртва отвън?

— Не знам — меко отвърна Ив.

— С Луиз бяхме приятелки. — Надин се разрида, рукналите като порой сълзи образуваха вадички върху тежкия ѝ грим. — Обичах я. По дяволите работата! Приятелката ми е мъртва и смъртта ѝ не е просто тема за интересен репортаж.

Като се мъчеше да преодолее собственото си чувство за вина, Ив побутна чашата с вода към нея.

— Пийни! И гледай да се успокоиш.

Надин трепереше толкова силно, че разплиска водата в чашата, въпреки че я хвана с две ръце. Помисли си, че едно бренди ще ѝ се отрази много по-добре. После рече:

— Подобно на теб непрекъснато се сблъсквам с престъпления и ужасяващи гледки.

— Знаела си, че е мъртва и все пак си излязла да погледнеш — сопна се Ив.

— Трябваше да се уверя. — Тя вдигна насълзените си очи към лицето на Ив. — Ставаше въпрос за нещо лично, Далас. Когато слухът за случилото се разнесе, не исках да повярвам.

— Как разбра?

— Някой чул как Морз крещи на охраната, че е извършено убийство и че пред входа лежи труп. — Потърка уморено слепоочията си. — Виковете му мигновено привлякоха вниманието на всички. После... знаеш, че слуховете се разнасят светкавично. Когато чух за убийството, тъкмо провеждах втория си разговор. Прекъснах го, изтичах долу. И видях Луиз. — Усмихна се тъжно. — Бях там първа — преди операторите и преди ченгетата.

— С риск заедно с приятелчетата ти да заличите всички следи. — Ив махна с ръка. — Това е свършен факт. По-добре ми кажи някой

докосна ли я?

— Да не би да ни мислиш за толкова глупави? Очевидно беше, че Луиз е мъртва. Нали разбираш, огромната рана, локвата кръв... Въпреки това повикахме линейка. Първата група полицаи пристигнаха след броени минути. Наредиха ни да влезем обратно в сградата и запечатиха вратата. Разговарях с една служителка на полицията. Май се казва Пийбоди. — Отново разтърка слепоочията си, но не защото я болеше главата, а защото усещаше странно изтръпване. — Казах ѝ коя е жертвата и отидох да подготвя предаването. Ала една мисъл не ми даваше покой. Бях жива, стоях пред камерата, а Луиз лежеше мъртва на тротоара. Аз трябваше да бъда на нейното място.

— Никой не е трябвало да бъде на нейното място.

— Убихме я, Далас. — Репортерката вече се бе овладяла. — Ние с теб я убихме.

— Вероятно ще ни тежи на съвестта. — Тя си пое въздух и се приведе. — Опиши ми отново всичко, Надин. С най-малките подробности.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив си мислеше, че понякога досадната, рутинна полицейска работа внезапно дава резултат. Също като при игралния автомат, в който пускаш монети с безсмислено упорство и безнадеждност. И затова си безкрайно изненадан, щом джакпотът падне в ръцете ти.

Точно така се почувства Ив, когато Дейвид Анджелини попадна в ръцете й.

Имаше още някои неизяснени подробности около убийството на Кирски. Най-положително беше уточняването до секунда на случилото се в краткия интервал от време между излизането на Луиз от сградата и откриването на трупа.

И така, Надин се отказва от обичайната си почивка. Кирски излиза, минава през пропуска във фойето приблизително в 23:04. Озовава се на улицата, където я връхлитат проливният дъжд и ножът. Минути след това Морз (вече закъсняващ за работа) пристига с колата си, едва не се препъва в трупа, повръща и хуква в сградата да съобщи за убийството.

Всичко се бе случило много бързо.

За всеки случай Ив се заложи да преглежда дисковете от камерите, охраняващи вратите към паркинга на телевизионната станция. Съществуваше теоретична възможност убиецът да е минал през тях. После спира колата, приближава се към изхода в очакване на Надин, заколва Луиз по погрешка, скача в автомобила си и изчезва.

Втората възможност беше нападателят да е прекосил паркинга пеш, точно както е възнамерявала да направи и Луиз. Хората от охраната едва ли са му обърнали внимание, тъй като задачата им е да осигурят на служителите от телевизията свободни места за паркиране.

Ив преглеждаше дисковете по задължение, но и защото тайно се надяваше, че ще открие несъответствие в историята на Морз. Той лесно би разпознал дъждобрана на Надин, освен това знаеше за навика й да излиза сама преди новините в полунощ.

Инстинктивно го ненавиждаше и нищо не би й доставило по-голямо удоволствие от това да го тикне зад решетките.

В този миг забеляза на екрана как някаква двуместна кола италианско производство се промъква като блестяща котка към вратите на паркинга. Беше я виждала и преди, пред дома на командира, когато отиде там след траурната церемония.

— Стоп! — извика тя и кадърът застина на екрана. — Увеличение в сектори дваисет и трети до трийсети. Цял екран. — Апаратът изщрака, сетне задрънча и изображението затрепка. — Ив нетърпеливо скръцна със зъби и удари монитора с длан, при което трептенето престана. — По дяволите, ето до какво води липсата на пари. — След миг на лицето й грейна доволна усмивка. — Я виж, господин Анджелини!

Дълбоко си пое въздух, когато лицето на Дейвид изпълни екрана. Изглеждаше притеснен. Объркан. И нервен.

— Какво търсиш тук? — промърмори тя и погледна към левия ъгъл на екрана, където беше отбелязано времето. — Какво търсиш тук в дваисет и три часа, две минути и пет секунди?

Облегна се назад в стола си и с една ръка зарови из чекмеджето, без да откъсва поглед от екрана. После разсеяно отхапа от шоколадчето, което трябваше да й замени закуската. Още не се беше прибираща у дома.

— Искам копие — нареди тя. — После се върна на нормалния размер и направи още едно копие. — Търпеливо изчака, докато допотопната апаратура с астматично хриптене изпълняваше заповедите й. — Пусни отново диска, скорост — нормална.

Докато гризеше шоколада, видя как скъпата спортна кола профуча извън обсега на камерата. Образът изчезна. Шефовете от Канал 75 можеха да си позволят свръхмодерни охранителни камери, задействащи се от каквото и да било движение. Когато колата на Морз се приближи, броячът отчете, че са изминали единайсет минути.

— Интересно — промълви Ив, после отново даде нареждания: — Копирай диска и прехвърли копието към файл 47833-К — Луиз Кирски. Убита. Препратки към файл 47801-Т — Сисли Тауърс и към 47815-М — Ивон Меткаф. Убити.

Извърна се от екрана и вдигна слушалката на видеотелефона.

— Здравей, Фийни.

— Добро утро, Далас. — Той натъпка в устата си остатъка от парче наденица. — Работя по въпроса. Господи, едва седем сутринта е.

— Много добре знам колко е часът. Слушай, попаднах на нещо много деликатно.

— По дяволите! — По умореното му лице сякаш се появиха нови бръчки. — Изтръпвам всеки път като ми изтърсиш нещо такова.

— Преглеждах охранителните дискове на паркинга пред Канал 75 и се натъкнах на Дейвид Анджелини, който пристига с колата си десетина минути преди да открият трупа на Луиз Кирски.

— Майната му, майната му, Майната му! Кой ще съобщи на командира?

— Аз... но преди това ще разговарям с Анджелини. От теб искам да ме прикриваш. Ще предам всички данни, с които разполагам, но ще си премълча за младия Дейвид. Ти ще занесеш рапорта ми на командира. Съобщи му, че искам няколко свободни часа.

— И той като ще ми повярва.

— Фийни, кажи му, че имам нужда от сън, че си ми заповядал да се прибера у дома и да поспя един-два часа.

Компютърният гений тежко въздъхна.

— Далас, имаш нужда от сън. Ще рапортувам на командира. Прибери се у дома и поспи един-два часа.

— Сега с чиста съвест можеш да му кажеш онова, което те помолих отначало — заяви Ив и прекъсна връзката.

Подобно на рутинната полицейска работа интуицията на ченгето често дава неочаквано добри резултати. Ив си каза, че Дейвид положително ще потърси опора в семейството си. Ето защо първо се отправи към жилището на Анджелини, намиращо се в богаташки квартал в Ийст Сайд.

Тук сградите от кафеникав камък бяха издигнати едва преди трийсетина години и представляваха точни копия на зданията, проектирани през деветнайсети век и разрушени в началото на двайсет и първи по време на промяната на цялата инфраструктура на Ню Йорк. Повечето от разкошните къщи в този район бяха обявени за непригодни за живеене и разрушени. След дългогодишни спорове тук отново изникнаха сгради, подчиняващи се на архитектурните

традиции отпреди близо два века. Традиции, които само най-богатите можеха да си позволят.

След десетминутно обикаляне Ив успя да открие свободно място за паркиране между скъпите европейски и американски коли. Вдигна поглед и забеляза, че три частни мини совалки кръжат в небето и търсят място за приземяване.

Очевидно жителите на този квартал не използваха обществения транспорт, от друга страна, земята тук беше прекалено скъпа, че да я „похабяват“ за построяване на гаражи.

Ив си напомни, че все пак се намира в Ню Йорк и заключи очуканата си полицейска таратайка, преди да тръгне към дома на Анджелини. Покрай нея премина юноша на еърборд. Забелязал, че Ив го наблюдава, той очевидно реши да привлече вниманието ѝ с няколко сложни чупки, завършващи с висок подскок. За да не го разочарова, младата жена одобрително се усмихна.

— Добре се справяш.

— Хванах му цаката — заяви той с мутиращ глас и победоносен поглед. — Опитвала ли си някога?

— Не. Струва ми се много опасно. — Продължи да крачи по тротоара, а момчето кръжеше около нея, балансирайки върху еърборда.

— За пет минути мога да те науча на основните движения.

— Ще си помисля. Знаеш ли кой живее тук, на двацет и първи номер?

— Естествено, господин Анджелини. Ама ти не си от неговите парчета.

— Защо мислиш така?

— Я не ме занасяй. — Момчето се ухили, разкривайки великолепните си зъби. — Той си пада по нафуканите мадами. И по не толкова млади. — Бързо подскочи върху еърборда и успя да запази равновесие. — Не приличаш и на прислужница. Пък и той предпочита дроиди за домакинската работа.

— Има ли много... „парчета“?

— Виждал съм няколко. Винаги пристигат с частни коли. Понякога остават до сутринта, но по-често си тръгват след полунощ.

— А ти откъде знаеш?

Той се усмихна без капчица смущение.

— Живея хей там. — Посочи къщата от другата страна на улицата. — Обичам да наблюдавам, за да бъда в крак със събитията.

— Тогава ще ми кажеш ли дали някой е идвал снощи?

Момчето се завъртя върху еърборда.

— Откъде-накъде?

— Защото съм от полицията.

Младежът впери разширени от любопитство очи в значката ѝ.

— Уха! Това е върхът! Слушай, мислиш ли, че е пречукал родителката си? Както вече казах, искам да бъда в крак със събитията и прочие, за да не изоставам в учението.

— Това не е тест. Отново те питам — наблюдаваше ли къщата снощи? Между другото, как се казваш?

— Бари. Ами, снощи ме беше хванал един канап, та затова погледах телевизия, послушах музика. Всъщност трябваше да зубря за гадната матура в Компютърното училище.

— Днес нямате ли часове?

— Хей, ти да не си от Комитета за залавяне на ученици, избягали от час? — Продължи да се усмихва, но някак гузно. — Още е много рано. А пък аз уча само три дни в седмицата. Нали знаеш, че сега е най-модерно електронното обучение по домовете.

— Добре. И какво се случи снощи?

— Ами, докато се мотаех, забелязах господин Анджелини да излиза. Сигурно е било към осем. После около полунощ, пристигна някакъв тип с жестока кола. Обаче не излезе веднага от нея. Седеше вътре, сякаш се чудеше какво да прави.

Бари продължи да танцува по дължината на дъската.

— После влезе в къщата, ама вървеше много особено. Казах си, че е обърнал няколко чашки. Та значи влезе без да позвъни, следователно е знаел кода. Не видях кога се е прибрал господин Анджелини. Сигурно вече съм къртел. Нали чаткаш?

— Да, вече си спял. А тази сутрин забеляза ли някой да излиза?

— Не, обаче готината кола още е тук.

— Ясно. Благодаря ти.

— Хей, сигурно е страхотно да си ченге.

— Да, понякога наистина е страхотно. — Ив изкачи няколкото стъпала пред дома на Анджелини и се легитимира, след като скенерът посрещач с леден глас я помоли да стори това.

— Съжалявам, лейтенант, но въщи няма никой. Ако желаете да оставите съобщение, то ще бъде предадено при първа възможност.

Ив впери поглед право в скенера и изрече с не по-малко леден глас:

— Предай следното: ако в къщата няма никой, ще се свържа от колата си с управлението и ще поискам разрешение за влизане и обиск. Ще ми отнеме само десетина минути.

Не помръдна от мястото си и след по-малко от две минути Дейвид Анджелини отвори вратата.

— Какво обичате, лейтенант?

— Господин Анджелини, тук ли ще разговаряме или в полицейското. Как предпочитате?

— Влезте. — Той й направи път. — Пристигнах снощи и тази сутрин още не мога да се организирам.

Покани я в просторна всекидневна, където преобладаваха тъмните тонове и учтиво предложи на Ив кафе, което тя любезно му отказа. Беше облечен с прави панталони с тесни маншети, каквито тя беше видяла да носят в Рим, и с копринена риза с широки ръкави в същия кремав цвят като панталоните. Обувките му също бяха в тон и изглеждаха толкова меки, сякаш човек би могъл да ги продупчи с пръст.

Ала очите му шареха неспокойно. Изправи се до креслото и забарабани с пръсти по страничните му облегалки.

— Навярно ще ми съобщите нова информация относно убийството на майка ми?

— Знаете защо съм дошла.

Той овлажни устните си с език и неспокойно се раздвижи. Ив си помисли: „Ето защо не му върви в хазарта.“

— Какво искате да кажете?

Младата жена постави записващото устройство на масата така, че той да го види.

— Дейвид Анджелини, длъжна съм да ви уведомя за правата ви. Не сте длъжен да давате показания. Ако го сторите, те ще бъдат надлежно записани и могат да бъдат използвани срещу вас в съда. Имате право на адвокат или друг представител.

Продължи да изрежда правата му и забеляза, че Дейвид взе да се задъхва, и после попита:

— В какво ме обвинявате?

— Срещу вас все още не са предявени обвинения. Ясно ли ви е какви са правата ви?

— Разбира се.

— Искате ли да повикате адвоката си?

Той тежко въздъхна.

— Засега не се налага. Предполагам, че ще ми обясните защо съм подложен на разпит.

— Нищо по-лесно. Господин Анджелини, къде бяхте между двайсет и три и двайсет и четири часа на 31-и май?

— Преди малко споменах, че снощи пристигнах в Ню Йорк. Дойдох от летището до тук с кола.

— И никъде не сте се отбивали?

— Точно така. Имах среща в късните часове, но я... отмених. — Нервно разкопча яката на ризата си, сякаш не му стигаше въздух. — Или по-точно я насрочих за друг ден.

— Кога кацна самолетът ви?

— Около десет и половина.

— И дойдохте направо тук от летището?

— Да, както вече казах.

— Както вече ме излъгахте. — Тя наклони глава на една страна.

— Не умеете да лъжете, Анджелини. Изпотявате се, когато блъфирате.

Той усети вадичката, която се стичаше по гърба му. Опитваше се да ѝ отговори надменно и гневно, ала в гласа му се прокрадна страх.

— Все пак реших да се свържа с адвоката си, лейтенант. Както и с вашия шеф. Питам се дали полицията има право да безпокои невинни хора в собствения им дом?

— И това се случва — промърмори Ив. — Освен това вие не сте невинен. Моля, обадете се на адвоката си, след което отиваме в полицейското управление.

Ала Дейвид не посегна към видеотелефона, а повтори:

— Не съм направил нищо.

— Като начало излъгахте по време на официален разпит. Обадете се на адвоката.

— Почакайте, почакайте. — Той закрачи из всекидневната, като замислено потъркваше устните си с длан. — Струва ми се, че не е необходимо да се стига чак дотам.

— Както обичате. Искате ли да промените предишните си показания?

— Това е деликатен въпрос, лейтенант.

— Странно, винаги съм смятала убийството за жестоко, не за деликатно.

Дейвид продължи да крачи из стаята, нервно потривайки ръце.

— Разбирате ли, в момента работите ми не вървят особено добре. Ако избухне скандал, това ще провали предстоящите ми сделки. След седмица, най-много след две, положението ми ще се стабилизира.

— Предлагате да прекратя разследването, докато разрешите финансовите си проблеми, така ли?

— Щедро ще заплатя за изгубеното време и за мълчанието ви.

— Нима? — Очите ѝ се разшириха. — Каква сума предлагате, господин Анджелини?

— Вероятно ще успея да събера десет хиляди. — Той направи опит да се усмихне. — И да удвоя сумата, ако обещаете повече да не ме безпокоите.

Ив скръсти ръце.

— Моля да бъде записано, че Дейвид Анджелини предложи паричен подкуп на водещата разследването лейтенант Ив Далас и че въпросният подкуп беше отказан.

— Мръсница! — процеди той през зъби.

— И то голяма. Защо снощи отидохте в Канал 75?

— Не съм споменавал подобно нещо.

— Престанете да увъртате. Охранителните камери са ви засекли да влизате с колата си в паркинга. — За да си спести възраженията му, извади от чантата си снимката на лицето му в едър план и я хвърли на маса.

— Господи, как забравих за охраната! — Краката му се подкосих и едва успя да стигне до стола. — Не съобразих... не се досетих. Бях изпаднал в паника.

— Случва се, когато прережеш гърлото на някого.

— Не съм я докосвал. Дори не съм я доближавал. Господи, нима приличам на убиец?

— Виждала съм ги всякакви. И така, не отричате, че сте бил там. — Посегна към пистолета си и извика: — Горе ръцете! Не посягайте към джобовете си!

— За бога, нима смятате, че имам нож? — Той бавно извади носната си кърпа и избърса потта от челото си. — Дори не познавах Луиз Кирски.

— Откъде знаете името й?

— От репортажа по телевизията. — Затвори очи и прошепна: — Видях репортажа по телевизията. Видях и как я убиха.

Ив за малко не подскочи от изненада, но за разлика от Дейвид тя умееше да се владее. Когато заговори, лицето и гласът й издаваха хладнокръвие.

— В такъв случай предлагам да ми разкажете всичко.

Анджелини отново потърка треперещите си ръце, после нервно склочи пръсти. Носеше тежък златен пръстен с диамант и още един — с рубин, които издадоха мелодичен звук, когато се чукнаха един в друг.

— Не искам да ме забърквате в тази история.

— Няма друг начин — спокойно възрази Ив. — Не обичам да се пазаря. Майка ви беше прокурор, господин Анджелини. Би трябвало да знаете, че споразуменията се постигат в нейния кабинет, а не с пазарлъци на четири очи. Вече излъгахте в официалните си показания. — Стараеше се да говори спокойно, непринудено. От опит знаеше, че когато има работа с нервен заподозрян, трябва да го предразположи. — Ще ви дам възможност да промените показанията си, като отново ви напомням, че имате право на адвокат. Но ако желаете да разговаряме, говорете. И за да ви улесня, ще ви задам няколко въпроса. Защо отидохте снощи в Канал 75?

— Действително имах среща, която отмених. Опитваме се... опитвам се да разширя дейността на фирмата. Проявяваме интерес към развлекателната индустрия. Разработили сме проекти за нови програми и за филми, предназначени за домашните видеотеки. Осъществяването на тези проекти до голяма степен зависи от Карлсън Йънг, шефът на отдел „Забавни програми“ в Канал 75. Трябваше да се срещнем в неговия кабинет.

— Не е ли било късно за делова среща?

— В този бизнес няма определено работно време. И двамата бяхме заети и късният час ни устройваше.

— Защо не уредихте въпроса по видеотелефона?

— В повечето случаи постъпваме така. Но знаехме, че е назрял моментът да се срещнем. Надявахме се — все още се надяваме —

есента да осъществим първия си проект. Вече разполагаме с добър сценарий и със снимачен екип. — Той говореше така, сякаш беше забравил за присъствието на Ив. — Подписахме и договори с някои от актьорите.

— Значи е трябвало да се срещнете с Карлсън Йънг от Канал 75 късно вечерта.

— Да. Валеше проливен дъжд, закъснявах. — Дейвид вдигна глава. — Обадох се на Йънг, докато пътувах с колата. Малко преди единайсет му се обадох, защото разбрах, че ще закъснея.

— Естествено ще проверим всичко, господин Анджелини.

— Когато пристигнах пред сградата на телевизията, умът ми беше на друго място, мислех си за... проблемите, свързани с набиране на актьорите. Трябваше да карам към главния вход, но бях доста разсеян и завих към страничния. Когато осъзнах грешката си, спрях колата, за да се върна на заден ход. В този момент забелязах... — Той избърса устните си с носна кърпа. — Забелязах някаква жена да излиза от сградата. После зърнах друг човек — навярно се беше спотайвал в мрака, наблюдавайки изхода. След това всичко стана с мълниеносна скорост. Жената се обърна и за секунда видях лицето ѝ, осветено от лампата над вратата. Непознатият рязко замахна, сетне... О, боже! Видях как кръвта бликна като фонтан. Отначало не можах да повярвам на очите си. Жената се строполи на земята, а онзи побягна като стрела.

— Какво направихте?

— Ами... нямам представа колко време съм седял като вцепенен. По едно време осъзнах, че колата се движи. Шофирах машинално, като насън. Всичко ми се струваше нереално — дъждът... фаровете на колите, минаващи по улицата. После се озовах пред дома си, нямам представа как съм стигнал до тук. Обадох се на Йънг, съобщих му, че съм възпрепятстван да се срещнем и се уговорихме за друг ден и час. Влязох вкъщи, където нямаше никой. Взех приспивателно и си легнах.

За миг Ив остана безмълвна, после бавно изрече:

— Да проверим дали правилно съм ви разбрала. Отивал сте с колата си на среща. Завивате в погрешна посока и ставате свидетел на зверското убийство на една жена. После подкарвате автомобила, прибирате се у дома и телефонирате, за да отмените срещата. След това си лягате.

— Да, точно така беше.

— И не ви мина през ума да излезете от колата и да помогнете на жертвата? Или да повикате по видеотелефона полиция или линейка?

— Бях толкова потресен, че не можех да разсъждавам.

— Не сте бил на себе си. Прибирате се у дома, взимате приспивателно и си лягате.

— Колко пъти да ви го повтарям! — озъби се той. — Трябва да пийна нещо. — С лепкави от пот пръсти натисна копчето и нареди: — Донеси водка. Цялата бутилка.

Ив замълча, оставяйки го да се пържи в собственото си масло. Дроидът донесе бутилка „Столичная“ и ниска чаша. Младата жена мълчаливо наблюдаваше как Анджелини си наля водка и жадно отпи.

— Не можех да направя нищо — промърмори той, очевидно изнервен от мълчанието ѝ, което беше и делата ѝ. — Това не ме засягаше.

— Преди няколко седмици майка ви беше убита по същия брутален начин, който описахте. Но вие твърдите, че случилото си не ви засяга.

— Донякъде в това е проблемът. — Наля си втора водка, отпи голяма глътка и потръпна. — Бях изпаднал в шок и... бях изплашен до смърт. Насилието ме ужасява, лейтенант. Професията на майка ми я сблъскваше непрекъснато с него, не разбирах как може да го понася така хладнокръвно. Тя разбираше същността на насилието — промълви Дейвид.

— А вие не можехте да се примирите с този факт, с мисълта, че майка ви е била силна жена, която не се страхува от насилието и се бори срещу него.

— Обичах я — задъхано произнесе той. — Обичах я много. Ала когато видях как убиват онази жена по същия начин, по който загина майка ми, първата ми мисъл беше да избягам.

Замълча и допи водката си, после продължи:

— Мислите ли, че не подозирах за проучванията ви относно личния ми живот и финансовото ми състояние? Знаех, че съм сред заподозрените. Доколко би се утежило положението ми, ако ме обвинят в друго убийство?

Ив се изправи и заяви:

— Скоро ще научите отговора на този въпрос.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тя проведе следващия разпит на Анджелини в голата, неудобна стая на полицейското управление. Този път присъстваха и тримата му адвокати. Облечени с официални костюми на тънки райета, те седяха редом с клиента си и фиксираха Ив с ледените си погледи.

Тя мислено ги нарече Мо, Лари и Кърли.

Очевидно Мо беше натоварена със задачата да води „преговорите“. Имаше дрезгав глас и беше късо подстригана. Колегите ѝ рядко се намесваха, но гледаха строго и с важен вид си записваха по нещо в бележниците с жълти страници, които явно бяха любими на всички в тяхната професия.

От време на време с набръчкано в размисъл чело, Кърли натискаше бутоните на компютърния си бележник и заговорнически шепнеше в ухото на Лари.

— Лейтенант Далас, моят клиент с удоволствие ще ви съдейства.
— Мо скръсти ръце върху масата. Ноктите ѝ, дълги близо три сантиметра, бяха лакирани в аленочервено и напомняха ноктите на хищна птица.

— Досега нямаше желание да го стори и сама ще се убедите, ако прослушате показанията му — сухо отбеляза Ив. — След като се отрече от първоначалната си версия, клиентът ви призна, че е напуснал мястото на престъплението, без да си направи труда да уведоми съответните власти.

Мо въздъхна театрално.

— Естествено можете да подведете под отговорност господин Анджелини заради този пропуск. От своя страна ние ще пледираме за невъзможност от негова страна да разсъждава логично, предизвикана от шока и от душевната травма, причинена от смъртта на майка му. Напразно ще загубите времето на съда и парите на данъкоплатците.

— Все още не съм обвинила клиента ви в... тези „пропуски“. Става въпрос за нещо много по-сериозно.

Кърли надраска нещо в бележника си и го подаде на Лари. Двата се намръщиха и шепнешком взеха да се съвещават.

— Предполагам знаете, че клиентът ми действително е имал среща в сградата на Канал 75.

— Да, но я е отменил в единайсет и трийсет и пет. Странно, че невъзможността да разсъждава логично и душевната травма не са му попречили да се занимава със служебни дела. — Преди Мо да успее да ѝ възрази, Ив се обърна и строго изгледа Анджелини. — Познавате ли Надин Фарст?

— Знам коя е. Виждал съм я по телевизията. — Поколеба се за миг и шепнешком се консултира с Мо. После кимна. — Няколко пъти се бяхме срещали на светски събития и след смъртта на майка ми проведох кратък разговор с нея.

Ив вече знаеше това и опита нов подход, за да впримчи „жертвата“ си.

— Сигурна съм, че сте гледал репортажите ѝ с подчертан интерес, тъй като бяха посветени на наскоро извършените убийства. На убийството на майка ви.

— Лейтенант, не разбирам каква е връзката между интереса на моя клиент към новините, отразяващи убийството на майка му, с престъплението, извършено срещу госпожица Кирски.

— И аз си задавам същия въпрос. Гледал ли сте репортажите на Надин Фарст през последните няколко седмици, господин Анджелини?

— Разбира се. — Беше се окопитил дотолкова, че говореше иронично. — Добра реклама ви направиха, лейтенант.

— Какво ви влиза в работата?

— Намирам за отвратително държавен служител да се възползва от чуждата трагедия, за да се прослави.

— Говорите така, сякаш ми имате зъб. — Ив небрежно сви рамене. — Госпожица Фарст също се прослави.

— За съжаление свикнахме с факта, че хора с нейната професия напредват в кариерата благодарение на чуждата мъка и скръб.

— Защо, не харесвате ли репортажите ѝ?

Търпението на Мо очевидно започна да се изчерпва.

— Лейтенант, какъв е смисълът на всичко това?

— Не се намираме в съдебната зала, следователно не съм длъжна да ви обяснявам мотивите си. И така, господин Анджелини,

подразниха ли ви репортажите й. Или може би ви вбесиха?

— Аз... — Дейвид замълча, тъй като адвокатката предупредително го стрелна с поглед. После продължи, внимателно подбирайки думите си: — Произхождам от известна фамилия. Свикнал съм медиите да проявяват интерес към семейството ми.

— Моля да говорите по същество — намеси се Мо.

— Това е най-същественият въпрос. Когато са я убили, Луиз Кирски била облечена с дъждобрана на Надин Фарст. Знаете ли, господин Анджелини, мисля, че престъпникът не е убил набелязаната от него жертва. Мисля, че е дебнел Надин, а Луиз просто е избрала неподходящо време да хукне през дъжда за цигари.

— Повтарям, че това изобщо не ме засяга. — Извърна поглед към адвокатите си, сякаш търсещ подкрепа. — Бях свидетел на убийството. Това е всичко.

— Казахте, че престъплението било извършено от мъж. Как изглеждаше той?

— Нямам представа. Не го разгледах добре, беше с гръб към мен, пък и всичко стана за секунди.

— Все пак сте успял да го огледате, щом твърдите, че е бил мъж.

— Така ми се стори. — Млъкна, опитвайки да се овладее, а Мо му прошепна нещо. — Валеше проливен дъжд, а аз бях на няколко метра от него, в колата.

— Но сте видял лицето на жертвата.

— Лампата на входа... тя обърна лице към нея, преди убиецът да я нападне.

— Как изглеждаше този убиец, за когото предполагаме, че е мъж и който се появил изневиделица? Висок, нисък, млад, стар?

— Не знам. Беше тъмно и не го разгледах както трябва.

— Но нали на изхода има лампа?

— Тя осветява много малък участък. Онзи се спотайваше, в сянката. Спомних си, беше целият в черно! — възкликна той в прилив на вдъхновение. — Дълго черно палто и шапка със спусната широка периферия.

— Значи е бил облечен в черно. Колко оригинално.

— Лейтенант, ще посъветвам клиента ми да откаже да разговаря с вас, ако продължавате със саркастичните си забележки.

— Вашият клиент здравата го е загазил и моят сарказъм е най-малкото, което трябва да го притеснява. Вече разполагаме с трите важни фактора за извършване на едно престъпление. Мотив, средства, възможност.

— Не разполагате с нищо, освен с признанието на моя клиент, че е бил свидетел на убийство. Нещо повече — продължи Мо, потраквайки с хищните си нокти по масата, — нямате никакви доказателства, че господин Анджелини има нещо общо с предишните убийства. Единственото сигурно нещо в тази история е, че някакъв маниак се разхожда на свобода, а вие в отчаянието си търсите да арестувате кой да е, само и само да замажете очите на шефовете си. Но няма да допусна да задържите моя клиент.

— Ще видим. А сега... — Комуникаторът ѝ избръмча два пъти, което означаваше, че я търси Фийни. Почувства как я обзема възбуда, но умело я прикри с усмивка. — Извинете. Връщам се веднага.

Излезе в коридора и през единичното стъкло видя, че четиримата в стаята оживено си шушукат.

— Ще ми съобщиш нещо приятно, нали Фийни. Умирам от желание да изоблича този мръсник.

— Приятно ли? — Той потърка брадичката си. — Ами, новината сигурно ще ти достави удоволствие. Ивон Меткаф е водела преговори с нашето приятелче, дето сега го разпитваш. Тайни преговори.

— За какво?

— За главната роля в някакъв филм. Всичко се вършело тихомълком, поради договора ѝ за „Настройте се“. Най-сетне успях да накарам агента ѝ да изплюе камъчето. Ивон се канела да зареже театъра, ако получи така желаната роля в киното. Ала искала от Дейвид да увеличат хонорара ѝ, да ѝ гарантират договор за участие в три филма, международна дистрибуция и шумна реклама.

— Май се е поувлякла, а?

— Предполагам, че е блъфирала с надеждата да го изстиска колкото е възможно повече. По думите на агента ѝ съдя, че Анджелини се е нуждаел от Ивон, за да осигури продуценти за филма, обаче те искали да му глътнат цялата печалба. Анджелини се опитвал да склони Меткаф за по-приемливи условия.

— Само че Ивон го държала в ръцете си.

— Според агента той на няколко пъти се е срещал с нея. Един-два пъти оставали насаме в апартамента ѝ. Нашият приятел ѝ се пуснал, но Меткаф го отблъснала. Вероятно разчитала, че така ще го държи натясно.

— Прекрасно е, когато всичко си идва на мястото, нали? — Тя се обърна и се загледа в Анджелини през стъклото. — Ето връзката, която търсехме между убийствата, Фийни. Той е познавал всички жертви.

— Но нали се предполага, че е отсъствал от града, когато са очистили Меткаф?

— Искаш ли да се обзаложим, че господин Анджелини младши притежава частен самолет? Откакто съм с Рурк научих, че разписанията на полетите не са важни, ако имаш пари и собствен транспорт. Този път му е спукана работата, освен ако успее да доведе поне десетина свидетели, които са го целували по задника точно, когато Меткаф е била убита. Само гледай как ще се изприщи — промърмори тя и се върна в стаята за разпити.

Седна, облегна скръстените си ръце на масата и погледна Дейвид право в очите.

— Познавал сте Ивон Меткаф.

— Ами... — Изкаран от равновесие, той задърпа яката на ризата си. — Разбира се... Кой не я познаваше.

— Имал сте делови отношения с нея, срещали сте се няколко пъти, бил сте в апартамента ѝ.

Очевидно тези факти бях неизвестни на Мо, която направи кисела гримаса и вдигна ръка.

— Един момент, лейтенант. Искам да поговоря насаме с клиента ми.

— Добре. — Ив излезе, но през стъклото проследи цялото представление. Жалко, че законът ѝ забраняваше да включва звука.

Видя как Мо обсипва Дейвид с въпроси, на които той отговаряше с очевидно колебание и нежелание, докато Лари и Кърли с гробовно изражение пишеха усилено в бележниците си.

В един момент адвокатката, очевидно разгневена от отговора, поклати глава и забодя в гърдите на Дейвид дългия си нокът. Ив се усмихна, когато Мо ѝ направи знак да се върне в стаята.

— Клиентът ми признава, че е имал делови отношения с Ивон Меткаф.

— Хм. — Този път Ив приседна на ръба на масата. — Ивон Меткаф ви е въртяла на шиш, нали, господин Анджелини?

— Водехме преговори. — Той отново преплете треперещите си пръсти. — Обикновено актьорите в един филм искат невъзможни хонорари. Ние... скоро щяхме да постигнем споразумение.

— Посещавал сте я в апартамента ѝ. Карахте ли се?

— Ние... аз... срещаме се на различни места, между другото и в дома ѝ. Обсъждахме условията на договора и възможностите за промяна на някои от клаузите.

— Господин Анджелини, къде бяхте в нощта на убийството на Ивон Меткаф?

— Ще проверя в дневника си — заяви той с изненадващо спокойствие. — Но мисля, че бях в Ню Лос Анжелис, в комплекса „Планета Холивуд“. Винаги отсядам там.

— И къде предполагате, че сте се бил между деветнайсет и двайсет и четири часа западно време?

— Не мога да кажа.

— Но ще ви се наложи, господин Анджелини.

— Най-вероятно съм бил в стаята си. Имах много работа. Трябваше да преработя сценария.

— Същият сценарий, който променяхте заради госпожица Меткаф ли?

— Да.

— И работехте сам, така ли?

— Предпочитам да бъда сам, когато пиша. Нали разбирате, аз съм авторът на сценария. — Целият се изчерви, руменината плъзна и по шията му. — Вложих много време и усилия в подготовката му.

— Притежавате ли самолет?

— Самолет ли? Естествено. Непрекъснато пътувам и...

— С него ли пътувахте до Ню Лос Анжелис?

— Да... — Очите му се разшириха, като разбра намека ѝ. — Нима мислите, че...?

— Дейвид, седни! — нареди му Мо, когато той скочи на крака. — Не бива да казваш нищо повече.

— Но тази жена си въобразява, че съм убил Ивон и майка ми. Чувала ли си нещо по-абсурдно! Да убия собствената си майка. И защо? Какво би ме накарало да го сторя?

— О, имам няколко предположения. Ще видим дали психоаналитикът ще ги потвърди.

— Клиентът ми не е длъжен да се подлага на психиатричен тест.

— Предполагам, че в края на краищата ще го посъветвате да направи точно това.

— Този разпит приключи — отсече Мо.

— Добре. — Ив се изправи, наслаждавайки се на мига, когато погледна Дейвид право в очите. — Дейвид Анджелини, арестуван сте по следните обвинения: напускане на мястото на престъплението, възпрепятстване на правосъдието и опит за подкупване на полицаи.

Той се хвърли към нея и по странно съвпадение посегна към гърлото ѝ. Ив изчака, докато с изцъклени от ярост очи Анджелини впи пръсти в шията ѝ, после го повали на земята. Без да обръща внимание на заповедите на адвокатите му, тя се наведе над него и продължи най-невъзмутимо:

— Няма да прибавям към обвиненията нападение срещу офицер от полицията и оказване на съпротива при арест. Предишните три са достатъчни. Закарайте го в ареста! — нареди тя на униформените полицаи, притекли ѝ се на помощ.

— Добре се справи, Далас — поздрави я Фийни, докато наблюдаваха как отвеждат Дейвид.

— Да се надяваме, че прокурорът ще мисли като теб и няма да му позволи да излезе под гаранция. Искам да остане тук и да го поразпитам както трябва. Искам да докажа, че е виновен, Фийни.

— И това ще стане, малката. Вече доста напреднахме.

— Трябват ни веществени доказателства. Необходими са ни проклетото оръжие, „сувенирите“. Психологическото заключение на Майра е важно, но не мога да го дам под съд без веществени доказателства. — Нетърпеливо погледна часовника си и продължи: — Едва ли ще отнеме много време да получим заповед за обиск, дори ако адвокатите му се опитат да ни попречат.

— Откога не си си лягала? — поинтересува се Фийни. — Имаш ужасни сенки под очите.

— Достатъчно дълго, така че един-два часа повече нямат значение. Какво ще кажеш да те почерпя едно питие, докато получим заповедта?

Той бащински сложи ръка на рамото ѝ.

— Май ще ни дойде много добре. Командирът е научил за ареста. Нареди да отидем при него, Далас. Веднага.

Ив постави пръст в центъра на челото си, сякаш беше дуло на пистолет.

— Да вървим тогава. А когато свършим, ще ударим не по едно, а по две питиета.

Когато влязоха в кабинета на Уитни, той моментално пристъпи към действие. Стрелна ги с изпепеляващ поглед и гневно заяви:

— Довели сте Дейвид за разпит.

— Аз го доведох, сър. — Ив пристъпи напред, за да поеме яростта му върху себе си. — Разполагаме с видеозапис, на който се вижда как той преминава с колата си през охраняемия паркинг на Канал 75 по същото време, когато е убита Луиз Кирски. — Издекламира рапорта си на един дъх с отривист глас, втренчила поглед в лицето му.

— Значи Дейвид признава, че е станал свидетел на убийството.

— Твърди, че видял как някой, вероятно мъж, с дълго черно палто и с широкопола шапка, напада Кирски, след това избягва по посока на Трето авеню.

— И изпаднал в паника — добави Уитни, все още успявайки да се контролира. Беше се облегнал на бюрото, ръцете му бяха неподвижни. — Напуснал мястото на престъплението, без да уведоми полицията за случилото се. — Командирът мислено проклинаше двамата си подчинени, а стомахът му се свиваше на топка от нерви, ала изражението му остана непроменено, погледът — леден и непоколебим. — Доста често срещана реакция при хора, станали неволни свидетели на жестоко престъпление.

— Отрече да е бил там — заяви Ив. — Опитва се да ме излъже, предложи ми подкуп. Имал е възможност да го извърши, шефе. Освен това по един или друг начин е свързан с трите жертви. Познавал е Меткаф, работели са заедно върху някакъв проект за филм, посещавал е апартамент й.

Уитни само сви в юмрук пръстите си, после ги отпусна.

— Какъв е мотивът му, лейтенант?

— Преди всичко — пари. Имал е финансови затруднения, които отчасти ще бъдат разрешени след легализацията на завещанието на майка му. От друга страна, жертвите — в третия случай набелязаната жертва — са все силни жени, радващи се на голяма популярност. Сигурна съм, че това го е озлобявало. Ако адвокатите му не попречат, доктор Майра ще го подложи на тест за определяне на неговото емоционално и душевно състояние и ще определи до каква степен е склонен към насилие.

Спомни си как пръстите му се впираха в шията ѝ и си каза, че има голяма вероятност тестовете да покажат изключителната му склонност към насилие.

— Не е бил в Ню Йорк, когато са извършени първите две убийства.

— Сър, забравяте, че притежава частен самолет. — За миг усети жалост към командира, но успя да я потисне. — Може бързо да се придвижи където пожелае. Детска игра е да се подправи бордовият дневник. Все още не мога да го обвиня в извършване на убийствата, но искам да го задържим, докато съберем повече доказателства.

— Следователно си го арестувала само заради бягство от местопрестъплението и опита му да те подкупи.

— Това са обвинения напълно основателни за задържането на когото и да било. Когато открием и веществените доказателства...

— Ако изобщо ги откриете — прекъсна я Уитни и се изправи. Вече не го съдържах зад бюрото. — Това са две съвсем различни неща, Далас. Без доказателства не можеш да го обвиниш в убийство.

— Затова и не го правя. — Тя постави разпечатката на бюрото му. С Фийни се бяха отбили в стаята ѝ и бяха изчислили с компютъра коефициента на вероятност. — Познавал е първите две жертви и Надин Фарст, поддържал е връзки с тях, бил е на мястото, където е извършено последното убийство. Подозираме, че Тауърс е прикривала някого, когато е изтрила последния си разговор по видеотелефона. Твърде е възможно да е прикривала сина си. Освен това отношенията им са били обтегнати заради пристрастеността му към хазарта и заради нейния отказ да му помогне. Използвайки данните, с които разполагаме, изчислихме, че вероятността да изпитва чувство за вина е 83,10%.

— Ала не сте взели предвид, че той не е способен на подобно насилие. — Уитни постави длани върху ръба на бюрото и се приведе. — Пропуснали сте този фактор, Далас. Познавам Дейвид Анджелини не по-зле от собствените си деца. Той не е убиец. Може да е глупак. Може да е слабохарактерен. Ала хладнокръвен убиец не е.

— Понякога дори слабохарактерните и глупавите са способни на решителни действия. Съжалявам, шефе, но не мога да го освободя.

— Представяш ли си какво означава за човек като него да бъде арестуван? Да бъде заподозрян в убийството на собствената му майка? — Уитни вече беше решил, че няма друг избор, освен да се опита да умилюва подчинената си. — Не отричам, че е разглезен. Бащата се стараеше Дейвид и Мирина да бъдат напълно задоволени. От малък Дейвид е свикнал да получава наготово почти всичко, което пожелае. Признавам, че досега животът му е бил лесен и безгрижен и че той не е лишаван от абсолютно нищо. Всичките му грешки и необмислени ходове са били прощавани с лека ръка и винаги друг е оправял забърканите от него каши. Но в душата му няма и капчица злоба, Далас. Познавам го и гарантирам, че не е способен да извърши нищо жестоко. — Той говореше тихо, но гласът му трепереше от вълнение. — Никога няма да повярвам, че Дейвид е прерязал гърлото на майка си. Ето защо те моля да не бързаш да го изпращаш в затвора и да го освободиш под гаранция.

Фийни понечи да се намеси, но Ив поклати глава. Вярно, че имаше по-висок чин от нея, но именно тя водеше разследването.

— Убити са три жени, шефе. Задържали сме заподозряно лице. Не мога да изпълня молбата ви. Мисля, че натоварихте мен с разследването именно поради тази причина.

Уитни се обърна и се загледа през прозореца.

— Май не знаеш какво означава думата „съчувствие“, Далас.

Младата жена потръпна, но остана безмълвна.

— Не говори така, Джак — разгорещено се намеси Фийни. — А пък ако си решил да си изкараш яда на някого, сърди се на двама ни с Далас, защото в случая съм на нейна страна. Имахме достатъчно доказателства да го арестуваме по онези три обвинения, така и направихме.

— Ще го погубите. — Уитни се извърна от прозореца. — Естествено това не ви засяга. Постъпете както повелява законът,

извършете обиск в дома на Дейвид. Но в качеството си на ваш командир ви заповядвам да не приключвате случая. Търсете истинския убиец. Искam докладите ви върху бюрото ми точно в четиринайсет часа. — Изглежда хладно Ив и процеди: — Свободни сте.

На излизане от кабинета му тя с изненада почувства, че краката ѝ сякаш са от крехко стъкло, което може да се счупи дори от най-предпазливото докосване.

— Шефът не е на себе си, Далас. — Фийни сложи ръка на рамото ѝ. — Много страда, затова се опита да си го изкара на теб.

— Не само се опита, но и успя — отвърна тя с прегракнал от вълнение глас. — Не съм знаела що е съчувствие, а? Недотам тънък намек, че никога не съм имала семейство и нямам представа какво е чувство за вяност.

Фийни неловко запристъпва от крак на крак.

— Хайде, Далас, не го приемай толкова лично.

— А как другояче да го приемам? Защи́тавал ме е толкова пъти, а сега, когато е мой ред да сторя същото, трябва да му кажа: „Съжалявам, шефе, но няма начин“. В момента най-съществени са нашите взаимоотношения. — Отмести ръката му и промълви: — Да отложим почерпката за друг път. Нямам настроение за подобни неща.

Объркан, Фийни пхна ръце в джобовете си. Ив го изостави, командирът се беше заключил в кабинета си. В душата му се бореха противоречиви чувства, защото обичаше и двамата.

Ив държеше да присъства на обиска в дома на Марко Анджелини, макар това да не беше необходимо. Хората от лабораторията, наречени „метачи“, си знаеха работата и апаратурата им беше сравнително добра, като се има предвид липсата на средства за закупуване на по-модерна техника. Ив напръска със специалния спрей ръцете и обувките си и започна щателен оглед на триетажната къща, опитвайки се да открие доказателства за вината на Дейвид или за неговата невинност. Предпочиташе да бъдат в полза на второто, защото лицето на Уитни не ѝ излизаше от ума.

Марко Анджелини също присъстваше в правото си на собственик на къщата и баща на главния заподозрян. Ив се опитваше

да не забелязва присъствието му, сините му очи, които зорко я следяха, изпитото му лице, от време на време изкривявано от нервен тик.

Един от „метачите“ проверяваше с портативен сензор гардероба на Дейвид, търсейки петна от кръв по дрехите му. През това време Ив методично претърсваше стаята.

— Може да е хвърлил оръжието — обади се „метачът“, дългогодишен полицейски служител с прякор Бобъра заради щръкналите му предни зъби, и прокара сензора по елегантно спортно сако, което положително струваше най-малко хиляда долара.

— Убил е и трите жени с един и същ нож — замислено промълви Ив, говорейки по-скоро на себе си, отколкото на Бобъра. — Резултатите от лабораторията го потвърждават. Защо да се освобождава от него точно сега?

— Ами ако е приключил с кланетата?

В този момент приглушеното бръмчене на сензора премина в отзивисто подсвиркване.

— Фалшива тревога — обяви Бобъра. — Господинът си е изцапал хубавата вратовръзка с първокласен зехтин. Та както ти казвах, може да е приключил с кланетата.

Той се възхищаваше от детективите в полицията, дори едно време мечтаеше за тази професия, но успя да стане само „метач“. Въпреки това жадно четеше всеки новоизлязъл детективски роман.

— Нали чаткаш — продължи той. — Числото три е магическо. — Очите му зад тъмните очила проблеснаха, когато забележа подозрително петънце от талк върху маншета на един панталон. Продължи да работи, като оживено дискутираше предположението си. — Този тип има фикс идея относно три жени, които познава, които непрекъснато гледа по телевизията. Може и да си пада по тях.

— Първата жертва е собствената му майка.

— И к'во от това? — Бобъра за миг преустанови работа, обърна се и изглежда Ив. — Никога ли не си чувала за Едип? Онова гръцко копеле, дете си падало по родителката си? И така, нашият човек очиства трите мадами, после се отървава от ножа и от дрехите, които е носил по време на убийството. Като гледам, и без това има костюми колкото за шестима.

Ив намръщено се приближи до огромния гардероб и огледа автоматичните поставки и полиците, задвижвани чрез специален

механизъм.

— А пък дори не живее тук...

— Тоя тип е бъкан с мангизи. — Според Бобъра това обясняваше всичко. — Тук има няколко костюма, дето изобщо не ги е слагал. Същото се отнася и за обувките. — Наведе се, вдигна елегантни кожени полуботуши и ги обърна. — Погледни! — Прокара сензор по очевидно новите подметки. — Никаква мръсотия или прах, никаква драскотина.

— С тези улики мога да го обвиня само в това, че е презадоволен. Хайде, непременно трябва да откриеш следи от кръв.

— Старая се. Ама може да е изхвърлил дрехите, с които е извършил убийството.

— Страхотен оптимист си, няма що.

Тя с нежелание се обърна към полираното бюро и зарови из чекмеджетата. Мислеше си, че ще вземе дисковете и ще ги прегледа на компютъра си. Кой знае, може да извади късмет и да открие писма на Дейвид до майка му или до Меткаф. Или пък да улучи истински джакпот и да се натъкне на дневника му, където той подробно е описал убийствата.

„По дяволите, къде е скрил чадъра? Ами обувката?“ — питаше се тя. Питаше се още дали „метачите“ в Ню Лос Анжелис или в Европа са имали повече късмет от Бобъра. Призляваше ѝ от мисълта, че ще се наложи да проверяват всички вили и луксозни убежища на Дейвид Анджелини.

В този момент откри ножа.

Просто отвори средното чекмедже на бюрото и го видя. Дълго, тънко, смъртоносно острие. Дръжката по всяка вероятност беше от истинска слонова кост, което означаваше, или че ножът е антика, или че при изработването му е бил нарушен международен закон. Избиването на слонове заради бивните им и продажбата на слонова кост под каквато и да било форма беше забранено по цялата планета преди повече от половин век, след заплахата от изчезване на тези животни в Африка.

Ив не си падаше по антиките, нито беше експерт по престъпления, свързани с околната среда, но познанията ѝ по съдебна медицина ѝ подсказваха, че формата и дължината на острието са идентични с тези на оръжието на престъплението.

— Виж ти! — Мигновено забрави за прилошаването, връхлетяло я като неканен гост. Щастieto от успеха я караше да се чувства лека като перце. — Изглежда, че числото три не е било магическо за убиеца.

— Не го е изхвърлил, така ли? Мама му стара. — Разочарован от глупавата постъпка на престъпника, Бобъра поклати глава. — Този тип е пълен идиот.

— Сканирай го. — Тя му подаде ножа.

Бобъра повдигна скенера и промени програмата. Настрои окулярите и прокара фунията по дължината на острието. Прозвуча окуражителен сигнал.

— Има нещо — промърмори Бобъра, а дебелиите му пръсти заиграха по бутоните както пръстите на прочут пианист по клавишите. — Влакна... навярно от хартия... нещо лепливо. Върху дръжката има отпечатъци от пръсти. Искаш ли разпечатка?

— Да.

— Дадено. — Скенерът избълва лист хартия, покрита с отпечатъци. — Дай малко към мен. Бинго! Ето кръвта, дето я търсеше. Само че не е много. — Той намръщено плъзна фунията по ръба на острието. — Ще бъде цяло чудо, ако успеем да определим кръвната група, камо ли ДНК.

— Оптимизмът ти ме окуражава, продължавай в същия дух. Съдейки по засъхналата кръв, кога за последен път е използван ножът?

— Да си имаме уважението, лейтенант. — Стрелна я с ироничен поглед иззад окулярите. — Знаеш, че портативките не правят анализ на кръвта, само регистрират наличието ѝ. Няма кожа — обяви той. — Щеше да бъде много по-добре, ако имяхме частици от кожа.

— Ще се задоволя и с кръвта. — Докато запечатваше ножа, за да го приложи към веществените доказателства, с крайчеца на окото си забеляза някакво движение. Вдигна глава и срещна мрачния, обвинителен поглед на Марко Анджелини. Той сведе очи към ножа, сетне се втренчи в Ив. Изражението му беше странно, очевидно в гърдите му се бореха противоречиви чувства.

— Ще ми отделите ли минутка, лейтенант Далас?

— Само минута, не повече.

— Няма да ви задържам. — Погледът му се стрелна към Бобъра, после към ножа, който Ив прибра в чантата си. — Да поговорим насаме, ако обичате.

— Добре. — Тя кимна на униформения полицаи, застанал до Анджелини, и се обърна към „метача“: — Някой от момчетата да се качи и да довърши обиска. — Сетне последва домакина.

Той се насочи към тясно стълбище, където стъпалата бяха покрити с пътека и тръгна да се изкачва, придържайки се за излъскания до блясък парапет. Когато се озова на горния етаж, свърна вдясно и покани Ив в някаква стая, която се оказа кабинет. Светлината на следобедното слънце нахлуваше през прозорците, лъчите му се отразяваха от повърхността на апаратурата за комуникации и от плота на черното бюро във форма на полукръг, проблясваха и се фокусираха върху лъскавия под.

Сякаш раздразнен от силната светлина, Анджелини натисна някакво копче и стъклата на прозорците се обагриха в кехлибарен цвят, превръщайки ги в бледозлатисти правоъгълници. В стаята притъмня.

Домакинът се приближи до компютъризирания бар в стената и си поръча бърбън с лед. Взе ниската чаша и отпи малка глътка, после заговори.

— Смятате, че синът ми е убил майка си и другите две жени.

— Разпитвахме го във връзка с тези обвинения, господин Анджелини. Той е заподозрян. Ако имате въпроси по процедурата, обърнете се към неговия адвокат.

— Вече разговарях и с тримата. — Отново отпи от чашата си и продължи: — Смятат, че съществува реална възможност да го обвините в извършване на убийствата, но не мислят, че Дейвид ще бъде подведен под отговорност.

— Това зависи от заседателите, които ще решат дали въпросът да се отнесе до съда.

— Но вие смятате, че трябва.

— Господин Анджелини, ако арестувам сина ви по обвинение в три предумишлени убийства, вече ще бъде абсолютно сигурна, че ще бъде подведен под отговорност, изправен пред съда и осъден, защото ще разполагам с достатъчно веществени доказателства.

Той хвърли поглед към голямата чанта, където беше прибрала едно от въпросните доказателства.

— Поразпитах тук-там за вас, лейтенант Далас.

— Нима?

— Предпочитам да знам предварително с кого си имам работа. — Лицето му за миг се изкриви в тъжна усмивка. — Командир Уитни, когото уважавам, се изказа изключително ласкаво за вас. Бившата ми съпруга се възхищаваше от вашата упоритост и трудолюбие, а пък не беше от хората, които грешат в преценките си. Често говореше за вас, знаете ли?

— Не.

— Дълбоко впечатление й беше направил начинът ви на разсъждение. Казваше, че е типичен за полицаите с неопетнена съвест. Добра сте в професията, нали, лейтенант?

— Да.

— И все пак понякога допускате грешки.

— Опитвам се да ги сведа до минимум.

— Замисляла ли сте се, че и най-малката ви грешка може да причини неопишуема болка на невинен човек. — Той продължаваше безмилостно да се взира в нея. — Намерихте нож в стаята на сина ми.

— Нямам право да ви отговоря.

— Дейвид почти никога не отсяда тук — предпазливо заобяснява Анджелини. — Идва само три-четири пъти годишно. Когато е в този район на страната, предпочита имението ни на Лонг Айланд.

— Възможно е, но все пак е бил тук в нощта на убийството на Луиз Кирски. — Ив изгаряше от нетърпение да занесе ножа в лабораторията и се питаше как да прекъсне разговора. — Господин Анджелини, нямам право да обсъждам с вас случая...

— Но сте абсолютно убедена, че синът ми е убиецът — прекъсна я той. Когато Ив не му отговори, Анджелини отново впи очи в лицето й, после изпи бърбъна на един дъх и остави чашата настрана. — Длъжен съм да ви уведомя, че грешите, лейтенант. Заловила сте не когото трябва.

— Разбирам чувствата ви и знам, че вярвате в невинността на сина си.

— Не вярвам, а съм убеден. Дейвид не е заклал трите жени. — Пое си дълбоко въздух като човек, готвещ се да се гмурне под водата. — Аз ги убих.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив нямаше избор. Беше длъжна да го арестува и да го разпита. След един час получи жестоко главоболие, както и хладнокръвното изявление на Марко Анджелини, че е убил три жени.

Той не пожела адвокат, както не пожела или не беше в състояние да разкаже подробно за случилото се.

Всеки път, когато Ив му задаваше въпроса защо е извършил престъпленията, той я поглеждаше право в очите и заявяваше, че го подтикнал някакъв импулс. Съобщи, че не можел да понася бившата си съпруга и се чувствал неловко поради интимните ѝ отношения с негов делови партньор. Убил я, тъй като не можел да си я върне. А после му харесало и продължил да го прави.

Ив си казваше, че версията му е безкрайно елементарна, и предварително заучена. Представяше си как я повтаря наум и уточнява репликите си, преди да ги произнесе на глас.

— Защо ме занимавате с глупости? — рязко каза тя и стана от масата. — Не сте убил никого.

— Направих го. — Гласът му беше странно спокоен. — Имате запис на самопризнанието ми.

— Разкажете ми още веднъж всички подробности. — Ив се приведе и удари с длани по масата. — Защо определихте среща на жена си в „Петте луни“?

— Искях да извърша убийството в квартал, където никой не ни познава. Нали разбирате, въобразявах си, че ще се отърва безнаказано. Излъгах я, че Ранди отново има неприятности. Сисли нямаше престава доколкото Дейвид е пристрастен към хазарта. Само аз знаех истината... Разбира се, тя дойде на срещата.

— И вие ѝ прерязахте гърлото.

— Да. — Анджелини едва забележимо пребледня. — Всичко се случи много бързо.

— Какво направихте после?

— Прибрах се у дома.

— Как?

— С кола. Бях паркирал автомобила си на няколко преки от „Петте луни“.

— Ами кръвта? — Ив се втренчи в очите му, наблюдавайки зениците му. — Имало е много кръв. Би трябвало целия да сте оплискан.

Зениците му се разшириха, но гласът му остана спокоен.

— Носех дълъг дъждобран, който после изхвърлих. — Подсмихна се и продължи: — Навярно някой скитник го е намерил и му се е зарадвал.

— Какво взехте от местопрестъплението?

— Ножът, разбира се.

— А нещо принадлежащо на мъртвата? — Замълча за секунда, докато очакваше отговора му. — Нещо, което да наведе полицията на мисълта, че става дума за обир?

Той се поколеба. Ив сякаш виждаше как мозъкът му работи трескаво.

— Не бях на себе си. Не очаквах, че гледката ще бъде толкова ужасяваща. Забравих за намерението си да взема чантата и бижутата на Сисли и побягнах.

— Избягал сте панически, без да вземете нищо, но същевременно не сте пропуснал да захвърлите дъждобрана, изпръскан с кръв.

— Точно така.

— После сте решил да убиете Меткаф.

— Направих го импулсивно. Непрекъснато сънувах онова, което направих със Сисли и жадувах да го повторя. Ивон беше лесна жертва. — Сега Анджелини дишаше равномерно и ръцете му върху масата не трепереха. — Беше амбициозна и доста наивна. Знаех, че Дейвид е написал сценарий, представяйки си я в главната роля. Беше твърдо решен да заснеме този филм и няколко пъти се скарахме по този повод. Цялата история започваше да ме дразни, освен това проектът щеше да се реализира със средства от нашата компания, която в момента е в нестабилно финансово състояние. Реших да я убия и й телефонирах. Знаех, че няма да ми откаже една среща.

— Как беше облечена?

— Моля? — За миг той се обърка, не знаеше какво да отговори.
— Не обърнах внимание, пък и не беше необходимо. Когато ме видя да се приближавам, тя се усмихна и протегна ръце към мен. Тогава я убих.

— Защо решихте да направите самопризнание?

— Както вече споменах, въобразявах си, че ще се отърва безнаказано. Съществуваше доста голяма вероятност. Ала изобщо не очаквах да арестуват сина ми вместо мен.

— А може би искате да го прикриете.

— Аз убих тези жени, лейтенант. Какво още искате да ви кажа?

— Защо оставихте ножа в чекмеджето на неговото бюро?

Той извърна поглед, после отново се втренчи в лицето ѝ.

— Вече ви казах, че Дейвид рядко идва тук. Мислех, че никой няма да намери оръжието. После се появихте вие със заповедта за обиск и не успях да го преместя на друго място.

— Нима очаквате да ви повярвам? Въобразявате си, че помагате на Дейвид с това смехотворно самопризнание. В душата си знаете, че е виновен. — Ив понижи глас, като произнасяше всяка дума отчетливо и гневно. — Изпитвате ужас при мисълта, че синът ви е убиец и сте готов да поемете вината му, вместо да го оставите да си сърба попарата. Ще позволите ли да умре още една жена? Или пък две, три... докато се осъзнаете?

Устните на Анджелини потрепнаха, после той отново ги стисна и процеди:

— Нямам какво повече да кажа. Направих пълно самопризнание.

— Направихте пълна глупост! — Ив се обърна рязко и излезе. Застана в коридора, докато се овладее, сетне хвърли поглед през стъклото и с неприязън забеляза как Анджелини закри лицето си с длани.

Беше сигурна, че не след дълго ще го накара да се откаже от нелепата си идея. Ала съществуваше реална опасност някой репортер да разбере за случилото се и тогава медиите щяха да гръмнат с новината, че не главният заподозрян, а друг човек е направил пълни самопризнания.

Дочу нечий стъпки, вдигна глава и се вцепени.

— Добър ден, шефе.

— Докъде стигна с Анджелини, лейтенант?

— Настоява на своята версия. В нея има толкова огромни „дупки“, че през тях може да мине самолет. Извъртях въпросите си така, че да го подсетя да спомене „сувенирите“ от първите две убийства, но той не каза нито дума.

— Искам да поговоря с него. Насаме и неофициално, лейтенант. — Ив понечи да възрази, но Уитни вдигна ръка. — Знам, че е забранено от правилника. Моля те за услуга.

— Ами ако по време на разговора той издаде сина си или себе си?

Уитни гневно стисна устни, после възкликна:

— По дяволите, Далас! Никога няма да пренебрегна дълга си.

— Да, сър. — Тя отключи вратата, поколеба се за миг, затъмни стъклото и изключи звука. — Ще бъда в кабинета си.

— Благодаря. — Командирът пристъпи в стаята, но преди да затвори вратата, се обърна и изгледа Ив. После въздъхна тежко и се обърна към превития до масата Анджелини. — Марко! Какво целиш с този цирк?

— Здравей, Джак. — Анджелини се усмихна едва-едва. — Питам се кога ще се появиш. Така и не успяхме да изиграем заедно един голф.

— Трябва да поговорим. — Уитни се отпусна тежко в стола.

— Нима примерната и старателна лейтенантка не те е осведомила най-подробно?

— Записващото устройство е изключено — рязко изрече командирът. — Сега сме сами. Стига номера, Марко. И двамата знаем, че не си убил Сисли, нито когото и да било.

Анджелини впери поглед в тавана, сякаш размишляваше. После бавно заговори:

— Знаеш ли, Джак, в повечето случаи само си въобразяваме, че познаваме хората около нас. Дори и онези, които са ни много скъпи. Бях влюбен в Сисли и никога не съм преставал да я обичам. Ала тя ме разлюби. Тайно се надявах, че ще разбере грешката си и ще се върне при мен, макар да осъзнавах, че това никога няма да се случи.

— По дяволите, Марко, нима очакваш да повярвам, че си прерязал гърлото ѝ, защото се е развела с теб преди дванайсет години?

— Може да съм се изплашил, че Сисли ще се омъжи за Хамет. Той я искаше за съпруга — промълви Анджелини. — Знаех, че причината да не се оженят е колебанието на Сисли. — В спокойния му

глас прозвуча носталгична нотка. — Тя предпочиташе да бъде независима, същевременно не искаше да разочарова Хамет. Някой ден щеше да отстъпи пред ухажванията му и да се омъжи за него. Това би означавало край на всичките ми надежди.

— Убил си Сисли от страх да не стане съпруга на друг, това ли искаш да ми кажеш?

— Тя беше моя съпруга, независимо от съдебното решение за разтрогване на брака ни.

Уитни се умълча, после заяви:

— Марко, познаваме се от години и често сме играли покер. Наблюдавал съм те внимателно и знам, че жестовете издават мислите и намеренията ти. — Той скръсти ръце върху масата и се приведе. — Забелязал съм, че когато блъфираш, барабаниш с пръсти по коляното си.

Анджелини сви пръстите си в юмрук.

— Само че това няма нищо общо с покера, Джак.

— Така няма да помогнеш на сина си. Нека правосъдието си каже думата.

— Между Дейвид и мен... отношенията ни бяха доста обтегнати през последните месеци. Имахме служебни и лични разногласия. — За пръв път въздъхна дълбоко и уморено. — Сега разбирам, че не е трябвало да се караме заради толкова маловажни неща.

— Това, което правиш, не е начинът да се сдобрите.

Изражението на Анджелини отново стана непреклонно. Очевидно беше решил вече да не се поддава на слабостта си.

— Ще те попитам нещо, Джак, но искам да ми отговориш съвсем искрено. Ако съществува някаква опасност — дори най-минимална — едно от децата ти да бъде обвинено в убийство, не би ли направил всичко възможно да го защитиш?

— Скапаните ти самопризнания ни най-малко не помагат на Дейвид.

— Защо да са скапани? — Изречена с кадифения му глас на образован човек, жаргонната дума прозвуча странно. — Аз извърших убийствата и сега си признавам, тъй като не мога да понеса моят син да плаща заради греховете ми. Хайде, Джак, как ще реагираш при подобна ситуация? Ще защитиш ли детето си или ще го изоставиш?

— По дяволите! — прошепна Уитни, тъй като нямаше какво да му отговори.

Остана още дваайсет минути, но не научи нищо повече. Опита се да насочи разговора към по-обща теми, към голфа и към класирането на бейзболния отбор, между чиито собственици беше и Анджелини. От време на време изстрелваше по някой коварен въпрос, свързан с убийствата.

Ала Марко Анджелини беше опитен във водене на преговори и вече бе казал последната си дума. Даде ясно да се разбере, че няма да се отрече от нея.

Когато Уитни влезе в кабинета на Ив, в гърдите му бушуваха смесени чувства — на вина, скръб и постепенно нарастващ страх, — от които буквално му прилошаваше. Младата жена седеше пред монитора, проучваше данните и поръчваше нови.

За пръв път от много време насам командирът забрави собствената си умора и забеляза, че Ив е направо смазана. Беше бледа, под очите ѝ имаше сенки, устните ѝ бяха решително стиснати. Късата ѝ коса беше щръкнала, сякаш разрошвана безброй пъти. Докато Уитни я наблюдаваше, Ив отново прокара ръка през непокорната си коса, после потърка очите си, като че да прогони умората.

Той си спомни разговора в кабинета му на сутринта след убийството на Сисли Тауърс и изведнъж осъзна каква тежка отговорност е стоварил върху плещите ѝ.

— Лейтенант?

Ив изпъна рамене, сякаш вкара желязна арматура под тях. Вдигна глава и се постара лицето ѝ да бъде безизразно.

— Сър! — Изправи се бързо, а Уитни, раздразнен от формалното обръщение, си каза: „Още малко и ще ми козирува“.

— Марко е в ареста. Имаме право да го задържим четирийсет и осем часа, без да му предявяваме обвинение. Реших, че ако го вкарам зад решетките, може да размисли и да се вразуми. Все още не иска адвокат.

Уитни влезе в кабинета и се огледа. Рядко идваше в този сектор на полицейския комплекс. Обикновено подчинените отиваха при него — още едно неизбежно бреме на високия пост.

Ив можеше да разполага с по-голямо помещение, напълно го беше заслужила. Но очевидно предпочиташе да работи в тясната

стаичка, която беше толкова малка, че присъствието на трима души би нарушило нормите на благоприличие.

— Добре, че не страдаш от клаустрофобия — отбеляза той.

Ив остана безмълвна, с каменно лице. Уитни промърмори някаква ругатня и отново се опита да я заговори:

— Слушай, Далас...

— Сър! — Гласът ѝ режеше като бръснач. — Предадох в лабораторията ножа, открит в стаята на Дейвид Анджелини. Оттам съобщиха, че ще се забавят с резултатите, тъй като следите от кръв са минимални и по тях е почти невъзможно да се определи групата и ДНК.

— Вече ме уведомиха, лейтенант.

— Проверяваме дали отпечатъците от пръсти върху оръжието, приложено като веществено доказателство, отговаря на отпечатъците на Дейвид Анджелини. Моят доклад...

— След малко ще стигнем и до него, Далас.

Тя упорито вирна брадичка.

— Слушам, сър.

— По дяволите, Далас, извади бастуна, който си глътнала, и седни.

— Това заповед ли е, сър?

— Мама му...

В този миг се дочу потракване на високи токчета и в кабинета се втурна Мирина Анджелини. Копринената ѝ рокля гневно изшумоля.

— Защо се опитвате да съсипете семейството ни? — извика младата жена и блъсна ръката на Слейд, който я беше последвал.

— Мирина, не бива така, това няма да помогне.

Тя се отскубна и замарширува към Ив.

— Не ви ли стига, че майка ми беше убита на улицата? Че загина, защото полицаите в Америка са прекалено заети с преследване на въображаеми престъпници и с писане на безполезни доклади, за да опазят живота на невинните хора.

— Мирина, ела в кабинета ми — намеси се Уитни. — Налага се да поговорим.

— Да поговорим ли? — Тя се извърна към него с грацията на лъвица, готова да се хвърли върху жертвата си. — Защо? Доскоро ти вярвах, мислех, че обичаш мен, Дейвид, цялото ни семейство. Ала съм

се лъгала. Ти ѝ позволи да арестува Дейвид! А сега и баща ми е в затвора!

— Мирина, Марко се предаде доброволно. Нека поговорим, ще ти обясня всичко.

— Не са необходими никакви обяснения! — Обърна му гръб и изля гнева си върху Ив. — Отидох в дома на баща ми. Той настояваше да остана в Рим, но не го послушах. Не се стърпях, като виждах как медиите петнят името на брат ми. Когато спряхме пред къщата, някакъв съсед с огромно удоволствие ни осведоми, че баща ми е отведен от полицията...

— Ще уредя да разговаряте с него, госпожице Анджелини — невъзмутимо я прекъсна Ив. — Също и с брат ви.

— Ще го уредиш и то веднага. Къде е баща ми? — Блъсна Ив с две ръце, преди Слейд или Уитни да успеят да ѝ попречат. — Какво си му сторила, кучко?

— Да не си посмяла още веднъж да ме докоснеш! — предупреди я Ив с леден тон. — До гуша ми дойде от семейство Анджелини. Баща ти е тук, в ареста. Брат ти се намира в кулата в Рикър. Можеш да посетиш баща си. Ако желаеш да разговаряш с Дейвид, ще ти уредим пътуване с някоя совалка. — Изглежда заядливо Уитни и продължи: — Но след като имаш толкова връзки в полицията, навярно ще го доведат специално за теб.

— Знам какво целиш. — Мирина вече не приличаше на посърнало, нежно цвете. От цялото ѝ същество бликаше енергия. — Трябва ти изкупителна жертва. Непременно трябва да арестуващ някого, за да замажеш очите на медиите. Правиш си тънки сметки и използваш брат ми и дори покойната ми майка, за да запазиш работата си.

— Прекрасната, добре платена работа. — Ив кисело се усмихна. — Всеки ден изпращам невинни хора в затвора, за да се облагодетелствам.

— Точно така. Лицето ти не слиза от телевизионния екран. — Мирина отметна разкошната си коса. — Използва смъртта на майка ми, за да си направиш реклама.

— Достатъчно, Мирина! — Гласът на Уитни прозвуча като отривисто изплющяване на камшик. — Отиди в кабинета ми. — Обърна се към годеника ѝ и нареди: — Махни я от очите ми.

— Мирина, няма смисъл — промълви Слейд и се опита да я хване под ръка. — Да вървим.

— Не ме докосвай! — Изрепчи му се, после отблъсна ръката му. — Ще отида в кабинета. Но ти, лейтенант Далас, ще си платиш за неволите, които причини на семейството ни. Ще си платиш, и то скъпо.

Измарширува по тясната стаичка, а годеникът ѝ побърза да я последва, като промърмори някакво извинение. Уитни наруши възцарилата се тишина.

— Как си?

— Имала съм и по-тежки случаи — сви рамене Ив. Ала вътрешно се измъчваше от гняв и чувство за вина. Единственото ѝ желание беше да остане сама. — Извинете, сър, но трябва да довърша рапорта си.

— Далас. Ив. — Умората, проличала в гласа му, я накара да вдигне глава и да го изгледа подозрително. — Разбирам чувствата на Мирина. Но обвиненията и поведението ѝ бяха осъдителни.

— Все на някого трябваше да си го изкара. — Тъй като изпитваше непреодолимо желание да притисне с длани пулсиращите си от болка слепоочия, тя небрежно пхна ръце в джобовете си. — Току-що изпратих в затвора и баща ѝ. На кого да се сърди, освен на мен. Но смятам, че ще го преживея. — Леденият ѝ поглед сякаш го прониза. — Както благоволихте да отбележите, аз съм нещо като безчувствен дроид.

Уитни кимна замислено.

— Язвителна си, но и аз си го заслужавам. Слушай, Далас, натоварих те с разследването на този случай, защото си най-добрата ми служителка. Не само, че разсъждаваш логично, но притежаваш верен инстинкт. Освен това взимаш всичко присърце, скърбиш за жертвите. — Въздъхна тежко и прокара пръсти през косата си. — Когато днес сутринта разговаряхме в кабинета ми, направо не бях на себе си. Осъзнавам, че откакто започна всичко това, няколко пъти безпричинно те засегнах. Моля да ме извиниш.

— Не съм се засегнала.

— Де да беше така. — Втренчи се в лицето ѝ и забеляза с какво усилие запазва самообладание. — Но виждам, че е точно обратното.

Ще се погрижа за Мирина и затова Дейвид да бъде доведен за срещата с нея.

— Да, сър. Бих искала да продължа разпита на Марко Анджелини.

— Отложи го за утре. — Уитни едва не заскърца със зъби, забелязал насмешливото изражение, което Ив не успя да прикрие. — Уморена си, а уморените ченгета правят грешки и пропускат важни подробности. И утре е ден. — Отпрати се към вратата, отново изруга, спря и каза, без да се обръща: — Гледай да се наспиш и за бога, изпий нещо за това главоболие. Изглеждаш ужасно.

Ив с мъка се въздържа да не затръшне вратата след него. Подобна постъпка ѝ се стори дребнава и непрофесионална. Отново седна пред компютъра, втренчи се в екрана и се опита да си внуши, че главата ѝ не пулсира от болка.

Когато след секунди върху бюрото ѝ падна сянка, младата жена вдигна очи и хвърли убийствен поглед към човека, дръзнал да наруши спокойствието ѝ.

— Господи! — възкликна Рурк, наведе се и целуна устните ѝ, разтегнати в гримаса. — Това се казва посрещане! — Опипа гърдите си и попита: — Тече ли отнякъде кръв?

— Ха-ха!

— Точно това свежо чувство за хумор ми липсваше, докато отсъствах. — Приседна на ръба на бюрото, откъдето можеше едновременно да я наблюдава и да чете данните на екрана, за да разбере каква е причината за гнева ѝ. — Е, лейтенант, как прекара деня?

— Да видим. Арестувах любимия кръщелник на шефа си заради спъване на работата на полицията и още няколко обвинения, открих в бюрото на младия Анджелини оръжието, с което по всяка вероятност са извършени престъпленията, изслушах бащата на главния заподозрян, който призна, че е убил трите жертви, а преди малко изядох няколко плесници от сестрата на Анджелини, която ме смята за саморекламираща се мръсница. — Усмихна се тъжно и заяви: — С изключение на всичко това, денят ми беше сравнително спокоен. Как мина твоят?

— С променлив успех — разсеяно отвърна Рурк, обезпокоен за нея. — Работата ми в никакъв случай не е така напрегната като тази на

хората в полицията.

— Не бях сигурна дали ще се върнеш тази вечер.

— Аз също. Изграждането на курорта върви по график. Известно време ще мога да ръководя всичко отгук.

Ив се опита да прикрие облекчението и радостта си. Дразнеше я фактът, че само за няколко месеца беше свикнала с присъствието му. Нещо повече, чувстваше се самотна, когато го нямаше.

— Вероятно тази вест трябва да ме зарадва.

— Ами да. — Рурк я познаваше отлично и разбрал чувствата ѝ, предпочете да смени темата. — Как върви разследването?

— Медиите само него коментират. Можеш да научиш всичко, независимо кой телевизионен канал ще избереш.

— Предпочитам да го чуя от теб.

Ив му разказа какво се бе случило в негово отсъствие.

Говореше така, сякаш диктуваше служебен доклад: използваше кратки изречения, наблягаше на фактите и се въздържаше да ги тълкува. Когато свърши, с изненада установи, че се чувства по-добре. Рурк умееше да я изслушва, което ѝ помагаше да подреди мислите си и да ги анализира.

— Смяташ, че убиецът е младият Анджелини?

— Засега всичко е в полза на моята теория. Имал е възможност и солиден мотив за извършване на престъпленията. Ако отпечатъците върху ножа съвпаднат с неговите... Утре ще се срещна с доктор Майра, за да уговорим провеждането на психологически тест.

— Какво мислиш за самопризнанията на Марко?

— Поведението му цели да ни обърка, да изпрати разследването в задънена улица. Не е глупак и положително ще намери начин репортерите да научат за сензационното му самопризнание. Временно ще обърка работата ни, и ще ни струва доста време и усилия, докато вкараме всичко обратно в релси.

— Нима мислиш, че се е обявил за убиец, за да затрудни разследването?

— Точно така. — Изглежда го изпитателно и повдигна вежда. — Или имаш друга версия?

— Детето, което се дави — замислено промълви Рурк. — Бащата, който мисли, че синът му ще потъне трети път, без колебание скача в буйните води. Жертва живота си, за да спаси сина си. Такава е

истинската любов, Ив. — Повдигна брадичката ѝ и я погледна право в очите. — Любовта не се спира пред нищо. Марко мисли, че синът му е виновен и решава да се принесе в жертва, но да не допусне Дейвид да получи заслуженото наказание.

— Ако знае или поне подозира, че синът му е убиец, то би било лудост да го прикрива.

— Не лудост, а любов. Едва ли има нещо по-силно от обичта на родителя към детето му. Ние с теб не сме я познали, но тя съществува.

— Дори когато детето е умствено недоразвито или има физически недъг?

— Може би е по-силна именно тогава. Като малък живеех в Дъблин и познавах жена, чиято дъщеричка беше останала без ръка при катастрофа. Майката беше бедна и нямаше пари за протеза. Беше родила пет дечица и ги обичаше от цялото си сърце. Но четирите бяха здрави. Тя „изгради стена“ около осакатеното дете, за да го предпази от злонамерени погледи, подмятания и съжаление. Насърчаваше момиченцето и му внушаваше, че по нищо не отстъпва на другарчетата си. Нали разбираш, дъщеря ѝ се нуждаеше много повече от нейните грижи, отколкото другите ѝ деца.

— Има разлика между физически и душевен недъг — настоя Ив.

— Според теб, но не и според един родител.

— Какъвто и да е мотивът на Марко Анджелини, рано или късно ще научим истината.

— Не се съмнявам. Кога свършва дежурството ти?

— Моля?

— Дежурството ти. Кога свършва?

Ив погледна към екрана на монитора, в долния ъгъл на който се отчиташе времето.

— Преди около час.

— Прекрасно. — Стана и ѝ подаде ръка. — Ела с мен.

— Не мога, имам още работа. Налага се да прегледам видеозаписа от разпита на Марко Анджелини. Възможно е да открия някаква „дупка“ в показанията му.

Рурк беше търпелив, защото знаеше, че ще постигне своето.

— Ив, толкова си уморена, че няма да забележиш дори яма, докато не паднеш в нея. — Решително хвана ръката ѝ и я изправи на крака. — Да тръгваме.

— Добре. Май действително имам нужда от почивка. — Като мърмореше недоволен, тя нареди на компютъра да се изключи и да задейства предпазния механизъм. — Налага се да пришпоря момчетата от лабораторията. Още се мотаят с отпечатъците по дръжката на ножа. — Изпитваше удоволствие да върви ръка за ръка с Рурк. Дори не се притесняваше от подигравките на другите полицаи, които можеха да я видят в коридора или в асансьора. — Къде отиваме?

Рурк поднесе ръката ѝ към устните си и усмихнато заяви:

— Още не съм решил.

Накрая избра да отидат в Мексико. Полетът до там беше кратък, а вилата му на бруления от ветровете западен бряг беше винаги подготвена за посещенията. За разлика от великолепия дом в Ню Йорк там всичко беше автоматизирано и Рурк наемаше прислуга само когато очакваше да пребивава по-дълго.

Намираще, че дроидите и компютрите са нещо практично, но не харесваше тяхната безличност. Ала този път се радваше, че ги има. Искаше да бъде сам с Ив, за да ѝ помогне да се успокои. Искаше да я види щастлива.

— Божичко, Рурк!

Очите ѝ щяха да изхвъркнат при вида на къщата — истинско чудо на архитектурата — извисяваща се на ръба на една скала. Постройката сякаш изникваше от гранита, а стените от прозрачно стъкло проблясваха като полирани. Наоколо имаше терасовидни градини с пъстри ухаещи цветя.

Свечеряваше се. Ив вдигна очи и забеляза, че няма никакъв въздушен трафик. Само синьо небе, по което се надбягваха бели облачета и прелитаха птици. Струваше ѝ се, че е попаднала в друг свят.

Беше спала непробудно по време на полета и отвори очи едва когато пилотът умело приземи самолета в подножието на зигзагообразните каменни стъпала, извеждащи към върха на скалата. Беше все още сънена, затова се пресегна да провери дали Рурк не ѝ е сложил очила за виртуална реалност, докато е спала.

— Къде се намираме?

— В Мексико — небрежно отвърна той.

— Какво? — Смаяна, тя потърка очи, сякаш да се увери, че не сънува. Рурк с обич си помисли, че тя прилича на капризно дете, събудено от сладък сън. — Невъзможно е да съм в Мексико. Трябва да...

— Как предпочиташ да стигнем до горе — пеша или с кола? — попита той и я поведе след себе си като непослушно кученце.

— Трябва да...

— С кола. Главата ти още е замаяна — реши Рурк, като си каза, че ще се изкачат пеш при друг случай, когато Ив ще може да се наслади на прекрасната гледка към океана и крайбрежните скали. Настани я в открит въздухомобил, седна на пилотското място и издигна вертикално машината с такава скорост, че Ив се разтрепери от страх и напълно се разсъни.

— Хей, не карай толкова бързо! — Инстинктът за оцеляване я накара да вкопчи пръсти в седалката, докато покрай тях профучаваха скали, лехи и водопади. Когато приземи машината в градината пред къщата, Рурк се разсмя.

— Най-сетне се събуди, нали, скъпа.

— Ще те убия, но първо ще проверя дали всичките ми вътрешни органи са си по местата. По дяволите, какво правим в Мексико?

— Дошли сме на почивка. Отдавна имам нужда от отдих. — Излезе от машината и я заобиколи, заставайки откъм страната на Ив. — Ти също. — Тя продължаваше да стиска седалката така силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Рурк протегна ръце, грабна я и я понесе към вратата, пристъпвайки по неравните камъни.

— Веднага ме пусни! Мога да ходя.

— Престани да капризничиш. — Той извърна глава и впи така страстно устни в нейните, че Ив престана да го отблъсква и се притисна към него. След миг промърмори:

— По дяволите! Как винаги успяваш да ме размекнеш?

— Просто имам късмет. Аз съм, Рурк, отворете — нареди той и декоративната решетка на входа се плъзна встрани. Вратата с дърворезба и с гравирани стъкла изщрака и гостоприемно се отвори. Рурк прекрачи прага и подчинявайки се на новата му команда, вратата се заключи зад него, пред смаяния поглед на Ив.

Едната стена на приземния етаж беше от стъкло и през нея се разкриваше гледка към водната шир. Младата жена никога не беше

виждала Тихия океан и сега се запита защо е наречен така, след като всеки момент щеше да закипи.

Бяха пристигнали тъкмо навреме, за да се насладят на залеза. Докато Ив, онемяла от възхищение, се взираше в небето, то сякаш избухна и затрептя, набразди се с ивици в невероятни цветове. А огромният, огненочервен слънчев диск бавно, сякаш фатално привлечен, се спусна към синята океанска шир.

— Ще ти хареса тук — промълви Рурк.

Ив все още беше като зашеметена от красотата на залеза. Сякаш в очакване на пристигането ѝ, природата беше забавила началото на представлението.

— Великолепно е, но не мога да остана.

— Този път само ще прекараме нощта тук. — Рурк се наведе и я целуна по слепоочието. — Ще се върнем и ще останем по-дълго, когато разполагаме с повече време.

Без да я изпуска от прегръдките си, той се приближи още повече до стъклената стена, докато на Ив започна да ѝ се струва, че светът се състои само от ярки цветове и непрекъснато променящи се форми.

— Обичам те, Ив.

Тя извърна поглед от океана, от залязващото слънце и се загледа в очите му. Изведнъж се почувства прекрасно и без усилие изрече:

— Липсваше ми. — Притисна страна до лицето му и се вкопчи още по-здраво в него. — Наистина. Знаеш ли, докато те нямаше, носех една от ризите ти. — Сега, когато беше в прегръдките му, когато го докосваше и вдъхваше аромата на тялото му, лесно можеше да се присмива на слабостта си. — Да, действително откраднах една от черните копринени ризи, от които навярно имаш цели дузини. Облякох я и тайно се измъкнах от къщата, за да не ме види Съмърсет.

Рурк я целуна по шията.

— А пък аз нощем пусках записи на разговорите си с теб, само за да те видя, да чуя гласа ти.

— Не! — Тя се изкикоти, нещо, което почти никога не правеше. — Божичко, Рурк, размекнахме се като баби.

— Това ще бъде нашата малка тайна.

— Дадено. — Отметна глава и го погледна в очите. — Трябва да те попитам нещо. Знам, че е адски глупаво, но...

— Казвай.

— Било ли ти е някога... — Тя потръпна и съжали, че не е потиснала непреодолимото желание да получи отговор на този въпрос. — Чувствал ли си се по същия начин с друга...

— Не. — Рурк докосна с устни челото, носа, трапчинката на брадичката ѝ. — Никога не съм чувствал онова, което изпитвам с теб.

— Аз също — едва чуто прошепна тя. — А сега искам да усетя как ръцете ти ме галят.

Рурк се отпусна върху възглавниците, разхвърляни на пода, докато слънцето потъваше в океана, обагряйки хоризонта с невероятни цветове.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Да вечеряш с Рурк не беше като да прескочиш до закусвалнята, за да хапнеш на крак салата от омекнали зеленчуци и да изпиеш чаша соево кафе. Бог знае откъде той успяваше да се снабди с истинска храна. Но Ив вече не се учудваше, защото беше разбрала, че с много пари можеш да купиш абсолютно всичко.

Вечеряха сочни омари на грил, приготвени с истинско масло. Пиха шампанско, което беше така добре изстудено, че заскрежаваше гърлата им. Накрая бяха поднесени различни плодове, екзотични хибриди, които оставяха в устата странен, но много приятен вкус.

Дълго преди да признае пред себе си, че е влюбена в Рурк, Ив беше приела факта, че е пристрастена към храната, която той можеше да ѝ осигури като с вълшебна палка.

Лежеше гола в малък басейн във формата на лагуна, който се намираше под високите палми. Мускулите ѝ бяха отпуснати от горещата вода и не по-малко горещия секс. Слушаше чуруликането на нощните птици — истинско, не на запис — което се разнасяше из уханния въздух.

Сега, само за тази нощ, беше забравила за работата си, сякаш Ню Йорк се намираше на светлинни години от това вълшебно място.

Осъзна, че самото присъствие на Рурк, както и малките му жестове, могат да ѝ осигурят щастие и спокойствие, досега напълно непознати за нея.

Той я наблюдаваше и със задоволство забеляза как напрегнатото ѝ изражение изчезна, след като я беше заобиколил с внимание и лукс. Обичаше я такава: спокойна, морна след преживяното удоволствие, напълно отпусната.

Никога не беше изпитвал подобни чувства към друга жена. Ив беше единствената, с която копнееше да бъде непрекъснато, която жадуваше да докосва.

Ив предизвикваше в него първична и очевидно нестихваща страст, но въпреки това си оставаше истинска загадка. Той копнееше да

надникне в разума и в сърцето ѝ, да научи тайните ѝ, да излекува раните от миналото.

Веднъж ѝ бе казал, че са две изгубени души. Сега осъзнаваше, че това е самата истина. Ала всеки бе открил в другия нещо, което му помагаше да възприеме околния свят.

Рурк, който през целия си живот се бе отнасял с предубеждение към полицията, беше потресен, когато осъзна, че щастието му зависи от една жена-полицай.

Развеселен от тази мисъл, той влезе в басейна. Ив едва събра сили леко да повдигне клепачите си.

— Не мога да помръдна.

— Тогова недей. — Подаде ѝ нова чаша шампанско, като притисна пръстите ѝ около столчето.

— Нямам сили дори затова — промърмори Ив, но все пак успя да поднесе чашата към устните си. — Какъв странен живот. Имам предвид твоя — уточни тя. — Можеш да притежаваш всичко, което пожелаеш, да отидеш където поискаш, да правиш всичко, което ти дойде наум. Решаваш да си дадеш почивка за една нощ, отлиташ в Мексико, вечеряш омари и... как се казваше онова, дето се намазва върху солени бисквити?

— Гъши дроб.

Ив потръпна от отвращение.

— Когато го пхна в устата ми, го нарече другояче. Стори ми се много по-приятно.

— Foie gras. Същото е, само че на френски.

— Френското ми харесва повече. — Тя се размърда и преплете краката си с неговите. — Когато искат да се разнообразят, повечето хора програмират видеото или „пътуват“ с очилата за виртуална реалност. Други отиват на площад Таймс и пускат по няколко жетона в автоматите за симулиране. А ти наистина заминаваш някъде.

— Обичам истинските неща, не заместители.

— Знам. И още една твоя странност — харесваш антиките, полъха на миналото. Предпочиташ да четеш книга, вместо да сканираш диск, да пътуваш чак дотук, когато можеш да програмираш симулация в залата за холограми. — Тя замечтано се усмихна. — Всичко това ми харесва.

— Направо ме успокои.

— В детството ти, когато си бил беден и измъчен, мечтал ли си за всичко това?

— Мечтаех да оцелея, да се измъкна от мизерията. Да имам власт. А ти?

— Да, понякога. Прекалено много от сънищата ми бяха объркани и непонятни. Особено след като постъпих в системата на полицията. Тогава започнах да мечтая да стана ченге. Добро, умно ченге. Ти какво искаше най-много?

— Да бъда богат. Да не гладувам.

— Излиза, че в общи линии сме осъществили мечтите си.

— Имала си кошмари, докато отсъствах, нали?

Не трябваше да отваря очи, за да забележи загрижения му поглед. Достатъчно беше да чуе тревожните нотки в гласа му.

— Свикнала съм. Само че напоследък ги сънувам по-често.

— Ив, ако се съгласиш доктор Майра да те подложи на терапия...

— Не съм готова да си го спомня. Не и всичко случило се. Кажете ми честно, усещаш ли понякога душевната травма, причинена от баща ти?

Рурк се размърда, сякаш притеснен от нахлулите спомени и потъна по-дълбоко в горещата вода.

— Побои, безсмислена жестокост... Какво значение имат сега?

— Успял си да се изтръгнеш от мизерията и от насилието. — Ив отвори очи и забеляза, че той е дълбоко замислен. — Но случилото се преди толкова много години ти е помогнало да се превърнеш в сегашния властен и богат човек.

— В общи линии навярно си права.

Тя кимна и продължи да говори, опитвайки се въпросът ѝ да прозвучи невинно.

— Рурк, мислиш ли, че ако на някои хора им липсва нещо и поради това измъчват децата си — както се е случило с нас — мислиш ли, че се предава по наследство?

— Не.

— Но...

— Не! — Той нежно стисна коляното ѝ. — Човек сам кове съдбата си. Двамата с теб успяхме в живота. В противен случай щях да се въргам пиян в някой дъблински бордей и да живея с някое

беззащитно същество, на което да изкарвам яда си. А ти, Ив, щеше да бъдеш равнодушна и безмилостна.

Тя отново затвори очи и промълви.

— Понякога съм точно такава.

— Гресиш. Ти си силна, почитена до мозъка на костите си и понякога страдаш прекалено много заради невинните.

Ив усети как сълзите ѝ напират зад притворените клепачи.

— Човек, когото уважавам и от когото се възхищавам, ме помоли за услуга, поиска помощта ми. А пък аз категорично му отказах. Какво ще кажеш на това?

— Че си имала право на избор.

— Рурк, онази жена, Луиз Кирски, загина по моя вина. Била двайсет и четиригодишна, талантива, с желание да се издигне в професията, влюбена в някакъв второкласен музикант. Живеела в едностайно апартаментче на Уест 26 и си падала по китайската храна. Тази жена има в Тексас семейство, което никога не ще я прежали. Беше невинна, Рурк, и нелепата ѝ смърт ще ме измъчва до края на живота ми. — Ив облекчено въздъхна. — Не съм го споделила с никого. Не бях сигурна, че ще мога да го изрека.

— Радвам се, че го каза точно на мен. А сега ме изслушай. — Той остави чашата си, приведе се и обгърна с длани лицето на Ив. Усети меката ѝ кожа, втрени се в притворените ѝ кехлибарени очи. — Съдбата направлява живота ни, Ив. Кроиш планове и бавно, стъпка по стъпка ги осъществяваш с къртовска работа, сетне съдбата се появява усмихната и ти отнема всичко. Понякога се случва да я измамим или да предусетим появяването ѝ, но в повечето случаи всичко е предначертано. За някои — с кръв. Това не означава, че трябва предварително да се предаваме, а само, че невинаги може да се самоуспокояваме, като поемаме вината върху себе си.

— Нима мислиш, че се самоуспокоявам?

— Много по-лесно е да поемеш вината, отколкото да признаеш, че си безсилна да попречиш на онова, което се случи. Ти си адски самоуверена, Ив — още една черта от характера ти, която намирам привлекателна. Но разбери, че е признак на арогантност да поемаш отговорност за събития извън твоя контрол.

— Длъжна бях да ги контролирам.

— О, да. — Рурк се усмихна. — Разбира се.

— Освен това не съм арогантна, просто си върша работата — настоя тя, ядосана от думите му.

— Предизвика убиеца, предполагайки, че ще избере теб за следваща жертва. — Тъй като мисълта затова все още не му даваше миг покой, той притисна още по-силно лицето ѝ между дланите си. — А сега си засегната и гневна, че не е играл по твоите правила.

— Как можеш да говориш така? Върви по дяволите, аз не... — Млъкна, след миг възкликна: — Нарочно ме дразниш, за да престана да се самосъжалявам.

— Очевидно стратегията ми е успешна.

— Добре. — Тя отново притвори клепачи. — Сега повече няма да мисля затова. Може би утре ще разсъждавам по-трезво. — Поусмихна се и заяви: — Бива си те, Рурк.

— Хиляди жени са на същото мнение — промърмори той и докосна зърното ѝ.

Ив почувства възбуда, която обхвана цялото ѝ тяло.

— Нямах предвид това.

— Но пък аз го искам. — Леко подръпна зърното ѝ и чу как Ив рязко си пое дъх.

— Ако успея да изпълзя оттук, може би ще приема интересното ти предложение.

— Само се отпусни. — Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той постави ръка между бедрата ѝ, а с другата успя да хване чашата изплъзнала се от пръстите ѝ. — Позволи ми да ти доставя удоволствие.

Преди Ив да успее да отговори, изпита зашеметяващ оргазъм. Повдигна бедра, опитвайки да се притисне още по-силно към пръстите му, сетне се отпусна.

Рурк знаеше, че сега е обхваната от най-различни усещания, които не ще ѝ позволят да се отдаде на черните си мисли. Учудващо бе как Ив сякаш никога не вярваше, че ще изпита върховното удоволствие. И както винаги изненадата ѝ, очарователно-наивната ѝ реакция му подеждаша ужасно възбуждащо. Готов бе непрестанно да ѝ доставя удоволствие само заради щастието да наблюдава как тя се наслаждава на всяко докосване, на всеки разтърсващ оргазъм.

И Рурк даде воля на страстта си, целувайки сантиметър по сантиметър цялото ѝ тяло и най-вече малките ѝ гърди, стоплени от

горещата, парфюмирана вода, впивайки устни в нейните, сякаш за да слоят дъха си.

Ив се чувстваше съвсем отмаляла, съзнанието ѝ беше притъпено, а тялото ѝ — странно натежало от удоволствието, което изпитваше. Частица от разума ѝ подсказваше, че трябва да бъде шокирана. Не от онова, което беше позволила на Рурк, а от факта, че е допуснала той напълно да я завладее, че се е оставила във властта му. Не можеше и не искаше да го спре, дори когато той я докарваше до лудост, преди да я запрати в бездната на върховното удоволствие.

— Отново! — Рурк я хвана за косата и отметна главата ѝ, а пръстите му проникнаха в нея и се раздвижиха безмилостно, докато Ив безпомощно запляска с ръце във водата. — Тази нощ не съществува нищо друго, освен аз, освен ние двамата. — С луда страст зацелуващата ѝ, плъзвайки устни нагоре към нейните. Очите му блестяха като странни сини слънца. — Кажи, че ме обичаш. Кажи го.

— Обичам те. Много те обичам. — От гърдите ѝ се изтръгна стон, когато Рурк я облада, повдигна по-високо бедрата ѝ и проникна още по-дълбоко в нея.

— Кажи ми го отново. — Почувства как мускулите ѝ го стискат като в юмрук и стисна зъби, опитвайки да се контролира. — Кажи ми го отново.

— Обичам те. — Разтреперана от силните си чувства, тя обви крака около бедрата му и му позволи да я люби до забрава.

Наложи се наистина да изпълзи от басейна. Главата ѝ се въртеше, чувстваше тялото си отпуснато, сякаш без мускули.

Рурк се ухили и закачливо я шляпна отзад.

— Този път няма да те нося, скъпа. Има опасност и двамата да се строполим на земята.

— Защо да не си легна тук? — Тя едва успяваше да се задържи на колене върху хлъзгавите плочки.

— Ще изстинеш. — С огромно усилие Рурк се мобилизира, за да я изправи на крака. Двамата се подпираха взаимно и се олюляваха като пияници.

Ив се изкикоти, полюшвайки се напред.

— По дяволите, какво направи с мене? Чувствам се така, като че съм изгълтала няколко от онези хапчета... „Фрийбърдс“.

Той успя да я хване през кръста.

— Откога си започнала да взимаш забранени дроги?

— Това спада към стандартното обучение. — Предпазливо прехапа долната си устна и установи, че действително е изтръпнала. — В полицейската академия изучавахме подобни средства. Тайно изнасях полагащите ми се таблетки и ги изхвърлях. Вие ли ти се свят?

— Ще ти отговоря, когато тялото ми от кръста нагоре престане да бъде безчувствено. — Наклони главата ѝ назад и нежно я целуна. — Хайде да проверим дали можем да ходим и да се приберем в къщата. Предлагам да... — Той млъкна, присви очи и се загледа в нещо зад гърба на Ив.

Макар сетивата ѝ да бяха притъпени, тя си оставаше ченге. Инстинктивно се обърна и се напегна, несъзнателно прикривайки Рурк с тялото си.

— Какво е това?

— Нищо. — Той смутено се изкашля, потупа я по рамото и повтори: — Нищо. Влез вътре, идвам веднага.

— Какво се е случило? — Ив не помръдна, само погледът ѝ търсеше скрита опасност.

— Абсолютно нищо. Просто... забравих да изключа охранителната камера. Тя се... задейства от движение или от глас. — Без да се смущава от голотата си, Рурк се приближи до ниската каменна стена, натисна някакъв бутон и извади един диск.

— Камера? — Ив вдигна пръст. — Работила е през цялото време, докато сме били там? — Тя гневно хвърли поглед към басейна.

— Ето една от причините да предпочитам хората пред автоматите.

— И всичко, което правихме, е заснето?

— Ще унищожа диска.

Тя отново понечи да заговори, но забелязала изражението му, се изкуши да го подразни.

— Не мога да повярвам на очите си, Рурк. Никога не съм те виждала объркан и смутен.

— Нищо подобно. — Ако не беше гол, навярно щеше да пъхне ръце в джобовете си. — Това е недоглеждане от моя страна. Казах, че

ще унищожа диска.

— Хайде да видим записа.

Рурк се вкамени и зяпна от удивление — невероятна гледка, която достави огромно удоволствие на Ив.

— Моля?

— Ето, че се смути! — Наведе се да го целуне и използвайки объркването му, сграбчи диска. — Много си сладък.

— Млъкни и ми дай това!

— Няма. — Подобно на палаво дете тя отстъпи крачка назад, така че Рурк да не достигне диска. — Обзалагам се, че записът е много, ама много интересен. Не си ли любопитен да го видиш?

— Не. — Опитва се да ѝ го отнеме, но тя успя да реагира. — Ив, дай ми проклетия диск!

— Не може да бъде! — Младата жена заотстъпва към отворената врата на къщата. — Светският лъв Рурк, видял всичко на този свят, поруменява като невинна девойка.

— Глупости! — възкликна Рурк, надявайки се това да не е вярно. Само това оставаше — да започне да се изчервява. — Но не виждам причина да се заснема любовния акт. Това е нещо много лично.

— Няма да го дам на Надин Фарст за излъчване по телевизията. Само ще го изгледам най-старателно. Още сега.

Втурна се в къщата, а Рурк изруга и тичешком я последва.

Точно в девет сутринта Ив бодро влезе в кабинета си. Очите ѝ бяха ясни, под тях нямаше сенки, тялото ѝ не беше напрегнато. Беше в отлично настроение, още малко и да затананика.

— Някой е извадил късмет — печално заяви Фийни и не благоволити да отмести краката си от бюрото. — Очевидно Рурк се е върнал на нашата планета.

— Просто си починах добре — заяви младата жена и отмести краката му.

— Прекрасно — изсумтя той, — защото днес няма да имаш време за почивка. Получих анализите от лабораторията. Убийствата не са извършени с шибания нож, дето го откри при Анджелини.

Прекрасното ѝ настроение мигом се изпари.

— Откъде знаеш?

— Острието е по-дебело. Със сантиметър, но със същия успех можеше да бъде и с цял метър.

— Може би разликата е в ъгъла на разреза и в силата, с която е нанесен ударът — отвърна тя, мигновено забравила вълшебната нощ. Замисли се и закрачи из тясното помещение. — Какви са резултатите от кръвната проба?

— Момчетата успяха да определят групата и ДНК. — Печалното му лице помръкна. — Съответстват на анализите на нашето момче. Кръвта е на Дейвид Анджелини. Колегите твърдят, че е засъхнала по острието най-малко преди шест месеца. Изглежда е използвал ножа за отваряне на пакети и се е порязал. Така или иначе това не е оръжието, което търсим.

— Майната му! — Тя тежко въздъхна, но все пак отказваше да се предаде. — Възможно е да е притежавал още един нож. Ще изчакаме проверката на другите „метачи“. — Замълча за миг и разтърка лицето си с длани. — Слушай, Фийни, ако приемем, че самопризнанието на Марко е лъжливо, то възниква въпросът защо го е направил. Не е някакъв откачен, който се опитва да привлече вниманието към себе си. Следователно иска да спаси сина си. Затова трябва да го „обработим“ и то сериозно. Отново ще го разпитам и ще опитам да пречупя волята му.

— Напълно съм съгласен с теб.

— След два часа трябва да бъда при Майра. Дотогава ще оставим нашето момче да се пържи на бавен огън.

— Като стискаме палци междувременно „метачите“ да открият нещо.

— Идеята за палците не е лоша. Ето къде е големият проблем, Фийни: ако тримата адвокати на Дейвид научат за самопризнанието на баща му, съдът няма да обърне внимание на по-маловажните обвинения. Има да чакаме да го подведат под отговорност...

— Като се вземе предвид и липсата на веществени доказателства, той ще бъде освободен, Далас.

— Знам и ще се пръсна от яд.

Марко Анджелини беше като огромен камък, здраво вкопан в земята, който отказва да помръдне. Ив го разпитва цели два часа, но

той държеше на предишните си показания, макар да не си беше направил труда да измисли нещо по-правдоподобно там, където версията му куцаше. Това поутеша Ив, чиято единствена надежда оставаше в психологическия портрет, направен от доктор Майра.

— Мога да кажа — започна обясненията си психоложката, говорейки с обичайния си невъзмутим тон, — че Дейвид Анджелини е психично обременен младеж със силно развито егоистично чувство.

— По-добре ми кажи дали е способен да пререже гърлото на майка си.

Майра се облегна на стола и скръсти ръце.

— Според мен по-скоро е склонен да избягва неприятностите, отколкото да се забърква в тях. Когато комбинирах, открих общото между разположението му в таблицата на Мърдок-Лоуел и синергийната оценка.

— Предпочитам да прескочим специализираните термини. Ако се наложи, ще ги прочета в заключението ви.

— Както искаш. — Майра се извърна от монитора, на който се канеше да демонстрира въпросните таблици. — Ще се постарая да го обясня съвсем простичко. Този човек е лъжец, който с лекота успява да си внуши, че лъжите му са истина, за да запази самоуважението си. Мисли се за преуспяващ и талантлив и когато се провали, неизменно обвинява другите. Пристрастен е към хазарта, тъй като е убеден, че няма начин да загуби, освен това изпитва тръпка от риска. Губи огромни суми, защото се смята за по-велик от системата на хазарта.

— Как би реагирал, ако го заплашат, че ще му строшат кокалите заради комарджийски дългове?

— Ще избяга, ще се скрие и тъй като е неестествено зависим от родителите си, ще ги помоли да го измъкнат от кашата.

— Ами ако откажат?

Майра замълча, сетне отговори:

— Очакваш да ти кажа, че ще предприеме нещо решително, че ще реагира остро, дори ще бъде готов на убийство. Уви, ще те разочаровам. Разбира се, всеки от нас би могъл да упражни насилие. Никакви тестове не са в състояние да дадат стопроцентова гаранция как ще реагира даден индивид при определени обстоятелства. Но по време на проведените тестове за оценка субектът реагираше по един и

същи начин: криеше се, бягаше, обвиняваше другите за неуспехите си, вместо да потърси причината за тях.

— Може би нарочно е реагирал по този начин, за да те заблуди?

— Възможно е, но малко вероятно. Съжалявам.

Ив престана да крачи из кабинета и се тръсна на най-близкия стол.

— Да разбирам ли, че според теб убиецът е все още на свобода?

— Боя се, че е така. И това още повече затруднява работата ти.

Ив промърмори като на себе си:

— Струва ми се, че не го търся там, където трябва. Но тогава къде ли се крие? И коя ще бъде следващата му жертва?

— За съжаление науката и технологиите не са толкова напреднали, че да помогнат за предсказване на бъдещето. Възможно е да се програмират възможностите и дори вероятностите, но не подбудите и чувствата. Между другото, осигурила ли си охрана на Надин Фарст?

— Доколкото е възможно. — Ив забарабани с пръсти по коляното си. — Тя е доста своенравна, освен това е съкрушена от убийството на Луиз Кирски.

— Ти също.

Ив извърна очи и сковано кимна.

— Вярно е.

— Тази сутрин изглеждаш невероятно свежа и отпочинала.

— Наспах се добре.

— И не сънува кошмари?

Ив вдигна рамене и се опита за момент да забрави разследването и Анджелини с надеждата, че по-късно ще ѝ хрумне нова идея.

— Какво би казала за жена, която спи добре, само когато определен мъж е в леглото с нея?

— Ще кажа, че може би е влюбена в него и че със сигурност започва да свиква с присъствието му.

— Но не и че е прекалено зависима от него, нали?

— Способна ли си да работиш и живееш без него? Да взимаш решения без съвета, мнението или наставленията му?

— Разбира се, но... — Замълча, почувства се като кръгла идиотка. Но какво по-подходящо място за идиотите от кабинета на

психоаналитика? — Онзи ден, когато той беше извън планетата, облякох една негова риза и така отидох на работа. Това е...

— Прекрасно — допълни Майра и широко се усмихна. — И романтично. Защо се боиш от романтиката?

— Не се... Добре, признавам, че се страхувам до смърт, без да знам защо. Не съм свикнала да бъда с някого, с човек, който ме гледа... както ме гледа той. Понякога ме изнервя.

— Но защо?

— Защото не съм заслужила да ме обича толкова силно. Знам, че ме обича.

— Ив, досега си оценявала себе си единствено с оглед на професията си. А сега си влюбена и се налага да погледнеш на себе си като жена. Нима се страхуваш от онова, което ще откриеш?

— Не съм мислила по въпроса. За мен работата винаги е била на първо място. Радвам се на успехите и страдам от провалите, обичам както напрегнатите моменти, така и дългите часове рутинна работа. Мислех, че светът започва и свършва с полицейското управление. Здравата се потрудах да се издигна до лейтенант и съм сигурна, че ще успея да стана капитан, дори още по-висок чин. Работата беше всичко за мен. Искях да бъда най-добрата, да ме забележат. Професията все още играе важна роля в живота ми, но открих, че любовта не бива да се пренебрегва.

— Сигурна съм, че това ще те направи по-добра и в професията, и като жена. Преследването само на една цел ни ограничава, има опасност да бъдем обсебени от нея. Здравословният живот изисква да имаш повече от една цел, повече от една страст.

— В такъв случай може да се каже, че сега живея много по-здравословно.

Комуникаторът ѝ избръмча, напомняйки ѝ, че преди всичко е полицай и че няма време за губене.

— Тук Далас.

— Сигурно ще ти бъде любопитно да видиш новините по Канал 75 — обяви Фийни. — После си вдигни задника и ела тук. Новият шеф иска живи да ни одере.

Ив прекъсна връзката. Междувременно Майра беше включила телевизора. Си Джей Морз водеше обедните новини.

— ... продължаващите проблеми около разследването на убийствата. Източник от полицейското управление потвърди, че докато Дейвид Анджелини е обвинен във възпрепятстване работата на полицията и остава главният заподозрян за трите убийства, Марко Анджелини, бащата на обвиняемия, е признал, че ги е извършил. Повъзрастният Анджелини, президент на компанията „Анджелини Експорт“ и бивш съпруг на първата жертва, прокурор Сисли Тауърс, вчера се предаде в полицията. Макар да се признава за извършител на трите убийства, той все още не е подведен под отговорност, а полицията отказва да освободи Дейвид Анджелини.

Морз замълча за миг и леко извърна глава, следейки движението на камерата. Когато отново заговори, приятният му, младежки глас изразяваше огромна загриженост.

— Още подробности по случая. Лабораторните изследвания на ножа, открит по време на обиска в дома на Анджелини, са доказали, че това не е оръжието на престъплението. Днес сутринта Мирина Анджелини, дъщеря на покойната Сисли Тауърс, се съгласи да даде интервю за Канал 75.

На екрана се появи красивото, изкривено от гняв лице на Мирина.

— Хората от полицията упорито преследват семейството ми. Очевидно не им е достатъчно, че майка ми беше заклана на улицата. Сега, опитвайки се отчаяно да прикрият собствената си некадърност, арестуваха брат ми и задържат баща ми. Нищо чудно да бъда задържана и аз.

Ив стискаше зъби, докато Морз задаваше на Мирина подвеждащи въпроси, подтикваше я към обвинения, които тя отправяше с насълзени очи. Когато интервюто приключи и камерата показва Морз, седнал в студиото, на мрачното му лице беше изписана загриженост.

— Дали едно семейство е поставено под обсада? Разследването е опорочено, носят се слухове, че полицията се опитва да прикрие истинския виновник. Не успяхме да се свържем с лейтенант Ив Далас, натоварена със случая и да я помолим за коментар.

— Мръсник такъв! — прошепна Ив и се извърна от екрана. — Изобщо не ме е търсил. Ще му дам аз един коментар. — Побесняла от гняв, грабна чантата си и извика на Майра, като кимна към телевизора:

— Този трябва да го анализирате! Гадното копеле страда от мания за величие!

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Харисън Тибъл беше ветеран с трийсет и пет години служба в полицията. Бе започнал кариерата си като квартален полицаи, който обхождаше улиците и вертепите на Уест Сайд по времето, когато ченгетата и бандите все още носеха оръжия. Дори веднъж беше раняван: изстреляха три куршума в корема му, което би могло да причини смъртта на обикновен човек и със сигурност би накарало всеки нормален полицаи да се откаже от опасната професия. Тибъл обаче отново беше на поста си само след два месеца.

Беше истински исполин, висок точно два метра и тежък сто и трийсет килограма. Тялото му беше мускулесто, без нито грам излишна тлъстина. След забраната на оръжията, той плашеше престъпниците с огромния си ръст и със студената си, ужасяваща усмивка. Все още разсъждаваше и говореше като квартален полицаи и се ползваше с неопетнена репутация.

Едрото му лице беше квадратно, с цвят на полиран оникс, а ръцете му — големи колкото кормило на параход. Прочут беше с това, че не понасяше празните приказки и лъжите.

Ив го харесваше, но малко се страхуваше от него, макар че не се издаваше.

— В каква каша сме се забъркали, лейтенант?

— Сър? — Тя седеше срещу него, от двете ѝ страни се бяха настанили Фийни и Уитни, ала знаеше, че в момента не може да разчита на подкрепата им. — Доказахме, че Дейвид Анджелини е бил на мястото, където бе убита Луиз Кирски. Няма солидно алиби за времето, когато са били извършени другите две убийства. Дължи огромни суми на хора, готови да го убият, ако не изплати дълговете си. Смъртта на майка му го превръща в богат наследник. Установихме, че този път е отказала да му спаси кожата.

— Опитът доказва, че парите са между главните мотиви за извършване на престъпления, лейтенант. Но защо му е притрябвало да убива другите две жени?

„Отлично знае подробностите, защото е чел рапортите ми“ — помисли си Ив, но прикри раздразнението си.

— Познавал е Меткаф, посещавал я е в апартамента ѝ. Искал да сключи договор с нея за филм, на който бил продуцент, но тя шикалкавела и се пазаряла за по-голяма сума. Третата жена е убита по погрешка. Убедени сме, че „мишената“ на престъпника е била Надин Фарст, която по моя идея и с моя помощ подготвяше сензационни репортажи за убийствата. Освен това Анджелини я познава лично.

— Дотук всичко изглежда наред. — Той се размърда и столът изскърца под тежестта му. — Дори повече от наред. Доказала сте, че е бил на местопрестъплението, установила сте мотивите и връзката му с жертвите. Но хубавото свършва дотук. Не са открити оръжието на престъплението, нито следи от кръв, доказващи вината на Анджелини. Нямаме никакво вещественно доказателство.

— Все още.

— Разполагаме със самопризнание на друг човек, не на обвиняемия.

— Това самопризнание е чисто и просто димна завеса — намеси се Уитни. — Просто бащата се опитва да спаси сина си.

— Така смятате вие — меко отбеляза Тибъл. — Неоспорим факт е, че то е официално, а сега вече е достояние на обществеността. Психологическият портрет не съвпада с този на убиеца, издетото при обиска оръжие не отговаря на оръжието, с което е извършено престъплението. Според мен, хората от прокуратурата са се престарали. Оправдавам ги, тъй като става дума за тяхна колегка. — Вдигна огромната си длан, преди Ив да успее да му възрази. — А сега ще ви кажа с какво разполагаме, какво научават и виждат данъкоплатците, когато пускат телевизорите си. Опечалено семейство, подлагано на тормоз от полицията, косвени улики и три жени с прерязани гърла.

— Ничие гърло не е прерязано след арестуването на Дейвид Анджелини. И обвиненията срещу него не са измислени.

— Съгласен съм, но едва ли ще бъде подведен под отговорност въз основа на тях: почти сигурно е, че съдебните заседатели ще му съчувстват, а адвокатите ще се опитат да го изкарат слабоумен.

Замълча, взирайки се в лицата на подчинените си, сетне забарабани с пръсти по бюрото, когато нито един от тримата не му

възрази.

— Фийни, ти си математически и компютърен гений. Какви са според теб шансовете предварителните заседатели да предадат Анджелини на съда, вземайки предвид обвиненията във възпрепятстване на разследването и опит за подкупване на служебно лице?

Фийни се прегърби още повече и печално обяви:

— Петдесет на петдесет. И то в най-добрия случай, като се има предвид последния сърцераздиращ репортаж на онзи кретен Морз.

— Не ме устройват. Освободете го.

— Да го освободим ли? Но...

— В противен случай медиите ще ни разпънат на кръст, а синът на трагично загиналата прокурорка ще се превърне в мъченик в очите на обществото. Освободете го, лейтенант, и се заемете още по-усърдно с издирването на престъпника. — Обърна се към Уитни и нареди: — Поставете го под наблюдение. Също и баща му. Не искам дори да гъкнат, без да съм го научил. И непременно открийте кой се е раздрънкарал — добави и погледът му стана суров. — Искам да знам кой глупак е изтропал всичко на онзи кретен Морз. — Внезапно устните му се разтегнаха в усмивка. — Добре ще го подреда. А ти, Джак, засега забрави приятелството си със семейство Анджелини.

— Мислех да поговоря с Мирина. Може би ще я убедя да не дава повече интервюта.

— Струва ми се, че вече няма смисъл, злото е сторено — замислено изрече Тибъл. — През цялата си кариера съм се старал да не опетня репутацията на полицията и мисля, че съм го постигнал. Не ще позволя да се намеква, че прикриваме някого. Искам час по-скоро да откриете оръжието. И за бога, побързайте, преди някой друг да бъде заклан.

Размаха заканително пръст и взе да издава заповеди с гръмливия си глас:

— Фийни, покажи, че си факирът на компютрите. Отново прегледай имената от бележниците на жертвите и ги съпостави с онези на Фарст. Открий друг човек, който е проявявал интерес към тези жени. Това е всичко, господа. — Изправи се и се обърна към Ив: — Лейтенант Далас, ще ми отделите ли минутка?

Уитни се намеси.

— Искам да ви уведомя в качеството си на пряк началник на лейтенант Далас, че според мен тя води разследването с изключителна вещина. Отлично се справи с работата си, въпреки затрудненията от професионален и личен характер, някои причинени от мен.

Тибъл повдигна дебелите си вежди.

— Сигурен съм, че лейтенант Далас е поласкана от похвалата ти, Джак. — Замълча, изчака мъжете да излязат и се обърна към Ив: — Ние с Джак се познаваме от сто години. Знам какво си мисли: че като съм седнал на стола, където доскоро ширеше задник онзи корумпиран песоглавец Симпсън, ще ви използвам като изкупителна жертва и ще ви подхвърля на чакалите от медиите. — Без да откъсва поглед от лицето й, попита: — И вие ли мислите същото, Далас?

— Не, сър. Но бихте могъл да го сторите.

— Да. — Той се почеса по врата. — Бих могъл. Провалихте ли разследването, лейтенант?

— Твърде е възможно. — Тя с мъка преглътна. — Ако Дейвид Анджелини е невинен...

— Съдът определя кой е виновен и кой — невинен. Вашата задача е да откривате улики и доказателства. Справихте се добре, освен това онзи мухльо Анджелини действително е бил там, когато са очистили Кирски. Дори да не я е заклал, мръсникът е наблюдавал как убиват една жена, след което преспокойно се прибрал в къщи. Ако питате мен, това е почти равносилно на убийство.

Тибъл допря върховете на пръстите си и надникна иззад тях.

— Знаете ли какво би ме принудило да ви отстраня от разследването? Ако заподозря, че ви пука прекалено много за Кирски. — Ив понечи да проговори, но размисли и стисна устни. Тибъл се усмихна. — Точно така, по-добре си дръжте устата затворена. Рискувала сте, залагайки капан на убиеца, тъй като е имало твърде голяма вероятност той да избере вас за следващата си жертва. И аз съм постъпвал по същия начин в миналото. — В гласа му се четеше съжаление, че онези славни дни никога няма да се върнат. — Само че убиецът не се е хванал на примамката и вместо вас загива жена, станала жертва на страстта си към тютюнопушенето. Да не би да се смятате отговорна за смъртта й?

След кратка душевна борба Ив реши да каже истината.

— Да.

— Стегнете се, лейтенант! — изкомандва Тибъл. — Обръщате повече внимание на собствените си чувства, отколкото на разследването. Джак не може да преодолее скръбта си, вие — чувството си за вина, което ви прави напълно безполезни. Страдайте колкото си искате, но след като заловите убиеца. Ясно ли е?

— Да, сър.

Доволен, той отново се облегна назад.

— Когато излезете оттук, репортерите ще ви връхлетят като досадни комари.

— Мога да се справя с тях.

— Не се съмнявам. — Той тежко въздъхна. — Аз също. След малко имам пресконференция. Изчезвайте.

Нямаше друг изход, освен да започне от самото начало. Ив стоеше на тротоара пред „Петте луни“. Мислено възпроизвеждайки маршрута на Сисли Тауърс, тя се отправи към входа за метрото.

„Вали проливен дъжд. В едната си ръка държа чадъра, с другата притискам чантата си, праметната през рамо. Човек никога не знае какво може да му се случи в подобен квартал. Вбесена съм. Вървя бързо, но се озъртам, да не би някой да «хареса» чантата ми.“

Влезе в „Петте луни“ без да обръща внимание на любопитните погледи на невъзмутимия дроид зад бара, и опита да си представи какво си е помислила Сисли Тауърс.

„Каква отвратителна кръчма. Истинска кочина. Няма да си поръчам питие, дори няма да сядам. Бог знае с какво ще изцапам костюма си. Колко е часът? По дяволите, къде ли е той? Искам час по-скоро да приключим с тази история. Господи, защо се съгласих да се срещнем тук? Каква глупачка съм. Трябваше да определя среща в кабинета ми, на моя територия.

Защо не го сторих?“

„Защото се е страхувала от любопитни погледи — помисли си Ив и затвори очи. — Следователно въпросът, който е искала да уреди, е бил личен.“

Но защо не са отишли в апартамента ѝ?

Не е искала да го покани там. Била е прекалено разгневена, разтревожена или нетърпелива, за да спори, когато той назовал часа и

мястото на срещата.

„Не, била е просто вбесена и изгаряща от нетърпение — реши Ив, припомняйки си показанията на дроида. — Час по час намръщено е поглеждала часовника си, накрая се отказала да чака и излязла.“

Ив си представи, че е на нейно място. Излиза, без да забрави чадъра и чантата си. Тръгва бързо, токчетата ѝ потракват по тротоара. Някой я пресреща. Тя спира. Видяла ли го е, познала ли го е? Със сигурност са били лице срещу лице. Може би го е упрекнала за закъснението.

Убива я мълниеносно. Няма оживено движение, но човек никога не знае какво може да се случи в подобен квартал. Уличното осветление е слабо, но местните обитатели не се оплакват, тъй като много по-безопасно е да се боцкат в мрака.

Но някой може да излезе от бара или от отсрещния клуб. Убиецът замахва и жената пада на тротоара. Кръвта ѝ го изпръсква от глава до пети. Да, кръвта сигурно го е изпръскала целия.

Той взима чадъра ѝ. Импулсивно, или за да се предпази от любопитни погледи. Сетне бързо се отдалечава. Но не по посока на метрото. Целият е в кръв. Дори в този квартал има опасност да привлече вниманието на някого.

Ив измина известно разстояние и в двете посоки по улицата, сетне отново го стори, като задаваше въпрос на всички минувачи. В повечето случаи те вдигаха рамене или гневно се взираха в нея. Очевидно ченгетата не бяха популярни в Уест Енд.

Младата жена забеляза как амбулантен търговец, който положително продаваше и дрога, освен модните дрънкулки, профуча покрай нея на моторни кьнки и зави зад ъгъла. Тя намръщено го проследи с поглед.

— Скивала съм те тук и преди.

Ив се озърна. Жената, която я беше заговорила, бе толкова бяла, че изглеждаше невидима. Лицето ѝ напомняше избелял от слънцето маджун, косата ѝ беше толкова късо подстригана, че под нея прозираше белият като слонова кост череп. Очите ѝ, включително разширените ѝ зеници, бяха напълно безцветни.

„Наркоманка-фънки“ — си каза Ив. Тези наркомани се друсаха със специална дрога, която замъгляваше съзнанието им и унищожаваше пигментацията им.

— И друг път съм идвала.

— Сетих се. Ти си ченге. — Наркоманката пристъпи напред с резки движения като дроид, нуждаещ се от поправка — признак, че не е взела дозата си. — Видях те да си лафиш с Крак. Ама него си го бива, нали?

— Да бе, жесток е. Хей, беше ли тука онази нощ, когато пречукаха една жена на улицата?

— А, оная богатата и шикозна мадама. Гледах я по телевизията в отрезвителното — така му викаме на отделението за детоксикация.

Ив сподави ругатнята, която напираше на езика ѝ и опита нов подход.

— Щом си била в болницата, кога си ме видяла да разговарям с Крак?

— Отидох там същия ден. А може би на следващия. Времето е нещо относително, нали?

— Може би първо си видяла богатата дама тук, а после по телевизията?

— Тук — албиноската засмука пръста си — не съм.

Ив огледа сградата зад нея и прецени разстоянието.

— Тук ли живееш?

— И тук, и където ми попадне. Горے имам походно легло.

— Беше ли си вкъщи онази нощ, когато заклаха богатата дама?

— Сигурно съм си била. Нямам пукнат кредитен жетон. — Усмихна се, малките ѝ, заоблени зъби проблеснаха. А дъхът ѝ вонеше. — Човек по-добре да си стои вкъщи, като няма жетони.

— Валеше дъжд — подсказа ѝ Ив.

— О, да, обичам дъжда. — Мускулите на лицето ѝ продължиха да потръпват нервно, но очите ѝ придобиха замечтано изражение. — Гледам го през прозореца.

— Видя ли нещо друго?

— Хора, които идват и си отиват — напевно произнесе наркоманката. — Понякога чувам музиката откъм улицата. Но не и онази нощ. Шумът на дъжда е прекалено силен. А хората бягат да се скрият на сухо, като че ще се разтопят...

— Видяла си как някой тича под дъжда?

В безцветните очи проблесна интерес.

— Може би. Какво ще получа затова?

Ив бръкна в джоба си. Имаше кредитни жетони колкото за една малка доза наркотик. Наркоманката завъртя очи и рязко протегна ръка.

— Какво видя? — бавно попита Ив, като държеше жетоните далеч от нея.

— Ами някакъв тип пикаеше ей там, на задната уличка. — Тя вдигна рамене, погледът ѝ беше прикован в жетоните. — А може би си правеше чекии. Беше тъмно и не се виждаше добре.

— Държеше ли нещо?

— Само оная си работа. — Наркоманката избухна в смях и за малко не падна. Очите ѝ започваха обилно да сълзят. — Просто си тръгна под дъжда. Тая вечер улиците бяха почти празни. Един човек се качи в колата си...

— Същият ли?

— Не, друг, беше паркирал ей там. — Тя направи неопределен жест. — Не беше тукашен.

— Откъде разбра?

— Ами колата му беше една такава, лъскава. Наш'те хора не карат такива лъскави возила. Пък и не са много ония, дето имат коли, с изключение на Крак и на скапаняка Рийв, моят съсед. Ама и техните автомобили не са лъскави.

— Кажи ми нещо повече за човека, който се е качил в колата.

— Ами просто се качи и я подкара.

— Колко беше часът?

— Хей, да не би да ти приличам на часовник? Тик-так, тик-так. — Тя отново се изсмя. — Беше нощ. Най-много обичам нощите. Очите ме болят през деня. Загубих си слънчевите очила.

Ив извади своите от джоба си. Каза си, че и без това никога не носи тъпите очила. Подаде ги на албиноската, която побърза да си ги сложи и отвратено възкликна:

— Евтини боклуци. Раздават ги на всички ченгета. Пфу!

— Как беше облечен човекът, който се качи в колата?

— Мама му стара, откъде да знам? — Наркоманката нагласи очилата. Очите ѝ вече не пареха толкова силно. — Май имаше палто. Беше дълго, развяваше се около него. Да, развяваше се, докато той затваряше чадъра.

Ив подскочи, сякаш я бяха ударили в корема.

— Имал е чадър?

— Ами да, нали валеше. Някои хора се страхуват да се намокрят. Чадърът беше красив — замечтано промълви тя. — Ярък.

— Какъв цвят беше?

— Ярък — повтори наркоманката. — Ще ми дадеш ли тези жетони?

— Разбира се. — Ив я хвана за ръката и я настани на разбитите стъпала пред сградата. — Но преди това искам да си поговорим още малко.

— Униформените са пропуснали да я разпитат. — Ив крачеше из кабинета си, докато Фийни се беше разположил на стола ѝ. — Постъпила в болницата в деня след първото убийство. Проверих лично. Изписали я преди седмица.

— Твоята „важна свидетелка“ е просто една наркоманка, при това — далтонистка.

— Видяла е убиеца, Фийни. Видяла го е да се качва в колата, забелязала е чадъра.

— Представяш ли си какво е зрението на една фънки-наркоманка, Далас? Възможно ли е да е видяла нещо в мрака и сред проливния дъжд, още повече, че се намирала на отсрещната страна на улицата?

— Но тя единствена спомена за чадъра! По дяволите, никой не знае за него.

— Цветът му бил, цитирам: „ярък“. — Той вдигна двете си ръце, преди Ив гневно да му възрази. — Просто се опитвам да ти спестя разочарования и неприятности. Ако смяташ да подложиш двамата Анджелини на процедура за разпознаване от една наркоманка, техните адвокати ще ти свият сармите, малката.

Действително подобна мисъл ѝ беше хрумнала, но тя също я бе отхвърлила.

— Не съм толкова глупава и знам, че никой няма да ѝ повярва. Но все пак имаме нещо конкретно. Видяла е мъж, в това е абсолютно сигурна. Носел е чадър и дълго, тъмно палто.

— Кое то съвпада с показанието на Анджелини.

— Успях да разбера, че колата била нова. Лъскава, ярка на цвят.

— Пак тази дума „ярко“.

— Добре, признавам, че албиносите са далтонисти — озъби се Ив. — Човекът бил сам, а колата малка. Вратата откъм шофьорското място се отваряла нагоре, не настрани, и той се навел, за да се качи.

— Може да бъде „Рокет“, „Мидас“ или „Спър“. Или „Миджит“, ако е последен модел.

— Тя ми каза, че автомобилът бил нов и ѝ вярвам, защото си пада по коли — обичала да ги наблюдава от прозореца си.

— Добре, ще ги вкарам в компютъра. — Фийни кисело се усмихна. — Имаш ли представа колко от тези модели са продадени през последните две години? Виж, ако беше записала номера на колата или поне няколко цифри...

— Престани да мрънкаш. Отбих се в сградата на Меткаф. В гаража има поне две дузини нови автомобили с ярки цветове.

— О, какво щастие!

— Може би убиецът да е някой съсед. — Ив сви рамене, тъй като съзнаваше колко неправдоподобно е предположението ѝ. — Където и да живее, сигурно има възможност да излиза и да се прибира, без да бъде забелязан. Или пък хората наоколо да не му обръщат внимание. Може би оставя палтото в колата или го прибира в чанта и го почиства вкъщи. Но в колата и върху това палто трябва да има следи от кръв, Фийни, независимо колко старателно ги е почиствал. Налага се да отида в Канал 75.

— Да не си полудяла?

— Трябва да разговарям с Надин. Тя упорито ме преследва.

— Господи, доброволно ще влезеш в бърлогата на звяра!

— Няма страшно. — Тя злобно се усмихна. — Отивам заедно с Рурк. Онези типове се страхуват от него.

— Много мило от твоя страна да пожелаеш да те придружа. — Рурк спря колата на паркинга за посетители пред сградата на Канал 75 и лъчезарно се усмихна на Ив. — Трогнат съм.

— Добре де, длъжница съм ти. — Докато слизаше от колата, тя с неприязън си помисли, че Рурк умее да извлича полза от всяка ситуация.

— И ще ми се издължиш докрай. — Той хвана ръката ѝ. — Като начало можеш да ми обясниш защо ти е необходимо присъствието ми.

— Нали ти казах, ще спестим време, щом толкова държиш да отидем на опера.

Рурк бавно и обстойно огледа прашните ѝ панталони и окъсаните боти.

— Скъпа Ив, макар в моите очи да изглеждаш прекрасна, независимо с какво си облечена, не ще позволя да отидеш на опера с този „тоалет“. Тъй че и без това ще се приберем вкъщи, за да се преоблечем. Хайде, изплюй камъчето.

— Ами ако не ми се ходи на опера?

— Вече ми го каза и то няколко пъти. Но мисля, че имахме уговорка.

Ив сведе поглед и задърпа копчето на ризата си.

— Какво толкова ти харесва в тази опера, само пеят.

— Изтърпях цяла вечер в „Синята катерица“, за да помогна на Мейвис да сключи договор със звукозаписна компания. Никой човек с що-годе нормален слух не би могъл да нарече пеене нейните писъци.

Ив тежко въздъхна. Все пак трябваше да спази уговорката.

— Добре, чудесно. Нали ти казах, че ще отидем.

— Успя да избегнеш въпроса ми, затова го повтарям. Защо съм тук?

Тя престана да се занимава с копчето и погледна Рурк право в очите. Мразеше моментите, когато ѝ се налагаше да поиска помощ.

— Фийни е затрупан с работа и не може да ме придружи. Необходим си ми да гледаш, да слушаш и после да споделиш мнението си.

Рурк иронично се усмихна.

— Значи си се спряла на мен само защото Фийни е зает? Иначе не ставам за нищо?

— Млъкни, Рурк. За цивилен не си толкова зле. Добър познавач си на човешките характери.

— Поласкан съм от високата ти оценка. И за да се реванширам, може би ще успея да смачкам фасона на Морз.

Лицето ѝ се озари от усмивка.

— Знаеш ли, харесвам те. Действително си падам по теб.

— Аз също. Да разбирам ли, че отговорът ти е положителен? Ще ми достави огромно удоволствие.

Ив се засмя, но в душата си изпита абсурдно щастие при мисълта, че има кой да отмъщава заради нея.

— Идеята ти е великолепна, Рурк, но когато му дойде времето, предпочитам сама да му натрия носа.

— Ще мога ли поне да наблюдавам?

— Разбира се. Но засега от теб се иска да бъдеш само богатият и могъщ Рурк, моето завоевание.

— Ах, какво шовинистично изказване. Ужасно ме възбужда.

— Прекрасно. Дано те държи по-дълго. Може би все пак няма да отидем на опера.

Тръгнаха към главния вход и Рурк имаше удоволствието да наблюдава как любимата му жена се превръща в енергично ченге. Тя показва значката си на човека от охраната, нареди му да не ѝ се мотае из краката и се отправи към асансьора.

— Обичам да те наблюдавам, когато работиш — прошепна в ухото ѝ. — Толкова си... напориста — намери той точната дума и плъзна ръка надолу по гърба ѝ.

— Веднага престани! — Ив заби лакът в корема му.

— Още едно потвърждение на думите ми. — Той разтърка удареното място. — Хайде, удари ме още веднъж. Започва да ми харесва.

Ив едва удържа смеха си и надменно изрече:

— Какво друго можеш да очакваш от цивилен.

В новинарската стая цареше обичайното трескаво оживление. Повечето дежурни репортери говореха по видеотелефоните, прослушваха записи, поставили слушалките или работеха на компютрите. На мониторите вървяха предаванията, излъчвани в момента. Всички разговори замлъкнаха при появата на Ив и Рурк. Сетне, като глутница хищници, надушили плячка, репортерите се втурнаха към тях.

— Отдръпнете се! — извика Ив толкова силно, че един от новинарите отскочи назад и настъпи свой колега. — Няма да давам никакви изявления. Не ще научите нищо, преди да му дойде времето.

— Ако реша да купя тази станция — изрече Рурк достатъчно високо, че да го чуят всички, — ще се наложи да направя доста съкращения на персонала.

Думите му накараха репортерите да се отдръпнат встрани и да направят път на новодошлите. Ив се обърна към един от тях, когото познаваше:

— Ригли, къде е Фарст?

— Здравсти, лейтенант — ухили се младият мъж и разкри едрите си зъби. Освен тях, на очи се набиваха дългата му коса и огромната му амбиция. — Заповядайте в моя „кабинет“ — той посочи към бюрото си.

— Фарст! — Ив сякаш изстреля думата. — Къде е?

— Днес не е идвала. Дори сутринта се наложи да я заместя.

— Обади се, че ще си вземе няколко дни отпуск. — Лъчезарно усмихнат, Морз се приближи към тях. Подвижното му лице доби печално изражение. — Убийството на Луиз я извади от релси. Както и всички нас.

— Вкъщи ли е?

— Доколкото знам, обяснила е, че се нуждае от почивка. Шефовете ѝ разрешили отпуск, тъй като и без това ѝ се полагал. Аз поемам нейната работа. — Усмихна се отново. — Тъй че ако искаш ефирно време, Далас, ще трябва да се обърнеш към мен.

— Достатъчно се показвах по телевизията.

— Е, както решиш. — Морз се насочи към Рурк и този път усмивката му беше още по-широка и лъчезарна. — Приятно ми е да се запознаем. Човек трудно може да се добере до вас.

Рурк се престори, че не забелязва протегнатата му ръка.

— Срецам се само с хора, които смятам за интересни.

Морз отпусна ръка, но продължи да се усмихва.

— Сигурен съм, че ако ми отделите няколко минути, ще успея да ви заинтригувам.

Сега и Рурк се усмихна, в погледа му се четеше убийствена ирония.

— Вие действително сте пълен идиот.

— Спокойно, момче — промърмори Ив и го потупа по рамото. — Кой ти е съобщил поверителни сведения?

Морз полагаше огромни усилия да възвърне достойнството си. Впери поглед в лицето ѝ и успя да се ухили подигравателно.

— Да не забравяме, че според конституцията източниците имат право на анонимност. — Той патриотично сложи ръка на сърцето си.

— Но ако решиш да коментираш, да отречеш или да добавиш нещо към моята информация, с удоволствие ще те изслушам.

— Хайде да си поговорим. — Ив опита да смени тактиката. — Открил си още топлото тяло на Луиз Кирски, нали?

— Да. — Морз мрачно стисна устни. — Описах всичко в показанията си.

— Бил си потресен, дори си повърнал. Струва ми се, че сега се чувстваш по-добре.

— Никога не ще забравя онази гледка, но признавам, че сега съм малко по-спокоен. Благодаря за вниманието.

Със следващия си въпрос тя успя да го притисне до стената.

— Всъщност си се почувствала по-добре минути след като си открил трупа, съдейки по хладнокръвието, с което застана пред камерата, по бързината с която осигури екип да заснеме мъртвата ти колежка.

— В нашата професия бързата реакция е задължителна. Постъпих така, както са ме учили. Но това в никакъв случай не означава, че съм безчувствен. — Гласът му потрепери, но той мъжествено се овладя. — Всяка нощ, когато се опитвам да заспя, виждам лицето ѝ, очите ѝ...

— Задавал ли си си въпроса какво щеше да се случи, ако беше пристигнал пет минути по-рано?

Думите ѝ очевидно го разтърсиха и макар Ив да съзнаваше, че е постъпила отвратително и непрофесионално, реакцията на Морз ѝ достави удоволствие.

— Да, много пъти — с достойнство отвърна той. — Сигурно щях да видя убиеца и да му попреча. Луиз можеше да бъде жива, ако не бях попаднал в задръстване. Но това не променя фактите. Тя е мъртва, както и другите две жени, а ти си безсилна да заловиш престъпника.

— Вероятно не ти е минало през ум, че го подпомагаш, че му осигуряваш точно онова, което желае. — Тя откъсна очи от лицето му и огледа стаята, забелязвайки, че всички я слушат внимателно. — Навярно му доставя огромно удоволствие да гледа репортажите, да чува всички подробности и догадките на журналистите. Ти го превърна в истинска телевизионна звезда.

— Наше задължение е да осведомяваме...

Ив рязко го прекъсна.

— Морз, хич не ти пука за задълженията ти. Най-важното за теб е колко минути си бил в ефир. Повече мъртъвци — по-висок рейтинг за теб. Разрешавам да ме цитираш. — Тя рязко се обърна и напусна новинарската стая.

— По-добре ли се чувстваш? — поинтересува се Рурк, като излязоха от сградата.

— Не особено. Е, какво ще кажеш?

— Сред репортерите цари смут, всички са като на тръни. Кой беше онзи, когото попита за Надин?

— Ригли ли? Той е дребна риба. Мисля, че са го назначили заради големите му зъби.

— Забелязах, че гризе ноктите си. Неколцина изглеждаха засрамени по време на своята реч. Обърнаха се и се престориха, че работят, но всъщност не правеха нищо. Други пък изглеждаха доста доволни, когато съдра кожата на онзи Морз. Мисля, че тук никой не го обича.

— Не се изненадвам.

— По-добър е, отколкото предполагах — замислено промълви Рурк.

— В какво? Та той умее само да хвърля прах в очите на хората.

— Създава си имидж, което е горе-долу същото. Изважда на показ чувства, които изобщо не изпитва. Но умее да си придава печално изражение и да говори прочувствено. Избрал си е много подходяща професия и положително ще се издигне.

— Бог да ни е на помощ. — Тя се облегна върху колата на Рурк. — Смяташ ли, че знае нещо повече от онова, което съобщава в репортажа си?

— Твърде е възможно. Доставя му удоволствие да ни държи в напрежение, особено сега, когато замества Надин. Освен това те ненавижда.

— Сърцето ми се къса от тази новина. — Понечи да отвори вратата, но се обърна. — Ненавижда ли ме?

— Ще те съсипе, ако му се удаде възможност. Пази се от този тип.

— Може да ме направи за смях, но не и да ме съсипе. — Тя дръпна вратата. — По дяволите, къде е Надин? Подобна постъпка е нетипична за нея, Рурк. Разбирам, че е потресена от смъртта на Луиз,

но смятам, че никога не би заминала, без да ми се обади, нито че би отстъпила на онзи мръсник правото да отразява едно от най-заплетените разследвания.

— Хората реагират различно на скръбта.

— Постъпката ѝ е, меко казано, глупава. Сигурно е, че е била набелязана от престъпника. Може би все още не се е отказал да я убие. Трябва да я намерим.

— Това ли е оправданието да не отидем на опера?

Ив се качи в колата и протегна краката си.

— Не, просто допълнително преимущество. Хайде да се отбием в апартамента ѝ. Живее на Осемдесета улица между Трето и Четвърто авеню.

— Съгласен съм. Но нямаш никакъв повод да не присъстваш на коктейла утре вечер.

— Какъв коктейл?

— За който съм изпратил покани преди цял месец — напомни ѝ Рурк и се настани на шофьорското място. — Организиран е с цел започването на кампания за събиране на средства за институт по изкуствата на станция Грималди. А ти се съгласи да присъстваш и да ми помагаш при посрещането на гостите.

Ив си спомни за коктейла, както и това, че Рурк ѝ беше купил някаква официална рокля за този случай.

— Сигурно съм била пиана, когато съм приела. Нали знаеш, че не може да се вярва на обещанията на пияни хора.

— Не, не беше под влиянието на алкохола. — Той се усмихна и умело изкара колата от паркинга. — Беше гола и задъхана от страст.

— Грубиян такъв! — Скръсти ръце и си каза, че навярно е прав. Губеха ѝ се минути от онази нощ. — Добре, ще бъда там, ще се усмихвам глупаво, издокарана в някаква шикозна рокля, за която си хвърлил повече пари, отколкото струва платът, използван за ушиването ѝ. Освен ако... се случи нещо.

— Какво?

Ив въздъхна. Рурк я молеше да присъства на светските прояви, само когато бяха важни за него.

— Ако ме повикат по спешност на работа. Иначе ще остана до края на тази скука.

— Защо не опиташ да се позабавляваш?

Тя извърна глава и импулсивно го погали по лицето.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато позвъниха на вратата на Надин, никой не им отвори. Автоматичният секретар помоли посетителят да остави съобщение, което ще бъде предадено възможно най-бързо.

— Може би е вътре, потънала в мрачни размисли — разсъждаваше на глас Ив. — Или е забягнала в някой моден курорт. Напоследък беше много изнервена. Нашата Надин е страшно потайна.

— Ще се чувстваш ли по-спокойна, ако знаеш къде е?

— Да. — Смръщила чело, Ив се колебаеше дали да използва полицейския си код, за да изключи охранителната система. Ала нямаше достатъчно основание, поради което гневно сви пръсти в юмруци.

— Ах, да, професионалната етика — въздъхна Рурк. — Поучително е да наблюдавам как в душата ти се борят противоречиви чувства. Позволи ми да разреша дилемата ти. — Извади джобно ножче и отстрани пластината за поставяне на ръката, чрез която се отваряше вратата.

— Рурк, нали знаеш, че незаконното изключване на охранителна система се наказва с шест месеца домашен арест.

— Хм-м-м. — Той съсредоточено се вторачи в електрическите вериги. — Май доста неща съм позабравил. Знаеш ли, ние произвеждаме този модел.

— Веднага го сглоби и не...

Но Рурк вече се беше справил с главния комутатор. Работеше толкова сръчно и бързо, че Ив потръпна. Червената лампа на охранителната система изгасна, заменена от зелена, и младата жена промърмори:

— Друг път си забравил всичко.

— Тези неща винаги са ми идвали отръпки. — Вратата се плъзна встрани и той влезе в апартамента и дръпна Ив след себе си.

— Незаконно изключване на охранителна система, влизане с взлом в частна собственост. Провиненията се увеличават.

— Но ти ще ме чакаш, докато изляза от затвора, нали? — Сложил ръка на рамото ѝ, той се огледа. Апартаментът беше прохладен и чист, всекидневната обзаведена с малко, но скъпи мебели в модерния минималистичен стил.

— Приятелката ти живее в лукс — заяви Рурк, забелязал блясъка на теракотените плочки на пода и няколко предмета на изкуството, поставени върху стъклени пиедестали. — Но не идва тук често.

Ив, която знаеше колко е наблюдателен, кимна.

— Прав си. Тя не живее тук в истинския смисъл на думата, само понякога пренощува. Всичко е на мястото си, по възглавниците на дивана не личи някой да е сядал. — Ив мина покрай Рурк, влезе в кухнята и натисна бутона за менюто, предлагано от автоготвача. — Не се е запасявала и с храна — тук има предимно сирена и плодове.

Внезапно си спомни, че днес не е хапвала зальк, но устоя на изкушението да си поръча нещо. Прекоси просторната всекидневна и влезе в спалнята.

— Използвала е това помещение за кабинет — заяви тя, разглеждайки компютъра и бюрото, поставено срещу телевизор с огромен екран. — Тук има някакви признаци, че жилището е обитавано. Под бюрото са захвърлени обувки, а до видеотелефона се мъдрят една обеща и празна чаша, в която вероятно е имало кафе.

Втората спалня беше по-голяма, а чаршафите на неоправеното легло — смачкани, сякаш някой се беше мятал в него в пристъп на безсъние.

Ив забеляза костюма, който Надин носеше в нощта на убийството на Луиз. Беше захвърлен под масата, върху която стоеше ваза с увехнали маргарити.

Безредието беше признак за душевните терзания на репортерката и на Ив ѝ домъчня за нея. Приблужи се до гардероба и го отвори, като натисна специалния бутон, сетне възкликна:

— Господи, как да разбера дали е взела багаж? Та тук има дрехи за цяло ревю!

Все пак се залови да прегледа съдържанието на гардероба, докато Рурк се приближи до видеотелефона на нощното шкафче и върна записите от самото начало. Тя се обърна, забеляза го какво прави, но само вдигна рамене.

— След като влязохме с взлом в апартамента, нищо не пречи да чуем и разговорите й.

Докато прослушаха записа на обажданията и съобщенията, Ив продължи да търси някакво доказателство, че Надин е отпътувала.

Стана й забавно, когато чу открито сексуалните реплики, които репортерката си разменяше с мъж на име Ралф. Разговорът беше изпъстрен с намеци, с открити предложения, събеседниците често избухваха в смях. Приключиха с уговорката да се видят, когато Ралф пристигне в Ню Йорк.

Повечето от разговорите обаче бяха делови. В тях нямаше нищо необикновено. Последният обаче беше съвсем различен.

Надин разговаряше с родителите на Луиз Кирски ден след убийството й. И тримата плачеха. „Може би плачът успокоява — помисли си Ив. — Може би се чувстваш по-добре, ако споделиш с някого преживяния шок.“ Надин казваше: „Не знам дали в момента ще ви действа утешително, но лейтенант Далас, жената, натоварена с разследването, не ще се спре пред нищо, за да открие убиеца на Луиз.“

— Господи! — Ив затвори очи, когато разговорът приключи. След него на диска нямаше друг запис. Тя стреснато повдигна клепачи. — Къде е обаждането й в телевизията? Нали Морз съобщи, че телефонираше и поискала отпуск.

— Възможно е да се е обадила от портативния видеотелефон в колата си.

— Ей сега ще проверя. — Извади комуникатора си и нареди: — Фийни. Искам да знам къде е произведена колата на Надин Фарст, какъв модел е, както и номера й.

Не след дълго установи, че според компютъра репортерката е извадила автомобила от гаража предишния ден, но все още не го е върнала.

— Това никак не ми харесва — промърмори Ив, когато отново се качи в колата на Рурк. — Ако е заминала, положително щеше да ми остави съобщение. Ще се обадя на някой шеф от Канал 75 и ще проверя на кого е съобщила, че излиза в отпуск. — Започна да набира номера по видеотелефона в колата, но внезапно се отказа. — Преди това трябва да проверя друг разговор. — Извади джобния си компютър и поиска номера на Дебора и Джеймс Кирски от Портланд, щата Мейн.

Когато го получи, го прехвърли на видеотелефона. След секунди на екрана се появи жена с побеляла коса и тъжни очи.

— Госпожо Кирски, аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция.

— Да, лейтенант. Помня ви. Има ли някакви новини?

— Съжалявам, но в момента нямам какво да ви съобщя. — Мислено се прокле и си каза, че непременно трябва да я утеши с нещо. — Проверяваме новопостъпилата информация. Надяваме се, че скоро ще заловим престъпника.

— Днес се простихме с Луиз. — Възрастната жена се помъчи да се усмихне. — Сърцето ми се стопли, като видях колко много хора са я обичали. Присъстваха повечето ѝ съученички, получихме цветя и писмени съболезнования от всичките ѝ колеги в Ню Йорк.

— Дъщеря ви няма да бъде забравена, госпожо Кирски. Кажете ми, Надин Фарст присъства ли на траурната церемония?

— Очаквахме я. — Подутите от плач очи на възрастната жена за миг станаха безизразни. — Преди няколко дни ѝ се обадох в службата, за да ѝ съобщя датата на погребението. Обеща, че ще дойде, но навярно ѝ се е случило нещо непредвидено.

Стомахът на Ив мъчително се сви от тревога.

— Не ви ли се е обаждала оттогава?

— Не сме се чували няколко дни. Знам, че има много работа. Освен това животът продължава. Не бива вечно да скърби.

Ив не можеше да я утеши, тъй като вестта за изчезването на Надин щеше да обезпокои възрастната жена.

— Скърбя за тежката ви загуба, госпожо Кирски. Ако имате въпроси или просто ви се иска да си поговорим, моля, обадете ми се. По всяко време.

— Много сте мила. Надин каза, че няма да се спрете пред нищо, за да откриете престъпника, който уби детето ми. Нали ще го заловите, лейтенант Далас?

— Да, госпожо. — Прекъсна връзката, отметна глава и затвори очите. — Аз съм истинска лицемерка. Обадох ѝ се не да изразя съчувствието си, а да проверя дали е виждала Надин.

— Но ти действително ѝ съчувстваш. — Рурк нежно стисна ръката ѝ. — И беше много мила с нея.

— Малцина са онези, които означават нещо за мен. Същото се отнася и за хората, които ме обичат. Ако онзи мръсник ме беше нападнал, както бях намислила, щях да се справя с него. А пък ако не успеех...

— Престани! — Той стисна дланта ѝ толкова силно, че Ив изпищя, а очите му бяха тревожни и гневни.

Разсеяно тя разтърка ръката си, а Рурк натисна докрай педала за газта и колата полетя.

— Прав си, взимам всичко много навътре, но това не оправя нещата. Този случай е свързан с прекалено много емоции — продължи тя, спомняйки си предупреждението на Харисън Тибъл. — Днес бях решила да не се поддавам на чувствата си и ще се постарая да го направя. Сега най-неотложната ми задача е да открия Надин.

Свърза се с диспечерската служба и нареди да започне незабавно издирване на репортерката и колата ѝ.

Поуспокоен, макар преди малко изречените ѝ думи да дълбаеха като свредел сърцето му, Рурк намали скоростта и погледна към Ив.

— Колко жертви на убийства си защитавала по време на славната си кариера, лейтенант?

— Защитавала? Странен начин на изразяване. — Ив вдигна рамене, опитвайки да се съсредоточи върху човека с дългото черно палто и лъскавата кола. — Нямам представа. Може би стотици. Убийството винаги е на мода.

— Тогава не бива да твърдиш, че малцина са онези, които означават нещо за теб... А сега трябва да хапнеш нещо.

Тя беше прекалено гладна, за да спори с него.

— Трудностите при съпоставката произлизат от дневника на Меткаф — обясни Фийни. — Пълен е с различни кодове и символи. Освен това тя непрекъснато ги е променяла, тъй че не можем да намерим общото помежду им. Имаме имена от рода на Хубавеца, Расовия, Тъпанарина. И още звездички, сърчица, усмихнати или намръщени личица. Ще ни отнеме много време, докато ги сравним с данните, получени от Надин или от прокурора.

— Какво означава това — че няма да се справиш ли?

— Не съм казал подобно нещо — обидено възрази Фийни.

— Извинявай. Знам, че скапваш компютъра от работа, но се страхувам, че не разполагаме с много време. Възможно е онзи мръсник да е набелязал нова жертва. Няма да се успокоя, докато не открием Надин...

— Подозираш, че я е отвлякъл? — Фийни се почеса по носа и по брадичката, после извади вечното си пликче със захаросани бадеми. — Това не отговаря на досегашното му поведение, Далас. Освен това той има навик да оставя телата на жертвите си на места, където бързо ще бъдат открити.

— Значи е променил стила си. — Тя приседна на ръба на бюрото, но след миг скочи на крака, защото не я сдържаше на едно място. — Представи си го: нервен е, тъй като е пропуснал набелязаната жертва. Досега всичко е вървяло по мед и масло, после той допуска грешка и очиства друга жена. Ако психологическият портрет, изготвен от доктор Майра е верен, то нашият човек е имал възможност да се появява често по телевизията, но все пак не е постигнал целта си. Не е получил онова, за което е жадувал.

Тя се приближи до прозорчето и се загледа към небето. Наблизо прелетя въздушен автобус, подобен на голяма, тромава птица.

От тази височина хората по улиците приличаха на мравки.

— Не е получил онова, за което е жадувал — повтори Ив и намръщено се загледа в пешеходците. — Една жена е привличала всеобщото внимание, била е известна. Отнемала неговата слава, вниманието, което смятал, че му се полага. Когато убива, едновременно изпитва удоволствие и си прави реклама. Жената е мъртва и това го радва, тъй като се е опитвала да прави всичко посвоему. Сега обществото се интересува единствено от него. Всички се питат кой е, с какво се занимава, къде е.

— Говориш също като Майра — заяви Фийни. — Само дете не употребяваш ония префърцунени думи.

— Може би тя е най-близо до истината. Смята, че е мъж и то ерген, тъй като жените са проблем за него. Няма да им позволи да го командват като майка му. Или като единствената важна жена в живота му. В службата е постигнал известен успех, но все не успява да се добере до най-добрите постове. Може би му пречи някаква жена. Или жени. — Тя присви очи, после ги затвори и прошепна: — Жени, които използват речта като средство за придобиване на власт.

— Това не съм го чувал досега.

— Просто е моя теория — обясни Ив и се обърна. — Прерязва гърлата им, но не ги обезобразява и не ги изнасилва. Следователно не ги убива, за да докаже сексуалното си надмощие. Съществуват много начини да отнемеш човешки живот, Фийни.

— Знам го от опит. Непрекъснато някой измисля нов подход за премахване на ближния.

— Нашият човек използва нож, който се явява един вид като продължение на ръката. Може да прободне жертвата си в сърцето, в корема, да изтръгне вътрешностите й...

— Достатъчно. — Фийни мъжествено лапна ново бадемче и махна с ръка. — Не бъди толкова образна.

— Тауърс е прочута в съда, гласът е нейно мощно оръжие. Меткаф запленива театралните зрители, а Фарст — телевизионните. Може би това е причината да не се опитва да убие мен — хич не ме бива да говоря.

— Сега се справяш страхотно, малката.

— Всъщност няма значение. — Тя поклати глава. — Кой може да бъде този ерген, неуспял да се реализира в професията си, потискан от успехите на една силна жена?

— Все едно говориш за Дейвид Анджелини.

— Същото се отнася и за баща му, още повече, че финансовите проблеми са допълнителен мотив за извършване на убийство. И Слейд влиза в „класацията“. Мирина Анджелини съвсем не е крехка и безпомощна, за каквато я мислех. Ами Хамет? Бил е влюбен в Тауърс, но тя не го е приемала насериозно. Това е все едно да ритнеш някой мъж по топките.

Фийни възмутено изсумтя и се размърда на стола си.

— Като изключим тях, в този град има няколко хиляди комплексирани мъже, които изпитват ярост и са склонни към насилие — процеди Ив през зъби. — По дяволите, къде е Надин?

— Слушай, все още не са открили колата й. Пък и не е изчезнала толкова отдавна, че да се безпокоиш.

— Някаква информация дали е използвала кредитните си жетони през последните двайсет и четири часа?

— Не. — Фийни въздъхна. — Но до такива сведения ще се доберем по-трудно, ако Надин е напуснала планетата.

— Това е невъзможно. Сигурна съм, че би искала да следи събитията и разследването отблизо. Господи, трябваше да предположа, че ще направи нещо необмислено. Знаех колко е потресена, виждах го в очите ѝ. — Почувствала безсилието си, Ив прекара длан през косата си. Внезапно пръстите ѝ се сковаха. — Виждах го в очите ѝ — повтори бавно. — О, господи, очите!

— Какво? Какво ти хрумна?

— Очите! Видял очите ѝ! — Със скок тя се озова до видеотелефона и щом диспечерът се обади, му нареди: — Незабавно ме свържете с Пийбоди, полицай от... по дяволите, от кой отряд беше тя? От четиристотин и втори отряд.

— Какво има, Далас? — настояваше Фийни.

— Почакай! — Тя нервно потърка с пръсти устните си. — Имай малко търпение.

— Тук Пийбоди. — На екрана се появи лице, по което беше изписано очевидно раздразнение. Дочуха се викове, силна музика.

— За бога, Пийбоди, къде се намираш?

— На Лекс авеню. Има някакъв парад, май че ирландците честват свой празник.

— Денят на независимостта на Северна Ирландия — намеси се Фийни с неприкрита гордост. — И да не си посмяла да се отнасяш пренебрежително към това събитие!

— Можеш ли да се отдалечиш от тази врява? — извика Ив.

— Разбира се. Само трябва да напусна поста си и да прекося половината град. — Внезапно се досети, че разговаря с офицер с висок ранг и добави почтителното обращение.

— По дяволите! — промърмори Ив, но трябваше да се примири, че ѝ се налага да крещи с всичка сила. — Става въпрос за убийството на Кирски. Изпращам ти снимка на трупа. Разгледай я внимателно.

Отвори файла и препрати фотография на мъртвата Луиз, просната на мокрия паваж. Изчака Пийбоди да я разгледа и попита:

— Спомняш ли си дали я завари в същото положение?

— Да, сър. Абсолютно съм сигурна.

Ив изтегли снимката, но я остави в долния ъгъл на монитора си, след което зададе следващия си въпрос.

— Качулката на дъждобрана закрива лицето на Кирски. Видя ли някой да я докосва?

— Не, сър. Както съобщих в рапорта си, заварих на местопрестъплението хора от телевизията, които снимаха с камера. Отстраних ги и запечатах вратата. Лицето на мъртвата беше полузакрито от качулката, която стигаше почти до устата ѝ. Когато пристигнах, още никой не я беше разпознал. Показанията на свидетеля, открил трупа, бяха напълно безполезни, тъй като беше изпаднал в истерия. Имате видеозаписа, нали?

— Да. Благодаря, Пийбоди.

Ив прекъсна връзката, а Фийни нетърпеливо я попита:

— И тъй, с какво ти помогна този разговор?

— Да прегледаме отново записа с първоначалните показания на Морз. — Тя се отдръпна, за да му позволи да работи спокойно с компютъра. Сетне двамата се втренчиха в екрана. Лицето на Морз беше мокро — вероятно от дъжда и от пот, а може би и от сълзи. Имаше болнав вид, очите му нервно се стрелкаха във всички посоки.

— Човекът е изпаднал в шок — заяви Фийни. — Мнозина биха реагирали по същия начин при вида на мъртвец. А Пийбоди си я бива — добави той. — Не бърза, много е методична.

— Да, със сигурност ще се издигне в службата — разсеяно промълви Ив.

„Видях, че е човек. Труп. Господи, толкова много кръв. Навсякъде. А гърлото ѝ беше... Повърнах. Не можах да се въздържа. После се втурнах в сградата за помощ.“

— Това е най-същественото от показанията му. — Ив докосна брадичката си. — А сега превърти до мястото, където разговарям с него, след като наредихме да прекъснат предаването.

Забеляза, че Морз все още е бледен, но лицето му отново е придобило добре познатото ѝ надменно изражение. Спомни си, че му беше задала почти същите въпроси като Пийбоди и беше получила в общи линии същите отговори. Беше се поуспокоил, но това беше съвсем естествено.

„Докосна ли тялото?“

Не съм сигурен... не, не посмях. Гледах я как лежи с прерязано гърло. Очите ѝ бяха страшни. Не посмях да я докосна. Прилоша ми и повърнах. Вероятно се присмиваш на слабостта ми, Далас. Пропускаш, че някои реакции са присъщи на нас, обикновените хора. Локвата кръв, очите на мъртвата. Господи!“

— Вчера ми каза почти същото — промълви Ив. — Никога нямамо да забрави лицето ѝ. Очите ѝ.

— Очите на мъртвците са страшни. Сякаш се взират в теб и дълго не можеш да ги забравиш.

— Прав си, не можах да ги забравя. — Тя го изглежда право в очите. — Но никой не е видял лицето ѝ, докато отидох там, Фийни. Качулката го закриваше. Никой не е видял лицето ѝ преди мен, освен убиеца.

— Господи, Далас! Да не би действително да мислиш, че мекотело като Морз убива жени в свободното си време? Навярно го е казал, за да ти направи впечатление или за да си придаде по-голяма важност.

Тя леко се усмихна, но в усмивката ѝ имаше нещо жестоко.

— Да, Морз обича да си придава важност. Харесва му да бъде център на вниманието. Фийни, как ще постъпиш, ако си амбициозен, лишен от професионална етика второразреден репортер и все не можеш да попаднеш на „гореща“ тема?

Ирландецът подсвирна, после промълви:

— Създаваш я.

— Да проверим автобиографията му, откъде се е взело нашето приятелче.

Не след дълго Фийни беше готов с най-важните данни.

Оказа се, че Си Джей Морз е роден в Стамфорд, щата Кънектикът, преди трийсет и три години. Това беше първата изненада. Ив го мислеше за много по-млад. Майка му, вече покойница, завеждала катедрата по компютърни науки в „Карнеги Мелън“, където Морз завършил едновременно телевизионна журналистика и компютърни технологии.

— На този гадняр очевидно му сече пипето — отбеляза Фийни.
— Бил е двацети по успех във випуска си.

— Питам се дали това го е задоволявало.

Следваха сведения за трудовата му дейност, очевидно не се беше задържал дълго на едно и също място. Една година работил в малка телевизионна станция близо до родния му град. Шест месеца в сателитен канал в Пенсилвания. Изкарал почти две години в известен телевизионен канал в Ню Лос Анжелис, после порботил известно време в някаква смахната телевизионна станция в Аризона, след което отново се отправил на Изток. Останал за малко в Детройт, после се озовал в Ню Йорк. Започнал работа във „Всички новини 60“, сетне се прехвърлил в Канал 75, където отначало отразявал светската хроника.

— Комай нашето момче не се задържа дълго на едно място. Трите години в Канал 75 са своеобразен рекорд. Питам се защо в данните за семейството не се споменава нищо за баща му.

— Само за скъпата му майчица — съгласи се Фийни. — Една преуспяваща майчица с отлично обществено положение.

„Но мъртва — помисли си Ив. — Непременно трябва да проверим при какви обстоятелства е умряла.“

— Да проверим дали има криминални прояви.

— Няма досие в криминалния отдел. — Фийни намръщено се загледа в екрана. — Нашето момче е примерно.

— Виж при малолетните престъпници. Виж ти изненада! Запечатано досие! Какво ли толкова е извършило примерното момче в юношеството си, та някой да се погрижи да изолира достъпа до информация?

— Няма да ми бъде трудно да го открия. — Фийни се оживи, очевидно тръпнеше от желание да седне пред любимия компютър и пръстите му да заиграят по клавиатурата. — Само че ми е необходимо разрешение от командира.

— Ще го имаш. Освен това проучи дали са възниквали някакви неприятности навсякъде, където е работил. А пък аз ще се отбия в Канал 75 и отново ще си поговоря приятелски с нашето момче.

— За да го арестуваме ще ни бъдат необходими много по-сериозни доказателства, отколкото фактът, че характерът на Морз отговаря на психологическия портрет на убиеца.

— Тогава ще ги намерим. — Тя намести кобура си и прибра в него оръжието си. — Знаеш ли, ако му нямах зъб, отдавна да съм прозряла истината. Кой имаше изгода от убийствата? Медиите. А първата жертва беше заклана точно по времето, когато Надин отсъстваше от планетата. Прекрасна възможност за Морз да отрази голямата новина и да се прослави.

— Ами Меткаф?

— Мръсникът беше на местопрестъплението секунди преди мен. Вбесих се, но изобщо не го заподозрях. Беше прекалено невъзмутим. А кой откри трупа на Кирски? Кой минути след това предаваше на живо своя репортаж?

— От прокуратурата ще възразят, че това в никакъв случай не доказва вината на Морз.

— Интересуват се от общ мотив за извършване на трите престъпления. Рейтингът — обясни и тръгна към вратата. — Ето го проклетият мотив.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато прекосяваше новинарската стая, Ив огледа мониторите. От Морз нямаше и следа, но това не я притесняваше. Може би е някъде из огромната сграда. Освен това той не подозираше нищо, така че нямаше повод да се крие или да се страхува.

Ив не възнамеряваше да му даде подобен повод.

Докато пътуваше към телевизията си състави простичък план. Нямаше да ѝ достави толкова удоволствие, колкото ако го хване за фризираната коса и го завлече в ареста.

Ще поговори с него за Надин и ще му покаже, че е разтревожена. После съвсем естествено ще насочи разговора към Кирски. Ще се преструва на доброто ченге. Ще му съчувства за преживяната травма, ще му разкаже как за пръв път се е сблъскала със смъртта, за да го подтикне към откровеност. Дори може да го помоли да покаже по телевизията снимката на Надин, да му предложи сътрудничество.

Но не бива да се държи прекалено дружелюбно. Ще се престори, че върши всичко това с нежелание, като подчертае, че трябва да се действа незабавно. Ако преценката ѝ за Морз е правилна, той ще бъде безкрайно доволен от факта, че Ив Далас го моли за помощ и че ще я използва, за да привлече по-голям брой зрители.

Ако подозренията ѝ се потвърдят, твърде вероятно Надин вече да не е между живите.

Опита се да прогони тази мисъл. Не можеше да промени нищо, сега нямаше време за угризения на съвестта.

— Търсите ли някого?

Ив вдигна очи. Жената, която стоеше пред нея толкова приличаше на кукла, че Ив изпита желание да провери дали непознатата има пулс. Лицето ѝ сякаш беше изваяно от алабастр, очите ѝ бяха като два смарагда, устните — сякаш посипани с малки рубини. Говореше се, че жените, които всяка вечер се появяваха на екрана, залагали заплатите си за три години напред срещу козметични операции.

Ив си каза, че ако непознатата не е ослепителна красавица по рождение, то сигурно е заложила възнаграждението си поне за пет години. Косата ѝ беше бронзова на цвят, със златисти връхчета, сресана по начин, който подчертаваше прекрасното лице. Гласът ѝ звучеше като гърлено мъркане, подсказващо склонност към сексуални преживявания.

— От клюкарската програма сте, нали? — попита я Ив.

— От отдела за информиране на обществото. Приятно ми е. Аз съм Ларинда Марс. — Подаде изящната си ръка с дълги пръсти и прекрасен маникюр. — А вие сте лейтенант Далас.

— Марс? Името ми е познато отнякъде.

— Би трябвало. — Дори ако Ларинда се беше засегнала, задето Ив не я позна веднага, тя прикри раздразнението си, като се усмихна ослепително и заговори с лек акцент, типичен за хората от английското висше общество. — От месеци се опитвам да уговоря интервю с вас и с очарователния ви приятел. Но вие не благоволихте да отговорите на съобщенията ми.

— Имам този лош навик. А също и правото на личен живот.

— Когато имате връзка с човек като Рурк, личният ви живот принадлежи на обществото. — Сведе поглед и се втренчи като хипнотизирана в деколтето на Ив. — Господи, тази дрънкулка си я бива! Подарък от Рурк?

Ив прехапа език, за да не изругае и скри диаманта в шепата си. Беше придобила навика да го докосва, докато размишлява, и бе забравила да го скрие под ризата си.

— Търся Морз.

— Хм, така ли? — Съдейки по големината му, Ларинда вече беше изчислила стойността на камъка. Мислено потриваше ръце, представяйки си как в предаването си ще разкаже как една жена-полицай носи безценен диамант, подарен ѝ от нейния приятел милиардер. — Може би ще успея да ви помогна. А в замяна ще ми направите една услуга. Довечера в дома на Рурк ще има скромно празненство. — Тя запърха с невероятно дългите си ресници, обагрени в бронзово и златисто. — Поканата ми вероятно се е загубила.

— Рурк го устройва. Попитайте него.

— О! — Ларинда беше свикнала да дразни събеседниците си и по този начин да ги предизвиква към откровени отговори. Отстъпи

крачка назад и с меден глас заяви: — Той е господарят вкъщи, така ли? Предполагам, че когато един мъж е свикнал да взима важни решения, не намира за необходимо да се допитва до женичката си.

— Не съм ничия женичка! — сопна се Ив, тъй като не успя да се въздържа. Дълбоко си пое въздух, за да се овладее и изгледа с по-голямо уважение необикновено красивата жена. — Един на нула за тебе, Ларинда.

— Благодаря. Е, ще получа ли пропуск за довечера? Мога да ти спестя много време, щом търсиш Морз — добави тя, когато забеляза, че Ив се оглежда.

— Докажи го, после ще видим.

— Тръгна си пет минути преди да влезеш. — Видеотелефонът иззвъня. Без дори да го погледне, Ларинда превключи обаждането на изчакване, като за целта използва тънка показалка, за да не повреди маникюра си. — Бих казала, че излетя като на пожар, тъй като едва не ме събори. Изглеждаше адски зле, горкичкият.

Омразата, която прозвуча в гласа ѝ, внезапно накара Ив да изпита огромна симпатия към нея.

— Май не го обичаш.

— Той е един гноен цирей — мелодично произнесе красавицата. — В нашия занаят конкуренцията е жестока и нямам нищо против да стъпвам върху гърба на някого, за да се издигна. Обаче Морз е от онези, дето не само ще стъпят на гърба ти, ами ще те сритат между краката, без да им мигне окото. Опита се да свие този номер и на мен, когато заедно отразявахме светските събития.

— А ти какво направи?

Ларинда вдигна великолепните си рамене.

— О, скъпа, такива дребосъци като него ги изяждам за закуска. Все пак признавам, че беше факир по събиране на информация и изглеждаше добре на екрана. Но си беше навил на пръста, че е прекалено мъжествен, за да се занимава с клюкарската рубрика.

— С информирание на обществото — усмихнато я поправи Ив.

— Точно така. Не съжалявах, когато се прехвърли в новинарския отдел. Ако поразпитах колегите му, ще разбереш, че и там не е имал приятели. Непрекъснато прецакваше Надин.

— Какво? — В съзнанието ѝ сякаш се разнесе предупредителен сигнал.

— Искаше само той да бъде водещ. Всеки път, когато Надин седеше до него, ѝ въртеше гадни номера. Застъпваше ѝ репликите, прибавяше няколко секунди към своето време, прекъсваше я. Един-два пъти телесуфльорът се повреди точно когато беше неин ред да води новините. Не откриха виновника за повредата, но всички знаем, че Морз е цар в електрониката.

— Нима?

— Всички го мразим — бодро заяви Ларинда. — Освен големите клечки. Смятат, че Морз има добър рейтинг и си падат по инстинкта му на убиец.

— Питам се дали действително харесват точно това — промълви Ив. — Знаеш ли къде е отишъл?

— Не спряхме да си побъбрим, но съдейки по вида му, сигурно се е прибрал у дома и си е легнал. Изглеждаше направо скапан. — Тя отново повдигна заоблените си рамене, при което се разнесе ухание на скъп парфюм. — Може би все още е разстроен, че пръв откри Луиз, и бих съчувствала на всеки друг, освен на него. Е, заслужих ли си поканата?

— Къде е работното му място?

Ларинда въздъхна, включи видеотелефона на запис и стана.

— Ела да ти го покажа. — Тя грациозно се запромъква между бюрата, а Ив забеляза, че тялото ѝ е не по-малко красиво от лицето ѝ. — Но макар да не знам какво търсиш, сигурна съм, че няма да го откриеш. — Обърна се и дяволито се усмихна. — Да не би да е извършил нещо нередно? Може би най-сетне са гласували закон, според който да имаш гнойни циреи се смята за престъпление.

— Искам да си поговоря с него. Защо смяташ, че няма да открия нищо?

Ларинда спря пред нещо подобно на сепаре. Вътре имаше бюро, обърнато така, че седящият зад него да бъде с гръб към стената и да наблюдава помещението. „Признак за параноя“ — каза си Ив.

— Защото Морз заключва всичко, дори най-маловажни записки или ненужни бележки. Заключва и компютъра си, дори когато стане да си почеше задника. Твърди, че на предишната работа му откраднали много ценна информация, до която се бил добрал. Сигнал е чак дотам, че използва специален усилвател за звука, за да може да шепне на

събеседника си по видеотелефона, та да не го чува никой. Като че всички си напъваме слуха да чуем мъдростите му!

— Откъде знаеш, че използва аудиоусилвател?

— Уместен въпрос, лейтенант. — Ларинда се усмихна, после добави: — Бюрото му също е заключено, а дисковете — защитени със специална система. — Тя надникна изпод дългите си, златисти мигли. — Като детектив сигурно се досещате откъде ми е известно всичко това. Заслужих ли поканата?

Ала Ив не я чу, тъй като беше потънала в мисли. Работното място на Морз изглеждаше прекалено подредено, особено за човек, който внезапно си е тръгнал, тъй като му е прилошало. Вдигна глава и попита:

— Морз има ли информатор от полицейското управление?

— Така мисля, макар че не мога да си представя кой нормален човек би му сътрудничил.

— Говори ли за шпионите си, хвали ли се с тях?

— Ако слушаш хвалбите му, той разполага с най-първокласните информатори из цялата вселена. — Внезапно аристократичното й произношение отстъпи място на акцент, подсказващ, че е родена и израснала в Куинс — един от бедняшките нийоркски квартали. — И все пак, за разлика от Надин, никога не се е добрал до сензационна новина. С изключение на убийството на Тауърс, но Надин се върна и го измести.

Сърцето на Ив биеше до пръсване. Кимна, обърна се и си тръгна.

— Хей! — извика Ларинда. — Какво става с поканата за довечера? Нали затова ти помогнах, Далас?

— Да няма камери или ще те изрита, преди да си влязла — предупреди я Ив, без да се обръща.

Тъй като Ив не беше забравила времето, когато бе най-обикновена, но амбициозна полицейска служителка, поиска да ѝ изпратят Пийбоди като подкрепление.

— Той сигурно си спомня лицето ти. — Двете се качваха към трийсет и третия етаж на сградата, където беше апартаментът на Морз. — Отличен физиономист е. Искам от теб да мълчиш, освен ако ти дам знак, след което се дръж официално и гледай строго и начумерено.

— Аз съм си начумерена по рождение.

— От време на време се хващай за електрошоковия пистолет. От теб искам да изглеждаш... нетърпелива.

Пийбоди леко се усмихна.

— Сякаш изгарям от желание да го използвам, но нямам право в присъствието на по-висш офицер.

— Умница! — Ив излезе от асансьора и зави наляво. — Фийни все още съпоставя данните, но не разполагам с достатъчно информация, за да го улесня. Възможно е дори да съм сгрешила.

— Но вие не мислите така.

— Да. И все пак допуснах грешка по отношение на Дейвид Анджелини.

— Изградихте казуса въз основа на солидни косвени улики, освен това Анджелини изглеждаше адски гузен по време на разпита. — Ив я изгледа и Пийбоди се изчерви, после обясни: — Полицаи, които участват в разследването на даден случай, са длъжни да проучат цялата информация, отнасяща се до него.

— Знам правилника. — Ив натисна интеркома до вратата на Морз и се представи, говорейки отривисто и официално. — После отново се обърна към Пийбоди: — Мечтаеш да станеш детектив, нали?

Пийбоди се изпъчи и заяви:

— Тъй вярно.

Ив кимна, отново натисна копчето на интеркома и зачака. После каза:

— Пийбоди, отиди да провериш дали е заключена аварийната врата в дъното на коридора.

— Моля?

— Отиди в дъното на коридора — повтори и строго изгледа смаяната Пийбоди. — Заповядвам ти.

— Слушам.

Щом тя се отдалечи, Ив извади мастър кода си и разблокира ключалките. Леко откrehна вратата и бързо пхна устройството обратно в чантата си.

— Заключена е.

— Добре. Изглежда, че домакинът не си е вкъщи, освен ако... Я погледни, вратата не е напълно затворена.

Пийбоди погледна към вратата, сетне обратно към Ив и сви устни.

— Според мен тук има нещо нередно. Възможно е някой да е проникнал вътре чрез взлом и господин Морз да е в опасност.

— Права си. Да го протоколираме на запис.

Докато Пийбоди диктуваше на записващото устройство, Ив отвори вратата и извади оръжието си.

— Морз? Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Входната врата е отворена. Подозираме, че се касае за взлом, поради което влизаме в апартамента. — Прекрачи прага и направи знак на Пийбоди да бъде нащрек.

Влезе в спалнята, отвори всички гардероби и хвърли бегъл поглед към апаратурата за комуникации, която заемаше повече място от леглото.

— Няма нито следа от нарушител — обърна се към Пийбоди и отиде в кухнята, като промърмори: — Къде ли е отлетяло нашето птиченце? — Извади комуникатора и се свърза с Фийни.

— Искam всичко, което си открил досега. Аз съм в апартамента на Морз, но него го няма.

— Обработил съм само половината данни, но смятам, че ще бъдеш доволна. Доста се озорих, докато получа разрешение за отваряне на засекретения файл, съдържащ подробности за детството на нашия човек. Когато бил десетгодишен, Си Джей имал проблем със своята преподавателка по социология. Не му писала шестица на едно домашно.

— Каква мръсница!

— Навярно и той си е помислил същото. Разбил вратата на дома й, съсипал цялата покъщнина. И убил кученцето на преподавателката.

— Господи!

— Да, прерязал му гърлото — от едното до другото клепнало ушенце. Тъй като бил малолетен, се отървал със задължително посещаване на психотерапевт, условно пускане на свобода и принудителен труд.

— Чудесно. — Парченцата от мозайката постепенно идваха по местата си. — Продължавай.

— Добре. Аз съм твой роб. Научих, че нашето приятелче кара двуместен „Рокет“.

— Бог да те благослови, Фийни.

— Знам и още по-интересни подробности — наперено обяви ирландецът. — Започнал работа в новинарския отдел на локален телевизионен канал в родния му град. Напуснал, когато друг репортер успял да го изпревари при отразяването на живо на важно събитие. Конкурентът репортер бил от женски пол.

— Говори, не спирай. Мисля, че те обичам.

— Всички детективки са влюбени в мен, сигурно заради красивото ми лице. Но да продължим с Морз. Отново започнал работа в телевизионна станция. Този път го допуснали до екран в почивните дни като заместник на нещатните репортери. Но и оттам напуснал разгневен с твърдението, че е жертва на дискриминация. Отговорният редактор също бил от женски пол.

— Става все по-интригуващо.

— А сега ще чуеш най-интересното. След това Морз постъпил в калифорнийска телевизионна станция. Справял се отлично с работата си и бързо се издигнал от нещатен репортер във водещ на обедните новини, заедно с друг колега.

— И сигурно не е бил колега, а колежка.

— Да, но това не е голямата новина, Далас. Само почакай да я чуеш. Едно хубаво момиче, което представляло метеорологичната прогноза, получавало най-много зрителски писма. Шефовете толкова харесвали тази девойка, че й разрешили да подготвя по-елементарните предавания от обедната програма. Нейното появяване на екрана повишило рейтинга на тази станция, а вестниците започнали да пишат за нея. Морз напуснал под предлог, че не желае да работи с аматьори. Малко след това „метеороложката“ извадила късмет и получила малка роля в комедия, която поставяли периодично. Можеш ли да познаеш името ѝ?

Ив затвори очи и промълви:

— Ивон Меткаф.

— Браво, дайте на лейтенанта една пура за награда. В дневника на Меткаф се споменаваше, че имала среща с „Тъпанарина от слънчевите дни с купеста облачност“. Обзалагам се, че нашето момче е успяло да я издири в нашия голям и прекрасен град. Странно, че в репортажите си никога не е споменавал, че с Ивон Меткаф са стари приятели. Щеше да ги направи далеч по-сензационни.

— Обичам те до лудост. Когато се видим, ще разцелувам грозното ти лице.

— Грозно, ама върши работа — така казва жена ми.

— Съгласих се. Слушай, трябва ми заповед за обиск, а ти веднага ела тук, за да влезеш в компютъра му.

— Вече поисках заповедта. Ще ти я изпратя веднага, щом е готова. Веднага след това идвам при теб.

Понякога нещата вървяха учудващо гладко. След трийсет минути Ив имаше заповедта, появи се и Фийни. Ив наистина го разцелува и то толкова ентусиазирано, че той почервения като домати.

— Заклучи вратата, Пийбоди, после се заеми с всекидневната. И не си прави труда да подреждаш.

После поведе към спалнята ирландеца, който вече доволно потриваше ръце. Когато видя електронната апаратура, ахна.

— Страхотна система! Може да е най-големият престъпник, но със сигурност разбира от компютри. С удоволствие ще си поиграя с това чудо на електрониката.

Настани се пред компютъра, а Ив се зае да претърсва всички чекмеджета. След няколко минути отбеляза:

— Дрехите му са напълно еднотипни. Избирал е такива, които не се износват лесно и не са прекалено скъпи.

— Харчи всичките си пари за „играчките“ си — подхвърли Фийни, който, смръщил чело, седеше приведен над клавиатурата. — Нашият приятел се отнася грижовно с техниката си, освен това е адски предпазлив, като предпазливостта му граничи с параноя. Всеки файл е блокиран със специални кодове. Дори има устройство за съхранение на данните при повреда.

— Какво? — Ив се изправи. — И всичко това е монтирано на един домашен компютър?

— Точно така. — Фийни се облегна на стола си. — Ако сбъркам кода, всички данни отиват на кино. Почти съм сигурен, че има и устройство за идентифициране гласа на Морз. Задачата ми е повече от трудна, Далас. Налага се да донеса специална апаратура, но във всички случаи проникването в системата ще отнеме доста време.

— Офейкал е. Абсолютно съм сигурна. Знаел е, че сме по следите му.

Трескаво заобмисля откъде Морз има тази информация — от шпиони в полицията или се е добрал до нея чрез компютъра си.

— Незабавно повикай най-добрия специалист от твоя отдел — обърна се тя към ирландеца. — После занесете компютъра в телевизионната станция. Морз не се е връщал тук. Негова колежка го е забелязала да напуска работа по необичайно време, изглеждал много зле.

— По всичко личи, че ми предстои безсънна нощ.

— Лейтенант! — Пийбоди застана на прага. Лицето ѝ беше безизразно, само очите ѝ издаваха огромната ѝ възбуда. — Елате да видите нещо интересно.

Когато влязоха във всекидневната, тя посочи към канапето, което се намираше върху нещо като платформа.

— Реших да го огледам по-внимателно. Може би щях да пропусна най-важното, ако баща ми не обичаше да майстори мебели и шкафове. Винаги вграждаше в тях чекмеджета тайници и различни скривалища. На нас, децата, това ни беше много интересно, дори често се преструвахме, че търсим скрито съкровище. Преди малко вниманието ми беше привлечено от тази дръжка отстрани. Прилича на декоративен елемент, чрез който се задейства устройството за разгъване на канапето.

Заобиколи дивана и показва находката си. Ив имаше чувството, че усеща вибрациите, излъчвани от Пийбоди, която леко повиши глас:

— И се натъкнах на скрито съкровище.

Сърцето на Ив подскочи. В широкото чекмедже, скрито под възглавниците на канапето, имаше лилав чадър и обувка на червени и бели райета.

— Този път го пипнахме! — Обърна се към Пийбоди с тържествуваща усмивка: — А ти направи гигантска стъпка към получаването на детективска значка.

— Помощникът ми се оплаква, че го притесняваш и му лазиш по нервите.

Ив намръщено изглежда Фийни, който се беше свързал с нея по комуникатора.

— Глупости, просто искам периодично да ме осведомява докъде сте стигнали. — Тя се отдалечи от „метачите“, които сканираха всекидневната в апартамента на Морз, като бяха засилили максимално осветлението. През прозореца се виждаше залязващото слънце.

— Пречиш му да се съсредоточи, Далас. Предупредих те да имаш търпение. Морз е експерт по компютрите. Познава всички тънкости и трикове.

— Сигурна съм, че е записал всичко, Фийни. Все едно, че е правил шибан репортаж. И ако действително е отвлякъл Надин, това също е записано на някой от проклетите дискове.

— Съгласен съм с теб, малката, но като тормозиш помощника ми няма да получиш по-бързо данните. За бога, остави ни на мира. Доколкото знам, тази вечер си на някакво тузарско празненство.

— Какво? — Тя се намръщи. — По дяволите, бях забравила.

— Хайде, отиди да се облечеш официално и ни остави да си гледаме работата.

— Нямам намерение да се издокарвам като някоя безмозъчна глупачка и да ям черен хайвер, докато Морз е на свобода.

— И ще бъде още известно време, независимо дали ще носиш официална рокля или вечните панталони. Слушай, обявили сме го за национално издирване, хората ни имат и описание на колата му. Апартаментът му и сградата на Канал 75 са под непрекъснато наблюдение. Не си в състояние да помогнеш на мен и асистента ми. Това е наша работа.

— Мога да...

— Да ни забавиш, като ме принуждаваш да разговарям с теб! — сопна се той. — Изчезвай, Далас! Когато имам някакъв резултат, веднага ще ти се обадя.

— Пипнахме го, Фийни. Знаем кой е убиецът и защо е извършил престъплението.

— Но не знаеш къде е. Дай ми възможност да открия. Ако Надин Фарст е още жива, всяка минута е ценна.

Подобна мисъл беше хрумнала и на Ив — и тя не можеше да си намери място от притеснение. Искаше ѝ се да продължи да спори с него, но нямаше никакви доводи.

— Добре, отивам си, но...

— Не ми се обаждай — прекъсна я Фийни. — Когато имам резултат, ще те потърся. — Прекъсна връзката, преди Ив да успее да го наругае.

Ив искрено се опитваше да проумее същността на емоционалната обвързаност с друг човек, умението да постигнеш равновесие между онова, което желаеш и задълженията, необходимостта от компромиси.

Към Рурк изпитваше едно съвършено ново и непознато чувство, с което все още не можеше да свикне — все едно, че е с нови обувки, които малко я убиват, но толкова ѝ харесват, че не ги сваля от краката си.

Втурна се в спалнята, забеляза Рурк, който вече беше облечен, и реши, че нападението е най-добрата отбрана.

— Да не си посмял да ми правиш фасони заради закъснението. Стигат ми тези на Съмърсет. — Свали кобура си и го хвърли на най-близкия стол. Рурк невъзмутимо постави златни копчета на ръкавелите си.

— Не си отговорна пред Съмърсет. — Едва сега вдигна поглед към нея и в очите му за миг проблесна пламък, когато тя свали ризата си. — Нито пред мен.

— Повярвай, че имах много работа. — Без да се смущава, че е гола до кръста, се тръсна на друг стол, за да свали ботушите си. — Обещах, че ще присъствам и ето, че съм тук. Знам, че гостите ще започнат да пристигат след десет минути. — Гневно захвърли ботуша встрани, когато си припомни жлъчните думи. — Ще бъда готова. Не ми е необходимо кой знае колко време, за да облека някаква си рокля и да се нацапотя с грим.

Тя се повдигна, събу джинсите си и се втурна към банята. Рурк я последва, като се усмихваше — последните ѝ думи искрено го бяха развеселили.

— Не бързай, Ив. Не е необходимо да отидеш на коктейл точно в уречения час, а ако закъснееш, не те поставят на подсъдимата скамейка.

— Казах, че ще бъда готова. — Тя стоеше под душа и втриваше в косата си зеленикава течност. Появиха се сапунени мехурчета, които заплашваха да влязат в очите ѝ.

— Добре, но няма нищо нередно, ако слезеш при гостите след двайсет или дори трийсет минути. Нима очакваш да те укорявам заради служебните ти задължения?

Ив потърка очите си и се опита да го погледне през облаците пара.

— Може би.

— В такъв случай ще бъдеш разочарована. Навярно си спомняш, че се запознахме именно докато изпълняваше въпросните си задължения. Освен това аз също съм много зает човек. — Наблюдаваше я, докато тя изплакваше косата си. Доставяше му удоволствие да я гледа как повдига лицето си към душа, как водата се стича по кадифената ѝ кожа. — Не се опитвам да те затворя в клетка. Само се опитвам да живея заедно с теб. — Той отвори сешоара за тяло.

Ив отметна мократа коса от лицето си, пристъпи към апарата, но внезапно се обърна. Рурк беше смаян, когато тя го привлече към себе си и ентусиазирано го целуна, после заяви:

— Сигурно не ти е лесно. — Стъпи в кабинката и натисна бутона. Обгърна я топъл въздух. — Самата аз понякога не мога да се понасям. От време на време се питам защо не ми зашлевиш плесница, когато започна да се заяждам с тебе.

— Минавало ми е през ум, но в повечето случаи си въоръжена.

Ухаеща на парфюмирования сапун, тя излезе от ваната и заяви:

— Но сега не съм.

Рурк я прегърна през кръста, сетне плъзна длани по стегнатия ѝ задник.

— Когато си гола, ми идват други мисли.

Ив обви ръце около шията му. Приятно ѝ беше, че като се изправеше на пръсти, почти се изравняваше с него по височина и можеше да надникне в очите му.

— Какви например?

С огромно съжаление той леко я отблъсна от себе си.

— По-добре ми кажи защо си в толкова добро настроение?

— Може би защото много ми харесваш с тази официална риза.

— Тя се отдръпна и взе късия си халат от закачалката. — Или пък

предвкушвам удоволствието да сложа обувки, с които ще се чувствам на кокили и които ще стягат ходилата ми в продължение на няколко часа?

Застана пред огледалото и си каза, че все пак трябва да си сложи лек грим. Мейвис непрекъснато ѝ подаряваше какви ли не мазила. Приведе се, внимателно нагласи уреда за удължаване на миглите върху ресниците на едното си око, и натисна буталото. Когато свърши, се озърна и додаде:

— А може би доброто ми настроение е заради факта, че полицаи Пийбоди намери скритото съкровище.

— Браво на Пийбоди. И какво е това съкровище?

Ив „монтира“ миглите и на другото око, после премигна, за да се убеди, че няма да паднат.

— Чадър и една обувка.

— Хванали сте го! — Рурк сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по шията. — Поздравявам ви.

— Почти сме го заловили — поправи го тя. Опита се да си спомни каква е следващата процедура при гримирането и взе червилото. Мейвис превъзнасяше предимствата на специалния оцветител за устни, ала Ив намираше неприемлива перспективата в продължение на три седмици устните ѝ да бъдат обагрени в един и същ цвят. — Вече разполагаме с веществени доказателства, че той е извършил убийствата. От лабораторията потвърдиха, че върху „сувенирите“ има отпечатыци от пръстите му. Върху дръжката на чадъра са само неговите и на жертвата. Върху обувката има и други отпечатыци, вероятно на продавачите и на други клиенти. Обувките са съвсем нови, почти без драскотина върху подметките. В деня, преди да я убият, Ивон Меткаф си е купила няколко чифта от „Сакс“.

Върна се в спалнята, сети се за парфюмирания крем, който Рурк ѝ беше донесъл от Париж и свали халата, за да намаже тялото си.

— Проблемът е в това, че не успяхме да го заловим. По някакъв начин е разбрал, че съм по петите му и избягал. В момента Фийни се опитва да влезе в компютъра му и да се добере до данни, които да ни насочат към убиеца. Цялата нюйоркска полиция е вдигната на крак, но може би той е напуснал града. Нямаше да бъде тук тази вечер, но Фийни ме изрита. Каза, че съм тормозела помощника му.

Отвори гардероба, натисна бутона за въртящото се устройство и откри роклята с бакърен цвят. Извади я и я разгледа. Дългите ръкави прилепваха към ръцете, деколтето беше дълбоко, а полата толкова къса, че би оскърбила всеки защитник на морала.

— Трябва ли да обличам някакво бельо?

Рурк посегна към най-горното чекмедже, и извади триъгълно парче плат с цвета на роклята, което някой шегаджия би нарекъл „дамски пликчета“, и ѝ го подхвърли.

— Това е достатъчно.

Когато сложи бикините, Ив надникна в огледалото и изстена:

— Господи! Защо ли изобщо си правя труда? — Ала тъй като нямаше време за спорове, облече роклята, която беше ушита от плат, прилепващ към тялото.

— Винаги с удоволствие наблюдавам как се обличаш, но в момента мислите ми са на друго място.

— Знам. Хайде, слез да посрещнеш гостите. Идвам веднага.

— Не, Ив. Кажи ми кой е убиецът?

— Кой ли? — Тя оправи дълбокото деколте. — Нима не ти казах?

— Не — отвърна Рурк със завидно търпение.

— Морз. — Ив се наведе за обувките си.

— Шегуваш се.

— Самият Си Джей Морз. — Тя държеше обувките, като че бяха пистолет, очите ѝ потъмняха и се впериха в една точка. — Този мръсник не подозира, че когато го заловя и предам на правосъдието, отворителното му лице ще бъде показвано толкова често по телевизията, че действително ще се прослави, както си е мечтал.

Вътрешният видеотелефон изписука. Съмърсет произнесе с неодобряващ тон:

— Първите гости пристигат, сър.

— Добре. — После се обърна към Ив: — Не мога да повярвам, че убиецът е Морз.

— Той е. Ще ти разкажа подробностите по време на коктейла. — Прекара длан през косата си. — Хей, щях да забравя. Моля, обади се да пуснат без покана една моя гостенка. Нарича се Ларинда Марс.

После вплете пръсти в неговите и двамата излязоха от спалнята.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Парадоксално наистина, но в момент, когато разследването бе навлязло в последната си фаза, Ив имаше усещането, че се забавлява. Нямаше друг избор, освен да чака обаждането на Фийни и да размишлява, че обстановката тук не може да се сравнява с нейния кабинет, а храната няма нищо общо с буламачите от закусвалнята.

Рурк приемаше гостите във великолепната зала с купол. Паркетът беше лакиран, по стените имаше огледала, блестяха ярки светлини. Покрай заоблените стени бяха поставени дълги, извити маси, които бяха отрупани с екзотични деликатеси.

Имаше яйца, големи колкото залък, които се снасяха от мониторни гълъби във фермите на Луната; крехки скариди от Японско море, сирена, които се топяха върху езика, тестени изделия с пълнеж от пастет или крем, оформени в причудливи фигури, хайвер върху парченца лед и изобилие от пресни плодове със захарна глазура.

Но това не беше всичко. Покрай отсрещната стена на залата имаше специални маси с нагреватели, а ястията върху тях съблазнително ухаеха на подправки. Част от менюто беше предназначено за вегетарианци, а на дискретно разстояние се намираха ястията за хора, които обичат месо.

Рурк беше предпочел музика, която се изпълнява на живо, пред тази на запис. Оркестърът на терасата свиреше тихо и нежните мелодии не заглушаваха разговорите. Разбира се, по-късно щеше да дойде времето на бързите ритми, които да подмамят присъстващите към дансинга.

Дамите носеха великолепни тоалети, блестящи бижута и ухаеха на скъпи парфюми. Мъжете не им отстъпваха по елегантност. Между гостите ловко се промъкваха сервитьори с черни костюми и сребърни подноси с кристални чаши, пълни с шампанско.

— Тук е направо страхотно — обяви Мейвис и лапна една черна гъбка. Тази вечер се беше облякла консервативно, което означаваше, че дрехата покриваше по-голяма част от тялото ѝ, а косата ѝ беше в

банален червеникав оттенък. Все пак не беше напълно изневерила на стила си и носеше червени контактни лещи. — Още не мога да повярвам, че Рурк ме покани.

— Нали си моя приятелка.

— Така си е. Слушай, смяташ ли, че ще бъде възможно по-късно, когато всички са добре пийнали, да навия оркестъра да ми акомпанира?

Ив огледа богатите и привилегировани гости, скъпите им бижута, и се усмихна.

— Мисля, че ще бъде прекрасно.

— Супер! — Мейвис ѝ стисна ръката. — Отивам да поговоря с оркестрантите и да ги накарам да ме обикнат.

— Лейтенант!

Ив проследи с поглед Мейвис, после извърна очи и видя пред себе си Тибъл.

— Сър.

— Тази вечер не изглеждате... като ченге.

Младата жена неловко запристъпва от крак на крак, а той се засмя.

— Това беше комплимент. Рурк е организиран страхотен купон.

— Да, сър, в името на една благородна кауза — заяви Ив, макар да не си спомняше точно каква бе целта на празненството.

— Точно така. Жена ми също активно участва в тази кампания. — Взе чаша от подноса на минаващия покрай тях сервитьор и отпи от шампанското. — Всичко щеше да бъде прекрасно, ако не се налагаше да нося този идиотски смокинг. — Той нервно подръпна яката на ризата си.

Жестът му я накара да се усмихне.

— Само ако знаехте какъв ад е да носиш такива обувки...

— Да бъдеш в крак с модата изисква определени жертви.

— Предпочитам да бъда безвкусно облечена, но да се чувствам удобно. — Тя едва устоя на желанието да дръпне надолу мини полата, плътно прилепнала към задните ѝ части.

Тибъл я хвана под ръка и я поведе към един изкуствен храст, който отчасти ги закриваше от останалите гости.

— След като си разменихме задължителните банални реплики, искам да ви кажа, че блестящо се справихте с разследването.

— Направих гаф с Анджелини.

— Не, просто следвахте законите на логиката. А когато втория път започнахте от самото начало, открихте важни подробности, които другите бяха пропуснали.

— Срещата ми с онази наркоманка беше чист късмет, сър.

— В нашата професия е важно да имаш късмет. Както упорство и способност да забелязваш дори най-незначителните подробности. Успяхте да го уличите, Далас.

— Но все още не сме го заловили.

— Този тип няма да ни се изплъзне. Собствената му амбиция ще ни помогне да го открием. Заради стремежа му да се появява на малкия екран, много хора биха го разпознали.

На Ив също ѝ беше хрумнала подобна мисъл. Замълча, пристраши се и каза:

— Сър, да не забравяме приноса на полицай Пийбоди. Тя притежава набито око и добър инстинкт.

— Същото сте написала и в рапорта си. Няма опасност да го забравя. — Погледна часовника си и Ив изведнъж си даде сметка, че и той е изнервен. — Обещах на Фийни бутилка ирландско уиски, ако до полунощ успее да проникне в компютъра.

— Ако не друго, това допълнително ще го стимулира. — Тя насила се усмихна. Нямаше смисъл да му напомня, че в апартамента на Морз не откриха ножа, с който са били извършени убийствата. Тибъл винаги беше отлично информиран.

Внезапно тя забеляза, че Марко Анджелини влиза в залата, и цялата настръхна.

— Извинете, сър. Видях човек, с когото непременно трябва да говоря.

Тибъл сложи ръка на рамото ѝ.

— Не е необходимо, Далас.

— Грешите, сър. Налага се.

Когато Анджелини я забеляза, гневно вирна брадичката си. Спря, кръстоса ръце зад гърба си и намръщено я изчака да се приближи.

— Добър вечер, господин Анджелини.

— Лейтенант Далас.

— Длъжна съм да се извиня заради неприятностите, които създадох на вас и на семейството ви по време на разследването.

— Нима? — Студените му очи не се откъсваха от лицето ѝ. — Наричате „неприятност“ това, че обвинихте сина ми в извършване на убийство, че го подложихте на терор и унижения и че почти довършихте покрусен от мъка човек, като го арестувахте, макар единственото му „престъпление“ да беше, че е станал неволен свидетел на престъпление?

Ив нямаше намерение да се оправдава, въпреки че можеше да му напомни как синът му не само бе станал свидетел на престъпление, а и позорно бе избягал, а после бе предложил и подкуп на служител на полицията.

— Съжалявам, ако съм допринесла за задълбочаване на емоционалната травма на членовете на семейството ви.

— Съмнявам се, че разбирате значението на тази фраза. — Той сведе очи. — Питам се дали нямаше да е по-уместно да преследвате истинския убиец, вместо да се правите на светска пеперудка в компанията на могъщия си... приятел. Не можете да ме заблудите, Далас. Вие сте само една използвачка и кариеристка, готова да се продаде, за да привлече вниманието на медиите...

— Марко — промълви Рурк и постави ръка на рамото на Ив.

— Не! — Тя настръхна от допира му. — Не искам никой да ме защитава. Остави го да се доизкаже.

— В никакъв случай. — Обърна се към Анджелини и заяви: — Приемам, че душевното ти състояние е причина да обиждаш Ив в собствения ѝ дом. Мястото ти не е тук — добави с леден тон, който подсказваше, че изобщо не оправдава постъпката му. — Ще те изпратя до вратата.

— Знам пътя. — Погледът на Марко прониза Ив. — А колкото до нашите делови отношения, Рурк, ще се погрижа да ги преустановя в най-кратък срок. Вече не се доверявам на мненията и преценките ти.

Разтреперана от гняв, Ив сви длани в юмрук, когато той се отдалечи.

— Защо се намеси? И сама щях да се справя!

— Възможно е — отговори Рурк и я обърна с лице към себе си. — Но се почувствах лично засегнат. Не мога да разреша на никого да те обижда в моя дом.

— Само на Съмърсет, нали? — пошегува се тя.

Рурк се усмихна и леко я целуна по устните, после докосна бръчицата между веждите ѝ.

— Разрешавам това поради ред причини, които не мога да споделя с теб.

— Добре. Страхувам се, че членовете на семейство Анджелини ще намразят еднакво и двамата ни.

— Все някак ще го преживеем. Искаш ли чаша шампанско?

— След малко. Отивам да си оправя грима. — Тя докосна лицето му. Започваше да свиква да проявява нежност към него в присъствието на други хора. — Длъжна съм да те предупредя, че Марс има записващо устройство в чантата си.

Рурк целуна трапчинката на брадичката ѝ и я поправи:

— По-точно — имаше. Побързах незабелязано да го конфискувам, когато тя се опита да ме интервюира.

— Браво. Никога не си споменавал, че джебчийството е сред твоите умения.

— Никога не си ме питала.

— Подсети ме да го сторя или по-точно най-подробно да те разпитам.

Всъщност тя нямаше намерение да се занимава с грима си. Необходими ѝ бяха няколко минути да възвърне самообладанието си и отново да се свърже с Фийни, който навярно щеше здравата да я наругае задето прекъсва работата му.

Каза си, че му остава само един час и никак не е зле да му го напомни. Точно когато застана пред вратата на библиотеката и се готвеше да набере кода за отварянето ѝ, Съмърсет сякаш се материализира от сенките.

— Лейтенант, има обаждане за вас. Търсеха ви лично и съобщиха, че е спешно.

— Фийни ли ме търси?

— Господинът не благоволит да ме уведоми за името си — надменно изрече Съмърсет.

— Ще се обадя оттук. — Тя изпита силно задоволство, когато затръшна вратата под носа му. После нареди да се включи осветлението.

Почти беше свикнала с гледката на полиците, отрупани с книги в кожени подвързии и с хартиени страници, които шумоляха при

прелистването им. За пръв път не се загледа в тях, а побърза да се приближи към бюрото, върху което беше видеотелефонът.

Включи звука и монитора и се вкамени.

— Изненада! — усмихнато възкликна Морз. — Обзалагам се, че не си очаквала да ме чуеш. Майчице, колко си елегантна! Изглеждаш страхотно.

— Търсих те, Си Джей.

— Знам, скъпа. Търсила си много неща. Знам, че разговорът ни се записва, но хич не ме е грижа. А сега слушай внимателно. Всичко трябва да си остане между нас, иначе ще започна да кълцам парче по парче една твоя приятелка. Хайде, Надин, кажи „здрасти“ на Далас.

Протегна ръка и репортерката се появи на екрана. По лицето ѝ се четеше неописуем ужас и макар Ив да беше свикнала с подобни гледки, сега се вцепени.

— Причини ли ти нещо лошо, Надин?

— Ами... — Тя изпищя, тъй като Морз я хвана за косата, дръпна главата ѝ назад и опря дългия нож в гърлото ѝ.

— Хайде, кажи ѝ, че бях адски мил с теб. — Прекара тъпата част на острието по шията ѝ и процеди: — Кажи ѝ, кучко!

— Нищо ми няма. Добре съм. — Надин затвори очи и по лицето ѝ се стече сълза. — Съжалявам.

— Съжалявала... — замислено произнесе Морз и допря страната си до тази на Надин, така, че лицата им да се виждат на екрана. — Съжалява, че в стремежа си да бъде на върха, успя да се изплъзне от охраната и попадна право в обятията ми. Прав ли съм, Надин?

— Да.

— Обещавам, че ще те убия, но не така бързо, както другите кучки. Ще го направя бавно и ще ти причиня нечовешка болка, ако приятелката ти лейтенант Далас безпрекословно не изпълни заповедите ми. Хайде, Надин, кажи ѝ, че ще го сторя.

— Ще ме убие. — Репортерката стисна устни, но те продължиха да потръпват. — Ще ме убие, Далас.

— Точно така. Не искаш приятелката ти да умре, нали? Двете с Надин сте виновни за смъртта на Луиз. Не беше необходимо да я убивам. Знаеше си мястото и не се правеше на голяма клечка. Да, Далас, ти си причина за смъртта ѝ. Навярно не искаш това отново да се случи.

Продължаваше да притиска ножа към гърлото на Надин и Ив забеляза, че ръката му трепери.

— Какво искаш, Морз? — Припомни си психологическия му портрет, който беше изготвила доктор Майра, и заговори, като внимателно подбираше думите си: — Хвана ме на тясно. Сега ти диктуваш условията.

— Абсолютно! — Лицето му се озари от сияйна усмивка. — Абсолютно си права. Вече си разбрала къде се намирам — в едно тихо кътче на парка Гринпийс, където никой няма да ни досажда. Ах, какви красиви дървета са засадили природозащитниците! Гледката е великолепна. Разбира се, тук никой не идва нощем. Освен ако умее да разблокира електронното поле, което е предназначено да ограничи достъпа в парка на скитници и наркомани. Разполагаш само с шест минути да дойдеш тук, за да продължим преговорите.

— Шест минути? Едва ли ще успея да стигна до парка за толкова кратко време. Ако попадна в задръстване...

— Постарай се да не попаднеш! — отсече Морз. — Имаш точно шест минути, Далас, считано от края на разговора. Закъснееш ли само с десет секунди, колкото са необходими да повикаш полицията на помощ, ще започна да работя върху Надин. Ще дойдеш сама. Ако подуша, че водиш друго ченге, моментално ще изпълня заплахата си. Надин, нали молиш приятелката си да дойде сама? — Сякаш да я подтикне да му отговори, обърна острието и поряза шията ѝ.

— Моля те, недей! — Тя се опита да се изтръгне от хватката му, а тънка струйка кръв потече по шията ѝ. — Моля те.

— Направиш ли го още веднъж, отказвам да преговаряме — извика Ив.

— Ще преговаряш и още как! Имаш на разположение шест минути. И те започват да текат от този момент.

Екранът потъмня. Ив се поколеба, готова да се свърже с диспечера. За броени минути паркът ще бъде обкръжен от полицейски коли. В този миг си спомни, че някой е подслушвал разговорите ѝ и е уведомил Морз за намерението ѝ да го арестува.

Спомни си и за кръвта, която се стичаше по шията на Надин.

Тичешком прекоси библиотеката и натисна копчето на асансьора. Трябваше да вземе оръжието си.

Си Джей Морз великолепно се забавляваше. Едва сега започваше да осъзнава, че се е минал, като е убивал жертвите си с един замах. Много по-голямо удоволствие му доставяше да наблюдава как страхът постепенно изпълва жертвата му, как нараства с всеки изминал миг.

Виждаше го в изцъклените очи на Надин Фарст. Всъщност сега на мястото на очите ѝ се виждаха само огромни, почти черни зеници. Морз с наслада си каза, че буквално я е изплашил до смърт.

Не я беше порязал отново. Не че не жадуваше да го стори. Напротив, често размахваше ножа пред очите, за да подклажда страха ѝ. Ала дълбоко в душата си се безпокоеше от появата на оная мръсница Далас.

Да се справи с нея не беше проблем. Ще я укроти по единствения начин, който жените разбират — като я убие. Но няма да го направи бързо, няма да я дари с лека смърт. Нямахте да ѝ прости, че се опита да го надхитри.

Жените непрекъснато се опитват да командват, винаги се изпречват на пътя ти в мига, когато решиш, че си стигнал върха. През целия си живот Морз беше патил от тях, като се започне с онази нахална мръсница майка му.

„Не полагаш достатъчно усилия, Си Джей: напрегни си ума, за бога! Няма да успееш в живота си с красота и чар, просто защото не ги притежаваш. Очаквам много повече от теб. Старай се да бъдеш най-добрият във всяко начинание, иначе ще си останеш кръгла нула.“

И той беше послушал съветите ѝ. Усмихна се и взе да гали Надин по косата, а тя цялата трепереше. Години наред слушаше противния ѝ глас, преструваше се на добър и предан син, а нощем кроеше планове да я убие. Понякога му се присънваше нещо чудесно — че най-сетне е накарал тази властна жена да замлъкне веднъж завинаги. Събуждаше се облян в пот и мечтаеше сънят да се превърне в действителност.

— Най-накрая я убих — обърна се той към Надин, сякаш разговаряха най-приятелски, и допря върха на ножа до пулсиращата ѝ вена. — Беше толкова лесно. Беше сама в голямата, шикозна къща и се занимаваше с големите си, важни дела. Когато влязох, възкликна: „Си Джей, какво правиш тук? Само не ми казвай, че отново са те уволнили. Никога не ще успееш в живота, ако не проявиш повече старание“. А

пък аз се усмигнах и извиках: „Млъквай, мамо, затвори си проклетата уста“. После ѝ прерязах гърлото.

Илюстрира думите си, като леко прекара ножа по шията на Надин, така че само да я издраска.

— Старата се задави от кръвта си, опули се и най-сетне млъкна завинаги. Послушах последния ѝ съвет. Време бе да проявя повече старание, да си набележа определена цел. Реших да отърва света от всички нахални жени, които се стараят да поставят хората от противоположния пол под чехъл, да отнемат мъжествеността им. Да очистя всички самовлюбени самохвалки като Тауърс и Меткаф. И като теб, Надин. — Наведе се, целуна я по челото и повтори: — Също като теб.

Надин изхленчи, страхът беше сковал разума ѝ. Тя преустанови опитите да освободи завързаните си ръце, напълно се отказа да се съпротивлява. Седеше неподвижно като кукла, като от време на време потръпваше.

— Непрекъснато се опитваше да ме изместиш. Дори отиде да уговаряш шефовете да ме отстранят от новинарския екип. Обяснила си им, че... — Отново допря ножа до гърлото ѝ. — ... че съм пълен глупак и досадник. Онази мръсница Тауърс дори не благоволи да ми даде интервю. Накара ме да потъна в земята, когато не ми обърна внимание на една пресконференция. Но аз ѝ го върнах тъпкано. Добрият репортер е длъжен да проучи всичко, нали, Надин? Заех се с това и скоро научих прелюбопитна, пикантна клюка за онзи идиот, любовника на дъщеря ѝ. Обаче търпеливо изчаках щастливата майка на младоженката да подготви цялата сватба. Можех да започна да я изнудвам, но не към това се стремях. Когато през онази нощ ѝ се обадох и ѝ съобщих голите факти, Тауърс направо побесня. — Той присви очите си, които налудничаво проблясваха. — Онази вечер тя щеше да разговаря с мен, Надин. Обзалагам се, че нямаше да се преструва на недостъпна. Сигурен съм, че би се опитала да ме съсипе, макар че щях да изнеса само проверени факти. Обаче Сисли Тауърс беше голяма работа и би се опитала да ме смачка като хлебарка, точно както ми каза по видеотелефона. Но все пак изпълни дословно указанията за срещата. Когато се приближих към нея на онази отвратителна уличка, тя подигравателно ми се усмигна и заяви: „Не обичам да чакам никого. А сега, мръсничко, ще си уредим сметките“.

Морз се запревива от смях и се хвана за корема.

— Набързо си уредих сметките с нея, също както с добрата ми стара майчица.

Удари Надин по главата, изправи се и застана пред камерата, която беше инсталирал, и заговори:

— Аз съм Си Джей Морз. Часовникът вече отброява последните секунди от определеното време. По всичко изглежда, че героичната лейтенант Мръсница не ще се появи навреме, за да спаси друга мръсница от екзекуция. Експериментът доказва баналната и смятана за проява на мъжки шовинизъм максима, че жените винаги закъсняват.

Изсмя се гръмко и с всичка сила удари Надин, която се строполи на пейката. Морз отново пискливо се изсмя, след което се овладя, застана пред обектива и заговори:

— Излъчването по телевизията на екзекуции беше забранено в тази страна през 2012-та, пет години преди Върховният съд да обяви, че смъртното наказание е противоконституционно. Разбира се, съдът беше принуден да вземе това решение под натиска на пет устати и малоумни жени, поради което обявявам закона за невалиден.

Извади от джоба на самото си фенерче, сетне се обърна към Надин:

— Сега ще се включа в честотата на Канал 75. След двайсет секунди ще бъдем в ефир. — Замислено наклони глава и добави: — Честно казано, не е лошо да се гримираш — изглеждаш ужасно. Жалко, че не разполагаме с време. Навярно искаш да изглеждаш красива за последния репортаж в живота ти. — Приближи се до нея, допря ножа в гърлото ѝ и се обърна към камерата. — Старт след десет, девет, осем... — Вдигна поглед, когато чу, че някой тича по алеята, покрита със ситни камъчета. — О, ето, че идва прочутата лейтенант Далас. И то няколко секунди по-рано от определеното.

Ив рязко спря, подхлъзна се върху камъчетата, но успя да запази равновесие и смаяно ококори очи. През десетте години служба в полицията беше виждала какво ли не. Мечтаеше някои гледки завинаги да се заличат от паметта ѝ. Но нищо не можеше да се сравни със сцената, която се разкри пред погледа ѝ.

Фенерчето на Морз осветяваше скамейката, където Надин седеше отпусната, със засъхнала кръв по шията.

Морз, издокаран в елегантна риза с кръгла яка и подходящо сако, стоеше зад нея с опрян в гърлото ѝ нож. Срещу тях върху малък триножник беше поставена камера. Червената ѝ лампичка светеше, без да мига, като око на циклон.

— Морз, какво правиш, по дяволите?

— Предаване на живо — бодро отвърна той. — Моля, лейтенант, застанете в осветения сектор, за да ви видят зрителите.

Без да откъсва поглед от него, Ив пристъпи под светлината на фенерчето.

„Защо ли Ив се бави толкова“ — помисли си Рурк и внезапно изпита раздразнение от глъчката около себе си. Очевидно е била поразстроена, отколкото е предполагал. Той съжали, че се е отнесъл толкова меко с Анджелини.

Не бива да допуска любимата му жена да изпадне в депресия или да поеме вината върху себе си. Трябва да се погрижи да прогони черните ѝ мисли. Незабелязано напусна ярко осветената зала, музиката и гласовете постепенно заглъхнаха. Къщата беше прекалено голяма, за да я претърсва, но знаеше как най-лесно ще открие къде се намира любимата му.

Когато забеляза Съмърсет да излиза от една стая, само изрече: „Къде е Ив?“.

— Няма я.

— Какво означава това? Къде отиде?

Съмърсет се дразнеше дори при споменаването на името ѝ, затова сега небрежно сви рамене.

— Не мога да знам. Изтича навън, скочи в колата си и лудешки я подкара. Не благоволи да ме информира за плановете си.

Рурк усети как стомахът му се свива от неприятно предчувствие и повиши тон:

— Не ме прави на луд, Съмърсет! Защо е излязла?

Дълбоко засегнат, икономът стисна устни.

— Преди малко я потърсиха по видеотелефона. Тя говори по апарата в библиотеката.

Рурк се приближи до вратата на библиотеката и я разкодира. Съмърсет го следваше по петите, когато се приближи до масата и

нареди:

— Пусни запис на последното обаждане.

Докато с ужас се взираше в екрана и слушаше посланието на безумеца, усети как се вледенява от страх.

— Господи, отишла е да го залови! Отишла е сама!

След секунди вече тичаше по коридора. На излизане от библиотеката за миг се обърна и извика:

— Предай информацията по частния канал на полицейския началник Тибъл.

* * *

— Макар да разполагаме с ограничено време, лейтенант, навярно за зрителите ще бъде интересно да споделите как провеждахте разследването. — Усмивката на Морз не слизаше от лицето му, продължаваше да опира ножа в гърлото на Надин. — Признайте, че дълго време сте вървяла по фалшива следа и доколкото ми е известно, за малко не сте обвинила невинен човек.

— Защо ги уби, Морз?

— О, това съм описал подробно в специален репортаж, който зрителите ще видят по-късно. А сега да поговорим за теб.

— Навярно си се почувствал ужасно, когато си разбрал, че си убил Луиз Кирски вместо Надин?

— Точно така, дори действително ми прилоша. Луиз беше мила, симпатична жена, която си знаеше мястото. Ала вината не е моя. Виновни сте вие с Надин, защото се опитахте да ме подмамите.

— Искал си всички да разберат за теб. — Тя хвърли поглед към камерата. — Мечтата ти се сбъдна. Но сега си в капан, Морз. Никога няма да излезеш от този парк.

— Не се притеснявай за мен, имам си план. Разполагаме само с няколко минути, за да сложим край на тази драма. Обществото има право да знае всичко. Искам хората да наблюдават екзекуцията. Колкото до теб, държах да присъстваш лично. За да се увериш с очите си какво си сторила.

Ив погледна към Надин и разбра, че не може да очаква помощ от нея. Репортерката беше изпаднала в шок, възможно бе да е силно

дрогирана.

— Няма лесно да ти се дам.

— Съпротивата ще ми достави още по-голямо удоволствие.

— Как успя да подмамиш Надин? — Тя пристъпи крачка напред, като го гледаше право в очите и държеше ръцете си така, че Морз да ги вижда. — Може би действително си умен.

— И то много. Хората — особено жените — въобще не забелязват това. Устроих ѝ капан: съобщение от свидетел на убийствата, който се страхува и иска да разговаря с нея насаме. Сигурен бях, че ще забрави всякаква предпазливост в стремежа да се добере до сензационна история. Определих ѝ среща в подземния гараж. Съвсем елементарно, нали? Дадох ѝ силно приспивателно, натоварих я в багажника на собствената ѝ кола и напуснах гаража. После оставих автомобила, заедно с Надин, на един платен паркинг в центъра на града.

— Постъпил си умно. — Тя пристъпи още една крачка напред и спря, когато Морз повдигна вежди и още по-силно натисна ножа. — Много умно — додаде и вдигна ръце. — Откъде разбра, че идвам да те арестувам?

— Нима си въобразяваш, че този грозник Фийни знае всичко за компютрите. Слушай, този нещастник не може да ми стъпи дори на малкия пръст. От седмици насам съм проникнал в системата ви. Подслушвах всички разговори, знаех плановете ви, следях всяка твоя стъпка. Винаги бях една крачка пред теб, Далас.

— Ето че стигнахме до същността на въпроса. Всъщност не искаш да убиеш Надин, а мен. Аз ти създавах проблеми и неприятности. Предлагам да я пуснеш — и без това е толкова дрогирана, че едва ли осъзнава къде се намира. Аз ще я заместя.

По лицето му пробегна закачлива усмивка.

— Защо да не убия първо нея, после — теб?

Ив сви рамене.

— Смятах, че обичаш предизвикателствата, но очевидно съм сгрешила. Сисли Тауърс действително ти е създавала затруднения. Наложило се е доста да се потрудиш, докато я вкараш в капана. Но да подмамиш Меткаф е било детска игра.

— Така ли мислиш? Тя ме смяташе за боклук. — Той разтегна устни в грозна гримаса и изсъска през зъби: — Все още щеше да

представя прогнозата за времето, ако нямаше хубави цици и ако не ѝ бяха отстъпили от моето ефирно време. Трябваше да се преструвам на неин почитател, да я излъжа, че искам да заснема двайсетминутен филм, посветен на нея. Обясних ѝ, че ще го излъчим по сателитната мрежа и тя захапа въдицата.

— И се съгласи да се срещнете в градината зад жилищната сграда.

— Точно така. Беше се издокарала, цялата сияеше, преструваше се, че е забравила недоразуменията ни от миналото. Дори има нахалството да изрази радостта си, че най-сетне съм намерил подходяща работа. Ала много бързо я накарах да млъкне.

— Да. И в този случай си постъпил много умно. Но погледни Надин — с нищо не те обижда. Навярно в момента дори не може да разсъждава. Следователно никога не ще узнае, че си ѝ отмъстил.

— Знам. Времето изтече. Отдръпни се или кръвта ще изпръска красивата ти рокля.

— Почакай. — Пристъпи една крачка, извърна се леко и измъкна оръжието, затъкнато в колана ѝ.

— Само мигни и ще те очистя.

Той действително примигна няколко пъти. Стори му се, че оръжието се е появило като по магия. После се окопоти и извика:

— Само посмей! Без да искам ще натисна по-силно с ножа и приятелката ти ще бъде мъртва преди мен.

— Възможно е — спокойно произнесе Ив. — А може би ще оцелее. И в двата случая с теб е свършено. Хвърли ножа и се отдръпни от нея или нервната ти система ще се раздруса от електрошока.

— Мръсница! Въобразяваш си, че си ме надхитрила. — Той рязко изправи на крака Надин, постави я пред себе си, прикривайки се от пряк изстрел, сетне я блъсна напред.

Ив я хвана с едната ръка, а с другата се прицели, но Морз се изгуби между дърветата. Тъй като нямаше друг избор, тя удари два силни шамара на репортерката.

— По дяволите, осъзнай се!

— Той ще ме убие. — Главата ѝ политна напред, когато Ив отново я удари.

— Размърдай се, чуваш ли? Тръгвай веднага и повикай полицията.

— Да повикам полицията...

— Мини оттам. — И я тласна към пътеката, като се надяваше приятелката ѝ да се задържи на краката си, и се втурна към горичката.

Морз беше казал, че има план и тя не се съмняваше в думите му. Беше сигурна, че дори престъпникът да успее да избяга от парка, рано или късно ще го заловят. Но той се беше настроил да убива и негова жертва можеше да стане всяка жена, излязла да разходи кучето си, или прибираща се у дома след среща.

Морз ще бъде готов да забие ножа във всеки, защото за пореден път се бе провалил.

Ив спря, като се стараеше да диша равномерно, и се послуша. Отдалеч долиташе шумът на уличното и въздушното движение, отвъд горичката проблясваха светлините на града.

Пред себе си видя много пътеки, които се виеха през моравата и през разкошните градини, проектирани и засадени с толкова любов.

Дочу някакъв звук. Може би от стъпки или някакво животинче прошумоля в храсталака. Тя включи оръжието си и пристъпи още по-навътре сред сенките.

Забеляза в мрака фонтан, който не работеше. Наблизо имаше детска площадка с люлки, пързалки и катерушки, покрити със специална материя, която предпазваше малките палавници от наранявания.

Ив се огледа, като мислено се проклинаше заедно не е взела силното фенерче от колата си. Мракът сякаш прииждаше на талази от горичката. Тишината обгръщаше всичко наоколо като с мъртворещи саван.

В този миг дочу писък.

„Заобиколил е и се е върнал — мина ѝ през ума. — Мръсникът е заобиколил и все пак е последвал Надин.“ Ив мълниеносно се обърна и само инстинктът спаси живота ѝ.

Ножът одраска ключицата ѝ и тя усети невероятно силна болка. Блокира удара с лакът, заби юмрука си в лицето на Морз и му попречи да замахне с всичка сила, но острието все пак я поряза точно над китката. Оръжието, което вече не можеше да ѝ послужи, се изплъзна от ръката ѝ.

— Помисли си, че ще избягам нали? — Морз закръжи около нея, очите му налудничаво проблясваха в мрака. — Вие, жените, все ме

подценявате, Далас. А сега ще те нарежа на парченца! Ще ти прережа гърлото! — Замахна с ножа, а Ив отскочи назад. — Ще те изкормя! — Отново замахна и тя усети как острието проряза въздуха. — Сега аз държа всички козове.

— Гресиш! — Ритникът ѝ — последното оръжие на една жена — беше отлично премерен. Морз се строполи на земята и въздухът със свистене излезе през устните му, сякаш вътре в него се беше спукал балон. Ножът падна върху покритата с камъчета пътека. Ив се хвърли върху убиеца.

Той се съпротивляваше като побъркан — какъвто всъщност и беше. Вкопчваше пръсти в нея, скърцаше със зъби, опитвайки се да ги забиے в плътта ѝ. Ранената ѝ ръка беше мокра от кръвта и ѝ изневеряваше, докато Ив се опитваше да открие уязвимото място под челюстта му.

Затъркаляха се върху ситните камъчета. Злокобната тишина се нарушаваше единствено от звука на тежкото им дишане. Морз протегна ръка, опитвайки се да достигне ножа, ала Ив му попречи. После той я удари с юмрук в лицето и всичко потъна в мрак.

Испадна в безсъзнание само за секунда, но знаеше, че с нея е свършено. Видя как убиецът замахва с ножа и си пое въздух в очакване на фаталния удар.

По-късно осъзна, че звукът, който се разнесе, приличаше на воя на побеснял от ярост, кръвожаден вълк. Усети, че тялото на Морз вече не я притиска към земята. Тя се изправи на лакти и колене и разтърси глава.

Хрумна ѝ, че трябва да вземе проклетия нож, но не можа да го открие и запълзя към мястото, където лежеше оръжието ѝ.

Вдигна го и се прицели, когато съзнанието ѝ напълно се проясни и тя забеляза двама мъже, вкопчени в борба на живот и смърт на детската площадка. Единият беше Рурк.

— Отдръпни се! — Тя се изправи на крака, залитна, но успя да запази равновесие. — Отдръпни се от него, за да стрелям.

Двамата отново се претърколиха. Рурк сграбчи ръката на Морз, но онзи не изпускаше ножа.

Чувството за дълг и яростта, която бушуваше в сърцето на Ив, отстъпиха място на неописуем страх.

Тъй като се чувстваше омаломощена от голямата загуба на кръв, тя се облегна на детската пързалка и се прицели, като си помагаше с лявата ръка. Под бледата лунна светлина забеляза как Рурк замахва с юмрук, сетне се дочу хрущящ звук. Ножът проблесна, сетне се заби в гърлото на Морз и дръжката му завибрира.

Дочу някой да се моли. Когато Рурк се изправи на крака, осъзна, че това е тя. Свали оръжието си и впери поглед в Рурк. Лицето му беше напрегнато, очите му горяха като въгленчета. Смокингът му беше напоен с кръв.

— Ако знаеш на какво приличаш... — опита да се пошегува тя.

— Да не си въобразяваш, че ти изглеждаш по-добре? Нима не знаеш, че е неучтиво да напуснеш тържество, без да се сбогуваш с домакина?

Едва сега тя осъзна какво се е случило и краката ѝ се подкосиха. Пристъпи към Рурк, сетне спря и сподави риданието, което напираше в гърдите ѝ.

— Господи, ранен ли си? — Хвърли се към него и щеше да падне, ако той не я беше задържал. — Успя ли да те прободеш? — Изтръгна се от ръцете му и заразгряща смокинга му, търсейки опасни наранявания.

— Ив! — Рурк повдигна брадичката ѝ. — Самата ти си цялата в кръв.

— Онзи мръсник успя да ме намушка два пъти. — Тя си избърса носа с опакото на дланта. — Раните не са дълбоки... — Но още преди да довърши, Рурк извади памучна кърпа от джоба си и превърза ръката ѝ. — Пък и когато човек е ченге, може да очаква подобни неща. — Пое си дълбоко въздух и изчака черните петна пред очите ѝ да се разсеят. Когато погледът ѝ се проясни, попита още веднъж: — Къде си ранен?

— Това е неговата кръв — спокойно каза Рурк.

— Неговата кръв? — Краката ѝ отново се подкосиха, но с огромно усилие на волята тя остана права. — Значи не си ранен?

— Само драскотини. — Той леко отметна главата ѝ и загрижено огледа малкия разрез по продължение на ключицата ѝ и подутината под окото ѝ, която ставаше все по-голяма.

— Трябва да те прегледа лекар, лейтенант.

— След малко. Първо искам да те попитам нещо.

— Казвай. — Тъй като не разполагаше с нищо по-подходящо, той откъсна част от разпрания си ръкав, за да попие кръвта, бликаща от рамото ѝ.

— Някога да съм нахлувала в заседателната зала, когато имаш проблеми със сделка?

Рурк вдигна очи към нея. Изражението му вече не беше така сурово и напрегнато, по устните му играеше лека усмивка.

— Не, скъпа, никога не си го правила. Не знам откъде ми хрумна тази идея.

— Е, няма значение. — Тя прибра оръжието си. — Този път ти прощавам — промълви и обгърна лицето му с длани. — Изплаших се, когато закриваше Морз с тялото си, защото не можех да стрелям в него. Мислех, че ще те убие, преди да му попреча.

— В такъв случай разбираш какво съм преживял, когато те видях да се бориш с него. — Прегърна я през кръста и двамата се отдалечиха, като накуцваха. След миг Ив осъзна, че е изгубила едната си обувка. Без да спира, събу и захвърли другата. В този момент забеляза фарове в далечината.

— Ченгетата ли идват?

— Сигурно. Като тичах насам, се натъкнах на Надин, която с усилие се придвижваше по пътеката към главния вход на парка. Морз здравата я беше натъпкал с наркотик, но все пак тя се бе посъвзела и успя да ми обясни накъде си изчезнала.

— Навярно и сама щях да се справя с този негодник — промърмори Ив, която бе дошла на себе си и почувства, че самолюбието ѝ бе засегнато. — Но ти беше страхотен, Рурк. Притежаваш истински талант за ръкопашен бой.

Нито един от двамата не повдигна въпроса как се случи така, че ножът се оказа забит в гърлото на Морз.

Ив забеляза Фийни в осветеното пространство пред камерата, заобиколен от други полицаи. Той само поклати глава и повика лекарския екип. Надин вече беше поставена на носилка, лицето ѝ бе бледо като платно.

— Далас. — Тя се опита да повдигне ръката си, но не успя. — Провалих всичко.

Ив се приведе над нея, докато един от медиците свали превръзката, която беше направил Рурк и се зае да почисти раната.

— Морз те беше натъпкал с наркотици.

— Провалих всичко — повтори Надин, когато вдигнаха носилката. — Задължена съм ти до гроб.

— Хубаво. — Ив се извърна и се отпусна върху тапициран матрак в разпределителното отделение. — Може ли да прегледате окото ми? Изпитвам ужасна болка.

— Утре ще имаш огромна синина — беше оптимистичното уверение, докато слагаха леден гел върху болното място.

— Прекрасна новина. При все това кракът ми няма да стъпи в болница — твърдо добави тя. Медикът само зацъка с език и продължи да се занимава с раните ѝ.

— Жалко за хубавата рокля. — Ив се усмихна на Рурк и докосна разкъсания ръкав. — Не се оказа много здрава. — Стана и отпрати медика, който продължаваше да се суети около нея. — Връщам се да се преоблека, после ще отида да предам рапорта си. — Погледна Рурк право в очите и каза: — Колко неприятно, че когато се претърколи, Морз се натъкна на собствения си нож. Хората от прокуратурата много биха искали да го видят осъден. — Протегна ръка, огледа разранените кокалчета на пръстите му и поклати глава. — Ти ли виеше като вълк?

— Моля?

Ив се изсмя и двамата се запътиха към изхода на парка.

— Общо взето, празненството беше страхотно.

— Хмм. Ще организирам и други. Но при едно условие.

— Какво? — Тя успя да задвижи пръстите си и доволно се усмихна. Очевидно хората от бърза помощ си знаеха работата.

— Да се омъжиш за мен.

— Добре де. Можем да... — Тя спря, залитна и втренчи в него здравото си око. — Какво каза?

— Че искам да се омъжиш за мен.

Рурк имаше огромна синина на лицето, смокингът му беше окървавен, в очите му играеше странно пламъче. Ив се запита дали не е изгубил разсъдъка си.

— Стоим посред парка, целите в синини и рани, недалеч се намира мястото, където замалко щяхме да загинем, а ти ми предлагаш да се оженим.

Рурк отново я прегърна през кръста и я подкани да върви, после додаде:

— Едва ли има по-подходящ момент.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.